

về phía Thân Thiệu An, vốn nghĩ anh ta sẽ nói đỡ cho mình vài câu, nhưng Thân Thiệu An lại làm như không nghe thấy anh nói. Trần Từ Hàn không biết phải làm sao, đồng nghiệp lại nhất quyết nói nếu anh không đi thì quá coi thường mọi người, cuối cùng anh đành phải đồng ý.

Hướng Thần lúc này mới nở nụ cười rạng rỡ.

Trần Từ Hàn gọi điện cho Vương Y Bối nói tối nay anh sẽ về muộn, dặn cô đi ngủ sớm, không cần chờ anh.

Dự án hợp tác lần này thuận lợi, mọi người phải tăng ca cũng cảm thấy bổ công. Thân Thiệu An cũng thấu hiểu suy nghĩ của nhân viên, rất hào phóng mời họ tới ăn ở khách sạn nổi tiếng nhất trong thành phố. Khó có dịp tất cả tụ tập đông đủ, mọi người vừa tán gẫu vừa uống rượu, không ít người đã bị chúc say.

Tiệc tan, Thân Thiệu An thu xếp người đưa những đồng nghiệp bị say về nhà. Lục Dĩnh nhìn lướt qua Hướng Thần, phụ nữ với nhau, đôi khi chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu tâm tư đối phương. Lục Dĩnh kéo tay Thân Thiệu An: “Cô gái kia hình như cũng say rồi, anh đưa người ta về đi!”.

Thân Thiệu An thấy vừa rồi Hướng Thần uống khá nhiều, liền chạy tới dìu cô. Lúc sau quay đầu lại, anh đã thấy Lục Dĩnh đang đỡ Trần Từ Hàn. Thân Thiệu An do dự xem có nên tới ngăn cản em mình hay không, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại cho rằng Lục Dĩnh dù hay làm những việc hoang đường nhưng vẫn còn biết chừng mực, hiểu được cái gì nên, cái gì không, vì thế anh làm ngơ như không thấy.

Trần Từ Hàn được Lục Dĩnh dìu lên xe, không biết còn đủ tỉnh táo hay không, chỉ thấy anh quay sang nói với cô địa chỉ nhà mình. Giúp Trần Từ Hàn ngồi vào ghế sau rồi, Lục Dĩnh mới bắt đầu khởi động xe. Cô quan sát anh qua kính chiếu hậu, sắc mặt anh đỏ bừng, dù vậy, cả người anh vẫn toát lên vẻ phong độ nhanh nhẹn, khác biệt một trời một vực với đám ma men kia. Anh không phải người đàn ông tài giỏi duy nhất cô từng gặp, nhưng lại khiến cô không thể quên được. Anh đối với mọi người không phải luôn lạnh lùng nhưng hành động và lời nói đều giữ một khoảng cách phù hợp nhất định.

Một người đàn ông như vậy, bạn gái của anh hẳn là rất hạnh phúc.

Rồi sau nữa? Nếu cô là bạn gái của anh thì tốt biết bao!

Suy nghĩ ấy xuất hiện trong đầu cô, khiến toàn bộ máu trong cơ thể cô cũng phải sôi sục. Cô vẫn lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của anh, nếu anh là của cô, có phải rất tuyệt không? Lục Dĩnh mím môi, cho xe chuyển hướng.

Trong khách sạn xa hoa nhất thành phố, Trần Từ Hàn tỉnh dậy, toàn bộ quần áo trên người đã bị cởi bỏ. Anh nhú mày nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy xa lạ. Anh nhấc cánh tay lên, phát hiện một người phụ nữ đang nằm gối đầu lên tay mình. Trần Từ Hàn hoảng hốt nhìn Lục Dĩnh không mảnh vải che thân. Anh rất nhanh định thần lại, đẩy Lục Dĩnh ra khỏi người mình, nhặt quần áo lên và mặc vào.

Lục Dĩnh uể oải vươn vai, neho mắt nhìn theo Trần Từ Hàn: “Anh tỉnh rồi à?”.

Sắc mặt Trần Từ Hàn rất khó coi, anh không trả lời cô. Lục Dĩnh ngậy người, chống một tay nâng đầu dậy: “Hôm qua anh uống nhiều quá, em đưa anh về... Chuyện sau đó, anh hẳn đã rõ”.

Trần Từ Hàn là người lập công, đương nhiên bị chúc rượu rất nhiều, đều là đồng nghiệp, anh không tiện từ chối ai. Anh mặc lại quần áo, mặc kệ bộ dạng khó coi, anh liếc nhìn Lục Dĩnh. Cô ta chợt rùng mình như bị tát một chậu nước đá.

Thấy anh một câu cũng không nói, chuẩn bị đi khỏi đây, Lục Dĩnh chủ động nói: “Anh định cứ thế bỏ đi ư? Chẳng lẽ không định chịu trách nhiệm với em?”.

Trần Từ Hàn lạnh lùng: “Tôi không biết mình phải chịu trách nhiệm gì với cô cả!”. Dù uống say, dù không nhớ chính xác những chuyện xảy ra đêm qua, nhưng anh biết rõ, anh sẽ không chạm vào Lục Dĩnh. Đối với phần lớn đàn ông mà nói, say rượu là chuyện cực kì thông khổ, chỉ sợ không thể yên ổn ngủ một giấc, những lúc như vậy mà làm những chuyện tốn hao thể lực có lẽ chỉ có cường đạo mà thôi. Anh nhận thấy bản thân mình không phải loại đàn ông đó.

Truyện được biên tập và post tại website: WWW.ThichTruyen.VN (Thích Truyện.VN)

“Anh... Em thật không ngờ anh là người như vậy!”

Trần Từ Hàn thờ dãi: “Tôi biết cô là em họ của giám đốc Thân, cũng quý mến cô với tư cách đồng nghiệp. Nhưng mong cô hiểu rõ, nông nổi trong giới hạn nhất định còn có thể được khoan dung, đừng có vượt quá giới hạn ấy, nhất là chuyện liên quan đến sự trong trắng của bản thân. Chuyện lần này tôi coi như chưa xảy ra, cũng không nói với người khác, mong cô tự biết nên làm gì cho đúng!”.

Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ quá nhiên khác biệt rất lớn. Phụ nữ trong trường hợp này có lẽ sẽ chạy thật xa, sẽ mắng chửi. Còn với đàn ông, khi bị phụ nữ bày mưu hãm hại, chỉ cần mọi chuyện không quá âm ỉ thì sẽ coi như không có vấn đề gì. Huống hồ, Trần Từ Hàn biết Lục Dĩnh gài bẫy cũng chỉ vì có tình cảm với anh. Anh thương hại cô, nhưng cái đó không liên quan gì đến tình yêu.

Sắc mặt Lục Dĩnh biến đổi, khóe miệng không ngừng run: “Anh dám chắc không chạm vào người em?”.

“Tôi chắc chắn!”

Đây là ba chữ cuối cùng anh để lại cho Lục Dĩnh.

Lục Đình nằm trên giường, ánh mắt bám theo Trần Tử Hàn cho tới khi bóng anh đã rời khỏi tầm nhìn, tiếng bước chân anh đã mất hẳn. Cô cảm thấy bản thân thực sự đã hết đường cứu chữa! Trần Tử Hàn nói những lời như thế với cô nhưng cô chẳng những không tức giận mà trái lại còn bị sự tự tin của anh làm cho say đắm.

Đêm qua cô dùng mọi cách dụ dỗ anh, không phải anh không động lòng, chỉ là khi anh tới gần cô, đôi mắt anh cau lại rồi đột ngột đẩy cô ra. Cô đành phải dùng những lời dối trá vừa rồi để lừa gạt anh, thế nhưng anh lại vô cùng tự tin nói với cô, hai người hoàn toàn không xảy ra chuyện gì. Kế hoạch của cô trong mắt anh thật nực cười, thật ấu trĩ.

Ra khỏi khách sạn, Trần Tử Hàn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nặng nề thở dài.

Vì sao anh tự tin như vậy?

Anh vẫn nhớ lần sinh nhật năm đó, cả cô và anh đều muốn tạo bất ngờ cho đối phương rồi cuối cùng lại thành công dã tràng. Anh quay về trường học, mời cơm bạn bè, giới thiệu Y Bối sau đó hai người ra ngoài thuê phòng trọ. Dù thời gian đã trôi qua lâu nhưng anh vẫn nhớ rõ phút giây ấy, sự mê hoặc của cô đánh một đòn chí mạng vào anh, lúc đó anh vẫn kiềm chế được, ngay cả chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc. Anh thầm nghĩ, hóa ra mình thật sự là một người đàn ông chịu đựng cảm dỗ giỏi.

Thời khắc ấy anh còn có thể đè nén bản thân, tôn trọng Y Bối, huống chi bây giờ năng lực tự kiềm chế của anh còn tốt hơn nhiều, hơn nữa, nằm bên cạnh anh lại là người phụ nữ mà anh không có hứng thú.

Trần Tử Hàn bất đắc dĩ cười. Chợt nhớ ra vấn đề hiện tại, đêm qua anh không về, không biết Y Bối sẽ làm loạn đến thế nào?

Nhưng ngoài ý muốn chính là, khi anh về tới nhà, Vương Y Bối không hề trách móc anh, ngược lại, cô còn tỏ ra thông cảm với anh. Trần Tử Hàn chủ động nói với cô chuyện công ty tụ tập ra ngoài uống rượu mừng công, vì uống quá chén nên đồng nghiệp đưa về nhà họ. Anh không đề cập tới Lục Đình, sợ cô lại miên man suy nghĩ, hơn nữa anh cũng không muốn nhắc tới nữa, chuyện như vậy dù sao anh cũng cảm thấy khó mở miệng.

Tỉnh dậy sau cơn say, trong người khó chịu. Trần Tử Hàn tắm rửa xong liền đi nằm nghỉ.

Bây giờ Vương Y Bối mới thở dài, không phải cô không đề tâm tới chuyện anh một đêm không về, chỉ là cô chợt nhận ra, tình cảm của hai người đã trở nên quá đổi mong manh, vậy nên cô không muốn làm nó càng yếu dần thêm nữa.

Cô cảm quần áo bẩn của anh mang đi giặt nhưng còn chưa tới máy giặt, bước chân cô khựng lại. Cô chậm chạp giơ tay ra, vuốt phẳng chiếc áo. Toàn thân cô run bắn lên. Một vết son môi còn rất mới...

Vương Y Bối cắn chặt răng, thật sự muốn đi vào phòng ngủ gọi Trần Tử Hàn dậy hỏi cho ra nhẽ. Thế nhưng cô lại sợ hai người cãi vã, rồi chia tay... Cô không nổi, cũng sợ anh sẽ rời xa cô.

Cô lặng người đứng trước máy giặt, phát hiện giữa kẽ tay có một sợi tóc nhuộm. Cô ngồi xổm xuống, lặng lẽ khóc.

Cô ở nhà đợi anh về, còn anh thì lại ở bên một người con gái khác. Cô phải làm sao đây? Cô sợ mất anh, nhưng không thể làm như không thấy những thứ bày ra trước mắt này.

Vương Y Bối lần đầu tiên thấy bản thân đáng ghét như vậy, ngay cả dừng khi đi chỉ trích anh cũng không có, tình nguyện giả vờ tỏ ra bình thản. Trước đây cô ghét nhất những người phụ nữ như thế, vậy mà lúc này cô lại làm những chuyện mà chính bản thân căm ghét. Sao cô biến thành bộ dạng như vậy?

Trần Tử Hàn bắt đầu nhận ra số lần Y Bối tới căn hộ của anh ngày càng nhiều, như vậy không vấn đề gì, chỉ có điều cô liên tục tra hỏi anh làm gì, đi đâu. Phần lớn anh đều trả lời cô, những lúc cảm thấy phiền muộn, anh sẽ không mở miệng, giả vờ như đã ngủ.

Điều khiến Trần Tử Hàn khó chịu nhất chính là Vương Y Bối kiểm tra tin nhắn và nhật ký cuộc gọi, quá đáng hơn, cô còn gọi điện cho đồng nghiệp hỏi, xem nội dung anh và người kia nói có giống nhau hay không.

Trần Tử Hàn rất chán nản, cảm giác lại giống như trước kia liên tục bị cô chất vấn, cô hỏi nhưng đâu có tin câu trả lời anh đưa ra. Trước mặt cô, anh dường như không có lấy một chút không gian tự do riêng.

Trần Tử Hàn ừ ừ nhìn Vương Y Bối: “Sao em phải kiểm tra điện thoại của anh?”

“Em chỉ muốn biết anh thường xuyên gặp gỡ người nào mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng sai? Hay là anh cảm thấy em không có tư cách xen cuộc sống của anh?” Vương Y Bối ngừng lại một chút: “Anh sợ em kiểm tra như thế, có phải đã làm chuyện gì xấu rồi không?”

Trần Tử Hàn bắt chéo hai tay trên thắt lưng, trước đây anh từng nói với cô nhiều lần, hai người yêu nhau mà không còn tin tưởng nhau chính là chuyện đáng sợ nhất trong tình yêu. Anh chưa bao giờ nghĩ ngờ cô, vì sao cô không thể dành lòng tin cho anh nhiều hơn một chút?

“Nói đến cùng cũng chỉ là em không tin anh.”

“Nếu anh trong sáng thì đâu cần phải tức giận như thế? Có phải là anh đang sợ em tìm ra cái gì không?”

“Anh cứ tưởng em đã thay đổi, hóa ra vẫn vô lý như trước!”

Vương Y Bối bật người đứng dậy, âm ức nói: “Em vô lý, vậy thì anh nói cho em biết, phải thế nào mới là có lý? Nhắm một mắt mở một mắt để anh qua lại với người phụ nữ khác ư? Giả vờ rằng anh vẫn còn quan tâm em như trước ư? Tự lừa dối bản thân rằng anh chưa từng lừa gạt em ư?”.

“Cái gì mà phụ nữ khác?” Trần Tử Hàn tức giận. Rốt cuộc anh đã hiểu những gì bạn học từng nói, đàn ông đôi khi đi lăng nhăng bên ngoài thực ra là vì bị bạn gái bức, ngày nào cũng bị bạn gái cầu nhàu bên tai rằng mình qua lại với người phụ nữ khác, nếu người đàn ông mà còn không làm thật thì quả là đã uống phí hoàn nghi của bạn gái mình rồi.

“Đến tận bây giờ anh vẫn còn lừa gạt em, anh cho rằng em là kẻ ngu si phải không? Đêm hôm nọ anh không về nhà, có phải đã ở bên cạnh người con gái khác không? Hai người đã làm những gì? Đó là Hường Thần phải không? Anh và cô ta đến khách sạn, là cô ta dụ dỗ anh phải không, thực ra anh không muốn đi...”

Trần Tử Hàn cắt ngang cô: “Em đừng có cả ngày nghi ngờ anh như thế được không? Chẳng lẽ anh không đáng để em tin tưởng?”.

“Tin? Anh muốn em tin anh cái gì? Anh không muốn thôi việc ở Quảng Vũ, anh biết em không thích Hường Thần nhưng vẫn duy trì liên lạc với cô ta... Em thật sự không biết anh nghĩ cái gì nữa. Anh đã thay đổi rồi, trước đây anh không bao giờ lừa gạt em như thế.” Nước mắt cô từng giọt rơi xuống. Cô không muốn khóc, vì sao lần nào cũng là cô phải khóc, vì sao lần nào cũng là cô phải đau khổ. “Anh nói đi, mau nói anh không lừa gạt em, không qua lại với người khác đi!”

Trần Tử Hàn lặng lẽ nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô, đột nhiên anh cảm thấy anh đã sai lầm. Anh cho rằng cô khóc, anh phải thương yêu cô, nhưng giờ mới phát hiện, chính sự thương yêu ấy đã đẩy anh và cô đi tới vực thẳm. Hiện tại với những lần trước kia hoàn toàn giống nhau, anh ngỡ rằng rồi hai người sẽ tốt đẹp như lúc đầu, có thể vui vẻ bên nhau, nhưng anh không ngờ, giữa họ, ngay cả sự tin tưởng cũng chẳng còn.

Cô không hề tin anh. Dù anh không làm bất cứ chuyện gì, cô cũng sẽ nghĩ ra vô số chuyện, hễ anh phủ nhận là cô lại nghĩ rằng anh lừa dối cô.

Trần Tử Hàn thực sự đã đánh mất sự kiên nhẫn vốn có xưa kia. Trọng tâm cuộc sống của anh không còn là Y Bối nữa, anh không muốn hằng ngày phải nghe cô cầu nhàu, không muốn nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô.

Thân Thiệu An nói đúng, anh không nên mềm lòng!

“Vương Y Bối, chúng ta chia tay thôi. Có lẽ chúng ta không nên ở bên nhau!”

Vương Y Bối mở to hai mắt nhìn anh, nhưng rồi cô mỉm cười: “Câu này anh đã giữ trong lòng lâu lắm rồi phải không? Chia tay với em rồi anh có thể công khai ở bên cạnh cô ta phải không? Đây chính là lý do anh muốn chia tay với em phải không?”.

Trần Tử Hàn thờ dài mặt mày: “Tùy em muốn nghĩ sao thì nghĩ!”.

Vương Y Bối nhìn bóng lưng anh, không đuổi theo. Có lẽ chúng ta không nên ở bên nhau! Sau lúc ban đầu anh không nói với em câu đó? Vì sao đợi đến khi em đã toàn tâm toàn ý yêu anh, anh mới nói?

Không chỉ có phủ nhận hiện tại, mà ngay cả quá khứ cũng bị phủ nhận...

Vương Y Bối biết rõ như vậy, chỉ cần cô cãi cọ với anh, anh sẽ không lưu luyến mà nói lời chia tay, sẽ bỏ lại cô một mình mà đi.

Cô cố gắng đè nén nỗi buồn, cố gắng đối xử thật tốt với anh, vậy mà anh chẳng buồn dành cho cô một cái quay đầu. Chỉ một câu chia tay đã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa hai người.

Cô quá ngốc, ngốc ghê đi nếu giữ tình yêu đã biến chất này.

Ban đầu cãi nhau chỉ là vì một vài chuyện nhỏ nhặt mới nghe đã buồn cười, sau đó càng ngày càng nhiều, chỉ cần bất đồng ý kiến một chút, tâm trạng không thoải mái một chút là đã sẵn sàng cãi vã, nhìn thấy đối phương liền cảm thấy bức mình. Người này nói người kia thay đổi, đem hiện tại so sánh với quá khứ đẹp đẽ lại càng khó có thể chấp nhận được, cuối cùng chỉ còn lại hai chữ “biệt ly”.

Vương Y Bối từ đầu tới cuối chưa bao giờ nghĩ cô và Trần Tử Hàn lại đi tới bước đường này. Cô muốn trở thành vợ anh, nhưng vì sao lại khó như vậy? Cô không thể làm ngơ trước những việc vụn vặt kia, còn anh ngay cả đồ dành cô cũng không muốn, ánh mắt nhìn cô không còn yêu thương chiều chuộng như xưa, hết lần này tới lần khác chê trách cô vô lý, không hiểu chuyện, thậm chí trên mặt anh còn tỏ rõ sự chán ghét.

Cô không muốn xin lỗi anh, cô cho rằng mình không làm gì sai. Sau nhiều lần Uông Thiên Ngữ làm công tác tư tưởng, Vương Y Bối mới chịu gọi điện cho Trần Tử Hàn, thế nhưng anh không nghe máy, cô lại càng phẫn nộ, tiếp tục cố chấp như trước, mỗi ngày đều gọi điện, gửi tin nhắn, thậm chí đi tìm anh. Cuối cùng Trần Tử Hàn không chịu được phải thay số điện thoại.

Lần đầu tiên Vương Y Bối cảm thấy lo sợ. Dù Trần Tử Hàn đã mấy lần nói chia tay nhưng cô chưa bao giờ cho rằng hai người sẽ chia tay thật sự, tình cảm bao nhiêu năm như thế đâu thể nói chia là chia, nói từ bỏ là từ bỏ. Anh không chịu gặp cô, không nghe điện thoại của cô, thậm chí cô còn ngồi đợi ngoài cửa công ty anh đến mỗi như hai chân cũng vẫn không thấy anh. Lê đôi chân tê nhức rồi đi, hóa ra cô chẳng là gì trong thế giới của anh, anh đã thật sự không cần cô nữa rồi. Nước mắt của cô, nỗi buồn của cô, anh sẽ không bao giờ để tâm tới nữa, cũng sẽ không đau lòng vì cô nữa.

Vẫn còn may là Trần Tử Hàn không hề lấy lại chìa khóa nhà mà cô giữ. Cô thậm chí còn nghĩ, nếu như căn hộ này không phải đã ký hợp đồng thuê hai năm thì có lẽ anh đã lập tức chuyển đi nơi khác.

Sau khi bị tổn thương nên mới hiểu ra, cô yêu anh nhiều hơn anh yêu cô, vì thế anh mới dễ dàng nói chia tay, còn cô lại không dám.

Cô một mình nằm trên chiếc giường hai người họ từng nằm chung, quá khứ lại hiện về rõ ràng trước mắt. ... Anh giảng bài cho cô, ngồi bên cô dưới gốc cây trong sân trường, đưa cô đi dạo phố, cùng cô trốn học đến quán net... Một Trần Tử Hàn hết mực đối xử tốt với cô như vậy, sao có thể để mặc cô một mình trong gian nhà lạnh lẽo này?

Năm nhất đại học, vì muốn tới gặp anh trong ngày sinh nhật của anh mà cô đã phải ngồi xe đường dài, nôn mửa đến dạ dày rỗng tuếch, nhưng lúc ấy cô thấy rất đáng, bởi vì cô đã gặp người mà cô muốn gặp nhất, người mà cô nhận định cả đời này sẽ nắm tay cô không buông.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đã xảy ra chỉ là một giấc mơ chính cô tưởng tượng ra? Vì sao hiện giờ chỉ còn lại một mình cô nhớ? Vì sao lúc xa nhau, cô vẫn nghĩ tới những ưu điểm của anh, còn trong lòng anh, cô từ lâu đã là một người đầy rẫy khuyết điểm?

Vương Y Bối ôm gối khóc, nhưng không dám khóc thành tiếng. Bây giờ sẽ chẳng có ai đến dỗ dành cô, cũng chẳng có ai vì cô mà đau lòng nữa... Cô nghĩ không ra, vì sao quá khứ vui vẻ như vậy mà hiện tại lại trở thành như thế này.

Cô khóc đến lúc ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, tóc dãn trên mặt, gối đầu sưng nước mắt. Cô ngậy người trở dậy, đi vào toilet, trong gương là một cô gái trông rất thảm hại, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, quầng mắt thâm sì, chẳng khác nào vừa mới từ địa ngục chui lên.

Vương Y Bối giờ tay lên xoa mặt, hóa ra cô tệ hại đến mức này, thảo nào mà anh không cần cô nữa.

Cô gọi điện quấy rầy đồng nghiệp của Trần Tử Hàn rất nhiều lần mới hỏi được số điện thoại mới của anh, nhưng mấy ngày sau cô cũng không có dũng khí gọi đi. Cô bóng gió hỏi thăm người khác về tình hình của anh, đồng nghiệp của anh cũng rất thoải mái nói cho cô biết sắp đi công tác cùng Hường Thần, còn dặn cô không nên gọi điện làm phiền anh lúc này.

Vương Y Bối nhìn di động, ngay cả khóc cũng không còn sức lực nữa. Suy đoán của cô hoàn toàn chính xác, giữa anh và Hường Thần có mối quan hệ vượt quá mức bình thường, lẽ ra cô nên sớm nghĩ tới. Trước đây, anh một mực tránh xa Hường Thần chẳng qua là vì cô không thích Hường Thần, còn hiện tại, anh đã không còn quan tâm tới cảm nhận của cô nữa rồi.

Đúng thế, cô làm sao so bì được với Hường Thần? Hường Thần dịu dàng, hiểu lòng người, gia thế cũng tốt, ai lấy được cô ấy chẳng phải bót đi được ba mươi năm phần đầu ư?

Có phải những lúc cô và Trần Tử Hàn cãi nhau thì Hường Thần vẫn luôn ở bên anh nhỏ nhẹ an ủi anh hay không? Có phải những lúc cô quấy rầy anh thì Hường Thần vẫn luôn ở bên cạnh yêu thương anh hay không?

Nếu đã như vậy, màn thua thảm hại của cô có thể lý giải được rồi.

Vương Y Bối tìm hiểu lịch bay của Trần Tử Hàn, có được thông tin rồi cô lại trầm mặc, cô sẽ đến ngăn cản anh ư? Làm thế có lẽ anh sẽ cho rằng cô bị điên mất. Chẳng những cô làm không nổi mà còn khiến anh càng thêm ghét cô mà thôi.

Cô phẫn nộ đập vỡ toàn bộ đồ trang trí trong nhà, đập vỡ cả chiếc bình sứ và bộ ấm chén cô mua... Dù sao thì bây giờ đây cũng chẳng có ai thương thức.

Đập vỡ tất cả rồi, cô vẫn không cam lòng. Vì sao trong đoạn tình cảm này chỉ có cô đau, chỉ có cô phải khóc lóc thảm thương như vậy? Cô không phục.

Cô lấy di động ra, nhìn dãy số mới kia hai giây, quyết định gọi đi.

Chuyến đi công tác chung với Trần Tử Hàn lần này là do chính Hường Thần cố gắng giành lấy. Từ sau lần Thân Thiệu An đưa cô về nhà, quan hệ giữa cô và Thân Thiệu An tốt lên rõ rệt. Lúc cô đưa ra quyết định này, Thân Thiệu An chỉ thờ ơ hỏi: “Có đáng không?”.

Nếu như mọi người biết rằng, người đàn ông kia là giấc mộng cô đã theo đuổi từ cấp ba cho tới giờ, có lẽ sẽ không ai hỏi cô câu đó. Chỉ cần có liên quan đến anh, câu trả lời của cô luôn là “yes”.

Đáp án nghe mới thật nực cười làm sao! Cô cũng đã từng nghĩ, cô dành tình cảm sâu nặng cho Trần Tử Hàn bao nhiêu năm trời như vậy có lẽ chỉ là vì cô chưa có được anh. Thế nhưng, chỉ có bản thân cô mới biết, mỗi lần nhìn thấy anh, trái tim cô đập rộn rã đến mức nào. Nếu đó còn không được gọi là tình yêu thì là cái gì?

Chỉ còn chừng hơn mười phút nữa là bắt đầu vào làm thủ tục lên máy bay. Hường Thần và Trần Tử Hàn đang ngồi chờ. Thời gian này tâm trạng anh có vẻ bất ổn, nếu không chờ người ra nhìn điện thoại thì sẽ vùi đầu vào công việc. Hường Thần biết rõ là vì quan hệ giữa anh và Vương Y Bối này sinh vấn đề.

Nói cô không cảm thấy may mắn thì nhất định là giả. Trong lòng cô thầm nghĩ, đây chính là thời cơ cho mình.

Hường Thần chăm chú quan sát sắc mặt của Trần Tử Hàn, bất giác nhoen cười, cuối cùng cô cũng có cơ hội được ở với anh. Chợt tiếng chuông di động vang lên, Hường Thần có dự cảm không lành.

Giọng nói không chút khách khí của Vương Y Bối vang lên trong điện thoại: “Hường Thần, đưa di động cho Trần Tử Hàn, tôi có chuyện cần nói với anh ấy”.

Hương Thần muốn phản bác, dựa vào cái gì mà cô phải nghe lời Vương Y Bối? Cô hoàn toàn có thể tắt máy ngay lập tức, thế nhưng, dù cô có hèn mọn dành tình cảm cho Trần Từ Hàn thì nội tâm cô cũng vẫn đầy kiêu ngạo. Người kiêu ngạo chẳng đáng phải dùng tới thủ đoạn ti tiện ấy.

Hương Thần nhìn sang bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình, Trần Từ Hàn quay lại: “Sao thế?”.

Cô đưa di động cho anh: “Điện thoại của cậu”.

Trần Từ Hàn hoài nghi nhận lấy. Nghe thấy giọng Y Bối, anh vừa giật mình vừa tức giận. Hương Thần ngồi bên cạnh yên lặng quan sát Trần Từ Hàn. Anh đối với người khác luôn dùng thái độ xa cách, không bao giờ biểu hiện như lúc này. Nghĩ vậy, trong lòng cô lại dâng lên sự chua xót, cô ghen tỵ với người có thể khiến anh tức giận như thế.

Câu đầu tiên mà Vương Y Bối nói với anh chính là: “Trần Từ Hàn, anh dám đi, em sẽ chết cho anh xem!”.

Trần Từ Hàn phần nộ đến mức muốn quăng điện thoại đi: “Em thôi ầu trĩ đi được không?”.

“Càng hay phải không, em chết đi sẽ có thể giúp hai người được ở bên nhau.” Nói xong, cô dập máy.

Bàn tay cầm điện thoại của Trần Từ Hàn nổi gân xanh. Nhìn sắc mặt anh hiện giờ, tốt nhất đừng ai dây vào.

Hương Thần thờ dài, dự cảm của cô quả nhiên là linh nghiệm. “Đến giờ rồi, mình đi...”.

Trần Từ Hàn đưa điện thoại cho Hương Thần: “Cậu gọi cho giám đốc bảo tớ có việc gấp, không thể đi công tác được, xin lỗi...”.

Nói xong, anh lập tức đứng dậy rời khỏi sân bay.

Hương Thần nắm lấy di động còn vương hơi ấm của anh, khoe môi mấp máy. Cô vốn muốn nói với anh, Vương Y Bối chỉ đang dùng thủ đoạn lừa anh quay về, cách đó phụ nữ ai cũng biết. Nhưng cô không nói, anh cũng chẳng nghe lời cô, thủ đoạn bỉ ổi như vậy mà anh cũng bị mắc lừa.

Trần Từ Hàn vừa xuống taxi liền chạy lên căn hộ, tốc độ nhanh đến mức hoàn toàn có thể tham gia vào cuộc thi chạy nước rút 800 mét ở đại học. Anh thậm chí còn không muốn mở cửa, trực tiếp dùng chân đạp mạnh lên cánh cửa không được, sau đó mới tìm chìa khóa. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy cách thức dùng khóa kiểu cũ này thật phiền phức.

Trần Từ Hàn xông vào trong nhà, tìm giật thót khi nhìn thấy dưới sàn vung vãi mảnh vỡ. Anh chạy vào nhà tắm, không biết giẫm phải cái gì, bàn chân đột nhiên đau buốt nhưng anh cũng không bận tâm.

Nhà tắm không có người, anh lại đạp tung cửa phòng ngủ ra.

Vương Y Bối nằm trên giường, nằm rất yên tĩnh, chỉ có những giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên mặt. Cô không suy nghĩ tới việc liệu anh có về hay không, vừa trông thấy anh, cô nhoen cười. Nụ cười giữa màn nước mắt khiến khuôn mặt cô trở nên méo mó kỳ lạ.

Trần Từ Hàn vốn đã sợ hãi đến mức tim đập chân run, bây giờ trông thấy cô bình thường như vậy, chợt cảm thấy sự lo lắng của mình đúng là trò hề. Anh phần nộ: “Em cảm thấy chơi đùa kiểu này vui lắm đúng không?”.

“Em...” Giọng nói của anh khiến cô hoảng sợ.

“Thấy anh bỏ công việc vì em, em cảm thấy mình rất lợi hại phải không? Biến anh trở thành thằng ngu, em vui lắm phải không?”

Vương Y Bối cắn môi: “Chẳng lẽ anh mong em tự sát? Chết trước mặt anh?”.

Trần Từ Hàn tức giận tới cùng cực, anh cười lạnh: “Em làm cái gì có liên quan tới anh nữa sao? Chúng ta đã chia tay rồi!”.

Nói xong, anh lập tức quay đầu bỏ đi.

Y Bối sững người nhìn bóng anh xa dần. Đây là kết quả cô muốn ư? Bắt anh quay về, để rồi anh nhục mạ cô một trận ư? Không phải... Cô không muốn... Vì sao lại trở thành như vậy?

Cô chỉ còn biết khóc, bây giờ, thật sự sẽ không còn ai đến an ủi cô nữa rồi.

Trần Từ Hàn chủ động xin được đi Hiệp Dương khảo sát. Dù Thân Thiệu An đã cảnh cáo anh điều kiện ở đó rất kém, nhiều trang thiết bị còn chưa đổi mới, nhưng Trần Từ Hàn rất kiên quyết. Thân Thiệu An khuyên không được cũng đành chấp thuận, hơn nữa nơi đó không có ai tình nguyện đi, nếu như Trần Từ Hàn đi thì lại càng ghi điểm trong mắt mọi người, một tháng sau trở về anh có thể công khai đề bạt Trần Từ Hàn mà không bị người khác dị nghị.

Tin tức Trần Từ Hàn sẽ đi Hiệp Dương hôm sau đã truyền khắp công ty. Hai người chịu chấn động mạnh nhất là Hương Thần và Lục Đình.

Trước khi đi, Trần Từ Hàn đã tìm Hương Thần nói chuyện. Cuộc nói chuyện ấy đã triệt để giết chết hy vọng của Hương Thần. Cô còn muốn Thân Thiệu

An điều cô đi cùng Trần Tử Hàn, nếu như anh ta không đồng ý, cô dọa sẽ thôi việc ở Quảng Vũ.

Về phần Lục Đình, chuyện đầu tiên cô làm là đi tìm anh họ. Cô ngồi trước bàn làm việc của Thân Thiệu An: “Anh, em phải đi Hiệp Dương!”. Cô không nói là “muốn”, mà là “phải”.

Thân Thiệu An cười, không phải cười nhạo cô em gái của mình, mà là cười vì sức hấp dẫn của Trần Tử Hàn có thể khiến cho đám con gái phải thần điên bát đảo như vậy.

“Anh nói cho em biết, đây không phải là chuyện em mang ra đùa giỡn.”

Lục Đình lập tức cắt ngang: “Anh nghe em nói hết đã. Trong mắt mọi người, em là một cô tiểu thư nông nổi vô trách nhiệm. Thật sự em cũng rất muốn biết, rốt cuộc tình cảm em dành cho Trần Tử Hàn liệu có phải chỉ là nhất thời hứng thú hay không. Em đã suy nghĩ ba ngày nay, cuối cùng cũng rõ ràng, em rất nghiêm túc. Không phải vì không có được anh ấy mà em không cam tâm, đây chỉ là tâm tư của một cô gái muốn có được trái tim người đàn ông mình thích mà thôi. Em nghĩ kỹ rồi, em phải đi Hiệp Dương, em muốn nỗ lực một lần. Anh, em đến chỉ để nói với anh một tiếng thôi”.

Nói cách khác, dù Thân Thiệu An không đồng ý, cô cũng sẽ tự mình đi.

Thân Thiệu An lắc đầu bất đắc dĩ: “Tùy em, đừng khóc lóc quay về là được”.

Lục Đình bưng bưng khí thế. Lần đầu tiên trong đời cô vì một người đàn ông mà đi đến một nơi xa xôi như vậy, nhưng cô rất vui, niềm vui không giống mỗi lần mua được một món đồ hàng hiệu, mà là niềm hưng phấn không thể kiềm chế.

Lục Đình tới Hiệp Dương sau Trần Tử Hàn ba ngày. Trần Tử Hàn đã kịp thích ứng với nơi này, thấy Lục Đình đến, anh cũng không có thái độ gì đặc biệt, nhưng dù sao cũng là đàn ông nên anh phải giúp đỡ cô nhiều thứ.

Lục Đình hoàn toàn không áp dụng tấn công triệt để như lúc đầu nữa. Cô đã nhận ra trước đây cô hành động thật sai lầm, lúc ấy anh còn chưa dứt khoát hẳn với bạn gái, cũng chưa nhận ra ưu điểm của cô. Bây giờ anh đã chia tay bạn gái rồi, nói cách khác anh đã độc thân, cô hoàn toàn có tư cách theo đuổi anh, anh cũng có thể thoải mái chấp nhận cô. Nhất định cô sẽ để anh thấy được điểm tốt của cô.

Ở đây dù rất vất vả nhưng Lục Đình không một câu than vãn, mọi chuyện đều đích thân làm, không sợ mệt, không sợ khổ. Những việc làm của Lục Đình hoàn toàn lọt vào trong mắt của Trần Tử Hàn, nếu nói không có cảm giác gì thì rõ ràng là nói dối. Một cô tiểu thư sẵn sàng tới đây chịu cực nhọc, hằng ngày không thể trang điểm, không thể mặc quần áo đẹp nhưng Lục Đình rất kiên trì.

Gặp phải những chuyện không hiểu, Lục Đình đều hỏi Trần Tử Hàn. Cô che giấu tâm tư của mình, dần dần phát hiện ra hiệu quả cao hơn cô tưởng tượng, bởi vì mới qua mấy ngày, thái độ của Trần Tử Hàn với cô đã không còn cách xa như ở công ty nữa. Cô hỏi gì anh cũng nhiệt tình giải đáp, hơn nữa còn rất kỹ càng, dường như sợ cô chưa hiểu. Thình thoảng anh sẽ chủ động hỏi cô có cần giúp gì hay không, nếu như công việc của cô không thể hoàn thành đúng hạn, anh sẽ giúp đỡ.

Tình hình phát triển theo chiều hướng rất tốt.

Điều Lục Đình thấy thỏa mãn nhất chính là hiện giờ có thể nói chuyện phiếm với Trần Tử Hàn.

Ở đây không chỉ có điều kiện sống không tốt mà đường cũng khó đi, xe tắc lư liên tục. Trên đường trải toàn là đá và cát, nghe nói phải một thời gian nữa mới được tu sửa lại.

Nhưng đổi lại, bầu không khí ở đây khá trong lành, non xanh nước biếc, đi bộ một đoạn là sẽ gặp được những bãi cỏ xanh tươi khiến người ta vừa nhìn đã muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lục Đình phát hiện ra một sở thích thú vị của Trần Tử Hàn, lúc rảnh rỗi anh sẽ ra đây nằm xuống bãi cỏ, lấy hai tay làm gối đầu, lặng yên nhìn bầu trời. Cho dù là hình ảnh một Trần Tử Hàn lười nhác như vậy, Lục Đình vẫn rất thích anh. Anh tốt hơn tất cả những cậu ấm môn đăng hậu đối với cô, tốt hơn tất cả những kẻ đã từng theo đuổi khi cô còn đi học. Hóa ra đây chính là cảm giác bị mê hoặc.

Lục Đình đi tới gần, ngồi xổm xuống cạnh anh, tươi cười: “Nhìn bộ dạng này của anh khá giống với phong cách tiểu thanh tân[1] thịnh hành bây giờ”.

[1] Tiểu thanh tân: Ban đầu là cụm từ chỉ phong cách âm nhạc Indie Pop, dần dần trở thành một xu hướng độc lập ăn sâu vào trong cả các lĩnh vực nghệ thuật khác như văn học, điện ảnh, chụp ảnh... Hiện nay, tiểu thanh tân còn để gọi tên cách sống vui tươi, trẻ trung, lành mạnh của một bộ phận thanh niên châu Á, đặc biệt là ở Trung Quốc.

Trần Tử Hàn chột cười: “Tôi tưởng bây giờ đang chuộng phong cách đại thúc[2] chứ!”.

[2] Kiểu đàn ông trưởng thành, chín chắn.

Lục Đình ngồi bệt xuống: “Bây giờ người ta thích hoài niệm, tiểu thanh tân đương nhiên là được ưa chuộng hơn rồi. Anh cứ xem mấy bộ phim thanh xuân đang hot hiện nay là biết ngay thôi”.

“Tôi rất ít xem phim” Trần Tử Hàn không hề ngại, không xem phim cũng chẳng phải tội gì lớn, hơn nữa anh cũng cảm thấy, hoài niệm chuyện cũ của mình là đủ rồi, hà tất phải xem phim, chuyện thanh xuân của người khác đâu có liên quan gì tới mình.

“Vì sao? Em thích xem phim lắm, nhất là thể loại này, rất sâu sắc!”

Trần Từ Hàn cười: “Không có lý do, chỉ cảm thấy không có hứng thú thôi. Bảo tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ để xem phim không bằng đưa bản thiết kế cho tôi làm việc”.

Lục Đình bật cười: “Chắc là môn Ngữ văn anh học kém lắm nhì!”.

“Tinh mắt thật đấy! Ngay cả chuyện đó mà cô cũng nhìn ra. Đúng là tôi học Văn rất kém, à không, phải nói là, kém nhất trong các môn học. Khi còn học cấp ba suốt ngày bị giáo viên Ngữ văn chê.”

“Thực ra em cũng ghét nhất là môn Văn. Anh có thấy cái môn đó học với không học cũng chẳng khác nhau là mấy không? Chỉ cần biết tiếng Hán và có năng lực đọc hiểu là được, chẳng lẽ người đọc hiểu kém giáo viên có thể dạy được à?”

Trần Từ Hàn đột nhiên ngồi bật dậy: “Tôi cũng nghĩ như vậy, môn Văn lại còn phải học thuộc thơ nữa, lãng phí thời gian. Vấn đề chính là dù mình có học thuộc rồi cũng chưa chắc đã nhớ được, dù có nhớ được thì chỉ cần chép sai một lỗi chính tả thôi cũng đi tong cả bài”.

Lục Đình xem ra cũng đồng cảm về chuyện này, hai người tiếp tục nói chuyện về vấn đề Ngữ văn. Những ngày sau đó ở Hiệp Dương, Lục Đình và Trần Từ Hàn càng ngày càng ỷ ỷ, rất nhiều việc thậm chí không cần nói, chỉ cần hành động ra dấu là người kia đã hiểu. Lục Đình rất hài lòng, thậm chí tưởng, chỉ cần tiếp tục nỗ lực nhất định cô sẽ có cơ hội.

Hôm nay Trần Từ Hàn có việc phải lái xe ra ngoài. Lục Đình ở lại ký túc chờ. Anh không mang theo ô, mà ngoài trời lại đang mưa to, không biết anh có sao không, cô càng nghĩ càng lo lắng. Gió to khiến mưa quất vào người đau nhức. Cây cối ở đằng xa nghiêng ngả trong mưa gió, chẳng khác nào những hình ảnh đáng sợ báo hiệu sắp có yêu ma xuất hiện trong phim.

Chợt một tiếng “rầm” vang lên. Lục Đình giật nảy mình.

Một cái cây lớn vừa bị gió quật đổ.

“Cô gái, đi vào thôi, đừng đứng ngoài này!” Ông lão bảo vệ cầm một cái tẩu, liên tục hút, làn khói xanh mờ ảo vừa tỏa ra lập tức bị gió đánh tan, hòa lẫn vào trong không khí. Ông lão lùi vào trong mấy bước, tránh vào nơi kín gió.

Quần áo Lục Đình đã ướt sũng, gió bùa vây lấy người cô.

“Không sao ạ.” Cô cười với ông lão, mặc kệ bản thân nhếch nhác thế nào cũng không quan tâm. Hiện giờ cô chỉ thấy hối hận, sáng sớm đã thấy trời u ám, nếu như cô khuyên anh đừng đi thì có phải tốt rồi không.

Cô không ngừng gọi điện cho Trần Từ Hàn nhưng đều không liên lạc được.

Ông lão lắc đầu: “Gió thế này chắc chắn không ngừng ngay được đâu, tốt nhất vẫn nên vào nhà tránh để gió lùa. Lúc cô cậu chưa tới đây, cũng có một trận gió to thế này quật đổ một cái cây cổ thụ...”. Ông lão dùng hai cánh tay miêu tả lại thân cây đổ to bằng vòng tay hai người ôm.

Lục Đình vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi. Gió lớn như vậy, liệu Trần Từ Hàn có việc gì không? Anh lái xe tải đi, chiếc xe ấy liệu có chống đỡ với cái cây kia được không?

Hơn nữa, giờ này lẽ ra anh phải về tới nơi rồi, dù có bị mưa gió làm chậm thì cũng lắm cũng chỉ muộn hai tiếng thôi chứ!

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi...

Lục Đình nuốt khan, cô lấy di động ra nhìn, nếu nửa tiếng nữa mà anh chưa về, cô nhất định sẽ đi tìm anh.

Ba mươi phút chờ đợi trong lo lắng và hoảng sợ. Gió cứ thổi, mưa cứ rơi, người cô chờ lại chưa thấy xuất hiện.

Nửa tiếng trôi qua, không thấy bóng dáng Trần Từ Hàn đâu, Lục Đình không bận tâm đến những điều khác nữa, vội vã lao vào màn mưa. Ông lão đằng sau lớn tiếng nói gì cô cũng không nghe rõ. Cô cứ thế chạy dọc con đường, thậm chí nhất định sẽ thấy được anh.

Mặt đường lầy lội, nhiều vũng nước đọng. Lục Đình lật đật mà chạy, quần áo dính đầy bùn đất, thế nhưng cô không hề thấy lạnh, chỉ cảm thấy nước mắt liên tục trào ra. Cô không muốn anh gặp chuyện không may, anh nhất định không được xảy ra chuyện.

Trên mặt đường chỉ có những dòng nước mưa không ngừng chảy, Lục Đình không nhìn rõ nơi nào có vết bánh xe. Cô đánh không ngừng hét lớn: “Trần Từ Hàn!” hét mãi, cho tới khi giọng cô khàn đặc.

Cô không hề biết rằng mình đã đi rất xa, đến một đoạn đường, cô trông thấy bên rìa có một chỗ thụt sâu khá lớn, giống như có vật gì lộn nhào xuống dưới. Nếu không phải vật to thì chắc chắn cô đã không phát hiện ra. Lục Đình dừng chân, đi tới gần quan sát, nhưng nhìn không rõ lắm vì mưa và hơi nước dày đặc.

Cô đưa tay lên lau nước trên mặt, không kịp suy nghĩ mà đi thẳng xuống phía dưới. Mặt đất quá trơn, cô bị trượt một đoạn khá dài, khó khăn lắm mới đứng dậy được. Không quan tâm mình có bị thương hay không, ánh mắt cô lập tức bị chiếc xe gần đó thu hút, các bộ phận lỏng lẻo rời rạc chẳng khác nào một đồng sắt vụn.

Đây chính là chiếc xe lúc sáng Trần Từ Hàn lái đi. Lục Dĩnh liều lĩnh chạy vọt tới, nhưng trong xe không có ai. Cô liên tục hét tên anh, rốt cuộc cũng thấy anh dưới một thân cây. Cô vội lao tới ôm lấy anh. Cô lo lắng cho anh, sợ anh gặp chuyện, giờ phút này tìm được anh rồi lại khiến cô càng muốn khóc.

Sắc mặt Trần Từ Hàn trắng bệch, môi tím tái, lời trấn tĩnh cô cũng không nói ra được. “Quay về... tìm người tới giúp...”.

Lục Dĩnh một mực lắc đầu.

Trần Từ Hàn nói cũng khó khăn. Anh không ngờ cơn bão này lại lớn như vậy. Lúc trên đường lái xe, anh cũng vô cùng sợ hãi. Gió quá mạnh khiến xe không còn giữ được hướng chạy thẳng bằng. Anh cuống quýt, chạy xe nhanh hơn, muốn mau chóng về tới nơi. Không ngờ, đường quá trơn, xe mất phanh, cả người cả xe đều lao xuống dưới.

Biết ở trong xe sẽ gặp nguy hiểm, Trần Từ Hàn liều mạng nhảy ra ngoài, nhưng sức lực đã cạn kiệt, cơ thể rã rời, không biết đã bị thương ở đâu.

Lục Dĩnh không khóc nữa, cô lau nước mắt: “Em sẽ không bỏ lại anh ở đây, tuyệt đối không!”.

Anh có thể cảm nhận được, cô đang gắng sức nâng tấm lưng của anh dậy. Anh nói cô đừng để hao tổn sức lực như vậy nhưng cô nhất quyết không nghe. Trần Từ Hàn cảm thấy đầu óc văng vát, có lẽ đã phát sốt, đại não anh cũng không còn tỉnh táo nữa. Nhưng anh chợt muốn khóc, rất muốn... Đã lâu lắm rồi anh không có kích động muốn rơi nước mắt như thế. Anh nghĩ tới Y Bối, nếu giờ phút này cô đang ở bên cạnh anh, có lẽ cô chỉ biết bám lấy tay anh nói: Làm sao bây giờ, chúng ta phải làm gì bây giờ...

Hóa ra, anh vẫn có lòng tham. Anh biến mình thành nơi che mưa chắn gió cho cô bao nhiêu năm nay, nhưng tận sâu đáy lòng, anh vẫn muốn có một nơi để trú thân khi giông bão.

Thấy Lục Dĩnh công Trần Từ Hàn trở lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Hai người họ toàn thân đầy bùn đất, Lục Dĩnh ngất vì kiệt sức.

Trần Từ Hàn tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Chuyện xảy ra hôm đó anh đã được nghe đồng nghiệp kể lại, thậm chí họ còn không ngừng ao ước nhìn anh: “Nếu có một cô gái đối xử với tôi như thế, đời này nhất định tôi phải cưới bằng được cô ấy”. Một cô gái nhỏ bé như thế lại có thể một mình công anh trở về, việc đó cần biết bao nghị lực, sợ rằng một người đàn ông cũng chưa chắc đã làm được.

Vừa tỉnh lại, Lục Dĩnh đã lập tức hỏi thăm tình hình của Trần Từ Hàn, biết anh đã ổn, cô mới yên tâm.

Thời gian Trần Từ Hàn nằm viện, Lục Dĩnh thường xuyên túc trực bên cạnh chăm sóc anh, không ngại vất vả, chỉ sợ anh một mình buồn chán nên cô ở lại chuyện trò cùng anh. Nhưng cô không hề nhắc tới chuyện cô đã đưa anh về như thế nào, cô không muốn anh cảm thấy mắc nợ cô.

Tuy nhiên, cô không nói, không có nghĩa là Trần Từ Hàn không biết.

“Vi sao tốt với tôi như vậy?”

Tâm tư của Lục Dĩnh, không phải anh không biết. Từ lúc vào công ty, cô đã tỏ rõ cô có tình cảm đặc biệt với anh. Anh cảm thấy, một đại tiểu thư như cô chưa bao giờ chịu qua khổ cực, chỉ cần anh hờ hững, cô tự khắc sẽ biết khó mà lui, chẳng mấy chốc sẽ hết hứng thú với anh. Lần trước cô cố tình gài bẫy anh, anh thật sự tức giận, nhưng hành động ấy của cô, anh có thể hiểu được, nên không để bụng nữa.

Còn hiện tại, anh chợt cảm thấy bản thân đã quá coi thường tình cảm của cô.

“Anh biết mà!” Lục Dĩnh kiên định nhìn anh: “Em muốn trở thành người yêu của anh”.

Một người đàn ông có thể dễ dàng từ chối tình yêu của người khác, chỉ cần không thêm để ý tới là được. Thế nhưng anh đã mắc nợ cô như vậy, không có cách nào bắt bản thân thờ ơ với cô được. Hơn nữa, anh không ghét Lục Dĩnh, cũng không muốn tiếp tục dây dưa không rõ ràng với Y Bối nữa. Thật sự rất mệt... Chỉ bằng, cho mỗi người một cơ hội bắt đầu cuộc sống mới.

Trần Từ Hàn mỉm cười nhìn Lục Dĩnh: “Được”.

Một tháng sau, sức khỏe đã bình phục khá nhiều, Trần Từ Hàn mới cùng Lục Dĩnh trở lại thành phố Yên Xuyên.

Trước đây, khi chưa trở thành bạn gái của Trần Từ Hàn, Lục Dĩnh cả ngày chỉ suy nghĩ đến việc làm thế nào để tiếp cận được anh, anh thích kiểu phụ nữ như thế nào, anh có cảm tình với cô hay không? Thế nhưng ngày ấy tới rồi cô lại cảm thấy không chân thực. Cô nắm lấy tay Trần Từ Hàn rất lâu, cố gắng cảm nhận, cố gắng xác minh, anh thật sự đã thuộc về cô rồi!

Lục Dĩnh thỉnh thoảng lại một mình cười ngây ngốc, giờ phút này quá tuyệt vời! cô thậm chí còn thấy mình nằm mơ cũng có thể bật cười mà tỉnh dậy.

Về tới Yên Xuyên, nghe đồng nghiệp nói, Lục Dĩnh mới biết được, một tháng qua Vương Y Bối liên tục tới công ty tìm Trần Từ Hàn. Cô rất khó chịu, Trần Từ Hàn đã quyết định chia tay với Vương Y Bối từ lâu rồi, vì sao cô ấy vẫn còn bám lấy anh không chịu buông tha? Dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là cô vẫn chưa hoàn toàn tự tin về Trần Từ Hàn. Hiện giờ cô đã trở thành bạn gái chính thức của anh, nhưng vẫn luôn lo sợ không yên.

Lục Dĩnh quyết định lấy tư cách là bạn gái của Trần Từ Hàn, đi tìm Vương Y Bối nói chuyện.

Lúc nhận được điện thoại của Lục Dĩnh, Vương Y Bối vừa mới tan học. Nghe đối phương nói muốn hẹn gặp, cô rất bất ngờ, nhưng không từ chối, bởi vì

Lục Đình nói có liên quan tới Trần Từ Hàn.

Vương Y Bối cảm thấy bất an nên kéo Ôn Thiển Ngừ đi cùng. Ôn Thiển Ngừ ngồi ghế ngay sau lưng cô, làm như đang chờ bạn.

Hai người đến nơi sớm hơn giờ hẹn. Đây là lần đầu tiên Vương Y Bối bị người ta gọi ra ngoài nói chuyện vì Trần Từ Hàn, trong lòng thấp thỏm, tay không ngừng run lên, cô chỉ có thể nắm lấy tách cà phê để cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Lục Đình khoan thai đi đến, dáng vẻ tự tin ngồi xuống trước mặt Vương Y Bối, không hề vòng vo mà nói thẳng vào vấn đề chính: “Tôi tin cô rất tò mò lý do tôi hẹn cô ra đây. Thời gian của tôi rất quý giá, một khi đã gọi cô tới gặp mặt đương nhiên là có chuyện quan trọng. Thứ nhất, tôi phải cảnh cáo cô, mời cô dừng tới quấy rầy Trần Từ Hàn nữa, bằng không, tôi sẽ báo cảnh sát. Thứ hai, cô và Trần Từ Hàn đã chia tay, hiện giờ, tôi là vợ sắp cưới của anh ấy”.

Vương Y Bối kinh ngạc mở to mắt, ngay cả chiếc cốc trong tay đang run lên cô cũng không nhận ra. Cà phê nóng hồi rót xuống tay nhưng cô không hề cảm nhận được: “Cô nói cái gì?”.

“Nếu tai cô không có vấn đề thì chắc chắn đã nghe được những gì tôi nói. Cô hẳn là rất muốn biết tháng vừa rồi anh ấy ở đâu đúng không? Tôi nói cho cô biết, anh ấy ở chỗ tôi. Một tháng qua chúng tôi ở bên nhau.” Lục Đình tự tin cười: “À, tôi quên không giới thiệu, tôi là Lục Đình, Thân Hào là ông ngoại tôi, Thân Thiệu An là anh họ tôi. Cô thử nghĩ xem, một người đàn ông bình thường sẽ chọn cô hay chọn tôi?”.

“Tôi không tin, anh ấy không phải là người như vậy.” Vương Y Bối phản bác. Trong lòng cô, Trần Từ Hàn tuyệt đối không phải loại người đó.

“Tôi tin cô còn nhớ một đêm anh ấy không về nhà, có một người phụ nữ gọi điện tới cho cô.” Lục Đình cười: “Người đó là tôi, lúc ấy, Trần Từ Hàn đang nằm trên giường của tôi...”.

Vương Y Bối bật hai tai lại: “Tôi không muốn nghe, không muốn nghe...”.

Tâm trạng của cô đã mất kiểm soát, Ôn Thiển Ngừ cũng không kiềm chế nổi nữa, xoay người đi tới bên cạnh trấn an Vương Y Bối, sau đó trừng mắt nhìn Lục Đình: “Giờ tôi mới biết thế nào gọi là không biết xấu hổ! Dụ dỗ bạn trai của người khác rồi còn tới mà khoe khoang. Ông ngoại cô là Thân Hào thì sao chứ, đàn ông đều là vì tiền nên mới chọn cô, thế mà cô vẫn còn tự hào được. Ha ha... Thật sự khiến tôi mở mang đầu óc!”.

Lục Đình nổi giận: “Dụ dỗ? Nếu như anh ấy không có tình cảm với tôi thì sẽ ở bên tôi sao? Đúng rồi, hiện tại Từ Hàn đối xử với tôi rất tốt, chúng tôi yêu thương nhau, nhưng lại có một người phụ nữ đề tiện tới quấy rầy cuộc sống của chúng tôi. Đúng là xui xẻo!”.

“Cô nói dối, tôi không tin!” Vương Y Bối phẫn nộ nhìn Lục Đình.

Cô ta hát hăm: “Cô tin hay không tùy cô, tôi không ép!”.

Lục Đình nhìn ra bên ngoài lớp cửa kính. Trần Từ Hàn nhận được điện thoại của cô, lúc này đã tới nơi. Lục Đình lập tức tỏ vẻ ra mặt âm ỉm.

Trần Từ Hàn đi vào trong, liếc mắt qua Vương Y Bối rồi cầm tay Lục Đình: “Chúng ta về thôi!”.

Lục Đình đứng dậy, khoác tay Trần Từ Hàn, không quên quay đầu lại tặng cho Vương Y Bối một nụ cười khiêu khích.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối hoàn toàn không thể tin được vào mắt mình, cô kêu to: “Trần Từ Hàn, Trần Từ Hàn...”. Nhưng, anh không quay lại.

Cô muốn đuổi theo họ, muốn hỏi anh thật sự không còn cần cô nữa ư? Thật sự nhẫn tâm với cô như vậy ư? Thật sự đã yêu người khác rồi ư?

Ôn Thiển Ngừ vội giữ lấy cô: “Vương Y Bối, cậu giữ lại một chút thể diện cho bản thân được không hả?”.

Nước mắt liên tục rơi. Thể diện ư? Nó là cái gì? Cô còn sao?

Ôn Thiển Ngừ ôm lấy cô, để cô khóc trong lòng: “Tiểu Bối, con người không ai là không thay đổi, ai rồi cũng sẽ bị hoàn cảnh xung quanh tác động làm thay đổi để thích ứng hiện thực, như vậy mới có thể sống tốt... Không ai là vĩnh viễn bất biến cả!”.

Vương Y Bối ngẩng khuôn mặt đầm lệ lên: “Vậy vì sao tớ không thay đổi, vẫn yêu anh ấy như vậy?”.

Ôn Thiển Ngừ chỉ biết nhìn cô, không nói ra lời. Có lẽ là vì phụ nữ luôn ngốc nghếch hơn đàn ông, nên mới hết lần này tới lần khác chịu tổn thương. Đau khổ một lần chưa đủ, đến khi toàn thân đầy thương tích mới học được cách tự bảo vệ mình.

Trần Từ Hàn càng ngày càng dồn thời gian và sức lực vào công việc. Lục Đình rất lo lắng nhưng cũng không dám để lộ thái độ gì, sợ anh thấy cô phiền phức. Có điều, dù anh đối xử với cô rất tốt, cô cũng vẫn cảm thấy sợ hãi, có cảm giác như anh có thể biến mất bất cứ lúc nào, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Lục Đình đi tìm ông ngoại. Lần đầu tiên trong đời cô muốn có một người đàn ông như vậy, muốn ở bên anh mãi mãi, muốn nắm chặt tay anh không rời. Thân Hào chưa từng thấy cháu ngoại mình kiên định với một người đàn ông đến thế, lập tức đáp ứng yêu cầu của cô không dục.

Trần Tử Hàn bị Lục Đình đưa tới thăm ông, ông Thân đang bệnh nặng. Anh đứng bên giường bệnh, ông Thân nắm lấy tay anh nói, ông hy vọng trước khi nhắm mắt, có thể thấy cháu gái mình kết hôn, hy vọng hai người có thể hoàn thành tâm nguyện này của ông.

Lục Đình thử thăm dò ý của Trần Tử Hàn, anh có vẻ không đồng ý. Hai người mới hẹn hò chưa được bao lâu, cứ như vậy kết hôn có phần chóng vánh. Thế nhưng Lục Đình không chịu, cô giận dữ anh một trận, sau đó lại tới tìm anh, nói muốn anh giúp cô hoàn thành ý nguyện của ông ngoại, nếu như anh cảm thấy quá nhanh, thì trước tiên có thể làm lễ đính hôn.

Bị Lục Đình khóc lóc kể lể, Trần Tử Hàn cuối cùng cũng chấp thuận.

Tin tức Trần Tử Hàn và Lục Đình đính hôn truyền tới, Hường Thần hoàn toàn sững sờ. Thật nực cười! Bao nhiêu năm như vậy, cô vẫn không thể trở thành người phụ nữ bên cạnh anh, nhưng khi nghe tin anh và Lục Đình đính hôn, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là về Vương Y Bối.

Thật sự nực cười!

Thân Thiệu An đứng bên cạnh cô: “Nếu cảm thấy khó chịu, em có thể không cần tới dự!”.

Hường Thần nheo mắt: “Hai chúng ta đánh cược đi! Em cá là lễ đính hôn của em họ anh nhất định sẽ xoi hỏng hỏng không!”.

Thân Thiệu An không lấy làm thoải mái lắm vì lời nói này của cô, tuy rằng cô em họ của anh tính tình bông bột, ngang ngạnh, nhưng anh cũng không cho phép người khác trêu ẹo lễ đính hôn của cô.

“Đừng cho rằng em xấu bụng, em chỉ đang dặn dò anh trước thôi! Anh nhớ chăm sóc chu đáo cho em gái mình hôm đó, chồng sắp cưới bỏ chạy, đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều là chuyện không thể chấp nhận được!”

Thân Thiệu An tóm lấy tay Hường Thần: “Cho dù em có tình cảm với Trần Tử Hàn thì cũng không được...”.

Hường Thần vùng ra khỏi tay Thân Thiệu An: “Em rất nghiêm túc! Hơn nữa, anh cho rằng anh có tư cách nói những lời này với em sao?”. Cô cười nhạt. Cô thừa biết, Thân Thiệu An liên tục sắp xếp công việc để cô và Trần Tử Hàn tách xa nhau, trừ khi cô trực tiếp đến tìm anh yêu cầu, nếu không thì cả ngày cô cũng không được nhìn thấy Trần Tử Hàn.

Không ăn được cũng đừng có đập đồ! Đáng tiếc, điều đó chẳng có mấy người làm được.

Hường Thần nộp đơn từ chức. Cô tới Quảng Vũ là vì Trần Tử Hàn, hiện giờ có ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Buổi tối, Hường Thần gọi điện cho Vương Y Bối: “Ba ngày nữa, lễ đính hôn của Trần Tử Hàn và Lục Đình sẽ diễn ra ở khách sạn Tây Lũng. Chuyện quan trọng như vậy, tôi nghĩ nên báo cho cậu biết!”.

“Cô là Hường Thần? Tôi không biết mục đích cô gọi đến là gì, nhưng tôi không muốn cô quấy rầy Tiểu Bối!” Ông Thiện Ngữ tiếp điện thoại, vừa nghe nhắc tới Trần Tử Hàn, cô đã thấy bức mình: “Mong cô đừng gọi điện tới nữa!”.

Ông Thiện Ngữ tắt máy, quay vào phòng, Vương Y Bối nằm lì trên giường đã mấy ngày rồi, từ sau khi gặp Lục Đình trở về, cô liền đổ bệnh, liên tục phải truyền nước. Hai ngày nay cô đã đỡ hơn một chút nhưng người gầy đi rất nhiều.

“Ai gọi thế?” Vương Y Bối yếu ớt mở miệng hỏi.

“Gọi nhầm số!”

Vương Y Bối gạt đầu, không hỏi nữa. Gần đây, cô lúc nào cũng ngẩn ngơ như người mất hồn, suy nghĩ miên man về quá khứ, về những điều tốt đẹp mà Trần Tử Hàn dành cho cô, dường như tất cả thuộc tiềm thức về anh của cô đều dừng lại ở thời học sinh, nhưng cô lại không biết rằng anh từ lâu đã không còn là chàng trai thuở ấy nữa rồi. Anh không ngừng đi về phía trước, còn cô lại một mực quay đầu nhìn lại, để rồi không kịp bước theo anh... Thực ra trước đây cũng vậy, nhưng anh sẵn lòng đứng lại đợi cô, còn hiện tại, anh không muốn nữa rồi, khoảng cách giữa họ càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Vương Y Bối nỗ lực tự khuyên nhủ bản thân làm như không có chuyện gì xảy ra. Cô cảm thấy mình rất có lỗi với Ông Thiện Ngữ, khiến cô ấy lo lắng cho cô quá nhiều, còn cô thì chưa làm được gì cho cô ấy. Vậy nên, chỉ ít cô cũng sẽ không khiến Ông Thiện Ngữ lo lắng thêm cho cô nữa.

Hai ngày sau, Vương Y Bối nhận được tin nhắn, trong đó viết địa điểm lễ đính hôn của Lục Đình. Cô nhìn tin nhắn kia thật lâu, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi.

Y Bối đi tới địa điểm kia, ở đó đã được trang hoàng lộng lẫy, hoa tươi trải dài, người người đi tới đi lui tấp nập. Cô chỉ đứng từ xa nhìn thoáng qua, sau đó không dám nhìn nữa, cô lên xe buýt rời khỏi đó.

Vương Y Bối gọi điện nói với Ông Thiện Ngữ hôm nay cô không về ký túc, cô muốn ở một mình. Ông Thiện Ngữ dặn dò cô cẩn thận, nên nghỉ thoáng ra.

Vương Y Bối đi tới căn hộ của Trần Tử Hàn. Hình như sắp tới kỳ hạn, cô gặp bà chủ tầng dưới, bà dặn hai người đem trà chìa khóa trước khi hết hạn. Căn nhà đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ. Y Bối đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, chỉ còn lại đồ của cô, toàn bộ quần áo của Trần Tử Hàn đã được mang đi.

Cô ngơ ngác nhìn cái tủ trống trải, cơ thể từ từ trượt xuống, ngồi bệt trên nền nhà.

Anh đã đi rồi, mang đi mọi thứ thuộc về anh, chỉ còn lại mình cô...

Anh ấy đã không cần cô nữa rồi...

Vương Y Bối ép bản thân nghĩ thông suốt, nam nữ không còn yêu nhau nữa đương nhiên sẽ phải đường ai nấy đi. Lúc còn bên nhau, chỉ cần một câu thích là được, lúc chia tay, lại chỉ còn những câu than vãn: Một mối, chán nản, bất cứ một lý do gì cũng có thể trở thành nguyên nhân của cuộc tình tan vỡ.

Cô nên hiểu điều đó, nhưng làm sao có thể hiểu được đây? Người đàn ông ấy cô đã yêu bảy năm trời. Là bảy năm! Không phải ngày một ngày hai... Cô làm sao có thể nghĩ thông suốt được đây?

Anh đã không cần cô nữa thì cô có cầu xin, có nỗ lực đến thế nào cũng vô dụng. Anh thật sự từ bỏ cô rồi...

Anh sẽ đính hôn với người con gái khác, không còn là Trần Tử Hàn của cô nữa! Anh từng nói sẽ vĩnh viễn che chở cô, vĩnh viễn yêu cô, cả đời ở bên cô, vậy mà cuối cùng, anh lại không cần tới cô nữa.

Người ấy đã từng đưa cô khám bệnh lúc cô ốm, từng dỗ dành cô khi cô buồn, từng an ủi cô khi tâm trạng cô không tốt, bây giờ, người ấy đang ở đâu? Anh có biết lúc này cô đang khóc hay không?

Anh không biết, anh không quan tâm bởi vì... bên cạnh anh bây giờ đã có một người con gái khác.

Lễ đính hôn không được xem là quá khoa trương, một phần là vì tổ chức khá vội vã, phần là vì Trần Tử Hàn không quá đề tâm, tất cả mọi thứ đều do một tay Lục Đình chuẩn bị, từ việc chọn lễ phục, chọn địa điểm cho đến gửi thiệp mời.

Trần Tử Hàn khoác trên người bộ lễ phục sang trọng, nhưng trong lòng lại hoàn toàn trống trải, không có lấy một chút vui mừng khi hỷ sự đến gần.

Lễ đính hôn chưa chính thức bắt đầu, Thân Hào bảo Trần Tử Hàn và Lục Đình cùng nhau đi thăm hỏi khách khứa. Dù tất cả làm đơn giản, nhưng không thể nói là không quy mô, thế nào thì nhà họ Thân gia thế cũng không phải vừa.

Trần Tử Hàn bị Lục Đình kéo ra ngoài, giới thiệu với một vài vị khách.

Di động của anh đúng lúc này vang lên, anh lấy ra xem. Dù không lưu số điện thoại kia, nhưng anh chỉ cần liếc qua cũng đủ biết là ai.

“Ai thế?” Lục Đình tò mò khi thấy anh cứ nhìn điện thoại mà không nghe máy.

“Anh qua bên kia nghe điện.”

Lục Đình nhú mày: “Đứng đây nghe luôn đi không được à, nói hai câu là xong chứ gì, đang bận như vậy mà anh vẫn còn muốn đi chỗ khác nói chuyện phiếm ư?”

Trần Tử Hàn đành đứng lại, ấn nút nghe.

“Trần Tử Hàn, anh dám đính hôn, em sẽ chết cho anh xem.”

“Vương Y Bối, em nghiện trò đùa này rồi hả?”

Vương Y Bối cười: “Được thôi, anh cứ tiếp tục đính hôn đi, ngày mai trên trang nhất các báo sẽ là tin có một cô gái chết trong căn hộ cũ của anh”.

Trần Tử Hàn không kịp nói gì thêm thì Vương Y Bối đã cúp máy, anh vẫn cố nói “à lô” mấy tiếng. Lục Đình đứng bên quan sát toàn bộ phản ứng của anh, không chịu được kéo anh sang một bên: “Sắp bắt đầu lễ đính hôn rồi, anh không được để mình bị ảnh hưởng!”. Cô rầu rĩ: “Bạn gái cũ của anh nhất định là muốn dọa anh, nghe nói lần trước cô ấy cũng dùng cách này lừa anh!”.

Thực ra những gì Lục Đình nói cũng là những gì Trần Tử Hàn suy nghĩ trong lòng, nhưng anh có thể chấp nhận để bản thân suy nghĩ như vậy, chứ không thể chấp nhận nghe từ miệng người khác. Anh cố gắng đè nén sự lo lắng nhưng vô ích.

“Anh tới xem cô ấy thế nào.”

Lục Đình phần nộ: “Anh xem hôm nay có bao nhiêu người như vậy, chẳng lẽ anh muốn em một mình đối diện với họ? Trần Tử Hàn, anh không thể đi, không thể ích kỷ như vậy!”.

Trần Tử Hàn cắn chặt môi, không lên tiếng.

Lục Đình cuống quýt: “Ông ngoại em sức khỏe không tốt, chúng ta hoàn thành tâm nguyện của ông, được không? Anh quên rồi sao, là e đã cõng anh về lúc anh gặp nạn, ngoại trừ em ra, còn ai tốt với anh như vậy?”.

Trần Từ Hàn vẫn trầm mặc.

Đôi mắt Lục Đình đã đầm lệ: “Trần Từ Hàn, cô ấy chỉ lừa anh thôi. Cho dù không lừa đi nữa thì sống chết của cô ấy cũng đâu có liên quan gì tới anh? Cô ấy không còn liên quan gì tới anh, không còn liên quan gì tới chúng ta nữa rồi, tất cả những gì về cô ấy, chúng ta không nên can dự”.

Trần Từ Hàn đột nhiên trừng mắt: “Cô ấy không là gì của em, đương nhiên cô ấy sống hay chết chẳng ảnh hưởng gì tới em hết!”.

Anh cởi áo khoác, xoay người chuẩn bị chạy đi. Lục Đình đuổi theo: “Trần Từ Hàn, vậy em là gì của anh?”

Bước chân Trần Từ Hàn khựng lại, nhưng anh không hề quay đầu. Cô lớn tiếng hét: “Trần Từ Hàn, anh mà đi thì đừng hòng quay về!”.

Trần Từ Hàn chỉ để lại cho cô một bóng lưng xa dần, Lục Đình ngồi bệt trên sàn nhà, bật khóc. Muốn mơ một giấc mơ thật đẹp, chỉ tiếc là đã tỉnh giấc quá sớm...

Cửa căn hộ không đóng, Trần Từ Hàn xông vào, Vương Y Bối đang từ phòng vệ sinh đi ra, gương mặt nhòe nước mắt. Thấy anh trong bộ trang phục trắng toát, nụ cười nhợt nhạt hiện lên gương mặt cô: “Hóa ra anh đến thật. Nhưng mà lại khiến anh thất vọng rồi”. Cô giơ cánh tay trái của mình lên: “Em thật sự muốn chết, nhưng vừa mới rạch xuống một đường, em lại sợ đau, không có dũng khí tiếp tục rạch nữa!”.

Cô nhìn Trần Từ Hàn, vẻ mặt không chút kích động: “Em sợ khổ, sợ mệt, sợ đau, hề gặp phải vấn đề gì cũng chỉ biết khóc, chỉ biết trông chờ người khác làm hộ mình, hy vọng có người thương em, chiều em, yêu em. Từ Hàn, anh nói đúng, em chỉ biết nói câu yêu anh ngoài cửa miệng, ngoại trừ nấu cơm, giặt giũ, làm mấy việc vặt vãnh ra, em không làm được gì hết!”.

Y Bối chỉ rạch nhẹ một đường ở cổ tay, tựa như tự mình cắt đi dây thần kinh u mê đối với anh.

“Bây giờ em mới biết, anh không phải của em, là em tự cho rằng như vậy!”

Cô cắn môi, cố gắng cười thật tươi, nước mắt đọng ứ trong khóe mắt bị xô đẩy trào ra: “Em xin lỗi, đã làm ảnh hưởng tới lễ đính hôn của anh, nhờ anh chuyển lời xin lỗi của em tới vợ sắp cưới của anh”.

Cô lướt qua anh đi ra cửa. Không phải là cô đã nghĩ thông suốt, chỉ là cô biết, bản thân đã nhát gan như vậy, ngay cả chết cũng không dám, vậy thì chỉ có thể dừng cảm sống tiếp, dừng cảm đối mặt với hiện thực mà thôi.

Vương Y Bối nắm lấy cổ tay trái, đau không? Thực ra không đau như trong tưởng tượng. Chỉ có một dòng máu lạnh lẽo chảy ra, vết thương dần dần rồi cũng sẽ lành lại...

Trần Từ Hàn đứng yên, bao nhiêu lời muốn nói cũng không nói ra được. Anh chậm chạp ngồi xuống sofa, thờ dãi bất lực. Anh đâm mạnh xuống ghế. Cuộc sống của anh vì sao lại thất bại thảm như thế? Anh không biết.

Vương Y Bối gọi điện cho Uông Thiên Ngữ, cô ấy nói địa chỉ rồi bảo cô đi thẳng tới. Vừa nhìn thấy Y Bối, Uông Thiên Ngữ không cần nghĩ nhiều cũng biết xảy ra chuyện gì, lập tức đưa Y Bối vào trong nhà.

Vương Y Bối cứng đầu không chịu để Uông Thiên Ngữ băng bó vết thương, cô muốn giữ lại, giữ lại để tự nhắc nhở bản thân. Cô ôm lấy Uông Thiên Ngữ: “Có lẽ, cả đời này tớ không thể yêu ai được nữa...”

Cô không kể lại đã xảy ra chuyện gì, chỉ im lặng ôm Uông Thiên Ngữ như thế, muốn khóc cho cạn nước mắt.

Uông Thiên Ngữ thì thầm an ủi cô, mãi cho tới khi cô ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Uông Thiên Ngữ nhận được một cuộc điện thoại. Là Trần Từ Hàn gọi đến.

“Tôi với anh còn chưa thân tới mức có thể nói chuyện điện thoại với nhau!”

Cô đang định đập máy thì Trần Từ Hàn đã vội lên tiếng: “Phiền em ra ngoài mở cửa!”.

Uông Thiên Ngữ sững người, không ngờ Trần Từ Hàn lại tìm được đến nhà. Cô vốn không muốn xuống dưới nhà, nhưng nghĩ tới việc Trần Từ Hàn đã tới trường tìm lại thấy không nữ. Cô ra mở cửa đã thấy anh đứng ở ngoài.

“Cô ấy đang ở đây phải không?” Giọng nói vô cùng nhẹ, dường như sợ sẽ làm vỡ điều gì đó.

Nghĩ đến chuyện Y Bối phải khóc đến đau lòng, Uông Thiên Ngữ lại càng phẫn nộ với Trần Từ Hàn: “Không có! Nhà tôi cũng không phải trại tị nạn, sao lại tới đây tìm người chứ?”.

Trần Từ Hàn vẫn nhìn cô: “Tiểu Bối không ở chỗ em thì có thể đi đâu được?”.

Uông Thiên Ngữ muốn châm chọc Trần Từ Hàn mấy câu nhưng trông đáng vẻ anh thật sự mệt mỏi nên cũng không đành lòng: “Trần Từ Hàn, tìm được cô ấy rồi anh định làm gì?”.

Đúng vậy, tìm được rồi anh sẽ làm gì đây? Chỉ muốn biết hiện giờ cô ấy có ổn hay không ư? Sau đó thì sao? Anh không biết... Thừa nhận đi Trần Từ

Hàn, giờ khắc này ngay cả bản thân mày cũng không biết phải làm sao!

Về mặt anh chợt hiện lên vẻ mờ mịt. Ông Thiện Ngữ tựa hồ tìm ra được đáp án: “Nếu anh chỉ có thể khiến cô ấy rơi nước mắt, thì tìm cô ấy làm gì nữa?”.

Trần Từ Hàn không trả lời được, cười vói về bất lực: “Nhờ em chăm sóc cô ấy cẩn thận!”.

Ông Thiện Ngữ không nói tiếp, Trần Từ Hàn xoay người bỏ đi, cô mới thở dài ra một hơi, đáy lòng dường như nhẹ nhõm hẳn.

Có lẽ anh ta cảm thấy mệt mỏi rồi? Có lẽ anh ta cho rằng buông tay là kết cục tốt cho cả hai...

Ông Thiện Ngữ nặng nề đóng cửa lại, khép lại đoạn tình yêu thanh xuân không thể có kết quả kia. Nỗi lòng của Vương Y Bối và Trần Từ Hàn cũng bị chặn lại bên ngoài cánh cửa này, không thể nào tìm lại được nữa...

Cuối cùng thì Vương Y Bối cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện. Con người ai cũng phải thay đổi. Cô của quá khứ chỉ bị cháy nắng cũng sẽ cả ngày than vãn, còn hiện tại, cô đi giày cao gót, nhận những ánh mắt lạnh băng của mọi người, nhưng cũng không buồn lên xe buýt, cô thả bước đi bộ, thậm chí gót giày đã hỏng, cô vẫn phải cắn răng chịu đựng đi về nhà, một mình!

Tình yêu sẽ dạy cho người ta một mình trưởng thành, cuộc sống sẽ dạy cho người ta biết một mình sinh tồn.

Giống như sau này cô hiểu ra, cô hoàn toàn có thể sống rất tốt, chỉ cần cô muốn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cảnh vật vẫn thế, chỉ có lòng người đổi thay

Nếu có một ngày chúng ta không còn yêu nhau nữa, xin anh hãy làm như chúng ta chưa từng quen biết, dù trên đường có lướt qua nhau cũng xin đừng quay đầu nhìn lại. Em sợ nghe những câu hỏi thăm ấy lại càng cảm thấy xa lạ. Thật sự gặp lại không bằng cứ thế nhớ nhưng...

Hôn lễ tiến hành thông thả rồi cũng phải kết thúc. Tan tiệc, khách khứa ra về, hai bên gia đình đứng tiễn khách.

Vương Y Bối còn đang mải nghĩ có rời khỏi đây thì lại bị vây lấy kéo đến quán trà. Nhà hàng này đã được Đỗ Duy Khải bao để đám bạn học cũ ăn tiệc cưới xong sẽ tới đây nghỉ ngơi, vừa tán gẫu vừa chơi mát chược. Đỗ Duy Khải uống nhiều đến nỗi mặt đã đỏ bừng nhưng vẫn bắt Trần Từ Hàn nhất định không được để một ai ra về trước, bằng không nhất định sẽ hỏi tội anh.

Vương Y Bối đứng giữa đám bạn cũ, có chút đau đầu. Cô vốn nghĩ, sẽ có đợt đến lúc có người đầu tiên về thì cô cũng sẽ tìm có chuồn khỏi đây. Hôm nay là cuối tuần, bạn học tới dự đám cưới đều đang làm việc tại cùng một thành phố nên cũng khó mà lấy lý do bỏ về được. Huống hồ, những lời chú rể đã nói cũng đã động tới lòng mọi người, dù đã từng hợp lớp mấy lần nhưng mọi người đều không tới đông đủ, có người này thì lại thiếu người kia, nên lần này nhân dịp lễ cưới của mình, Đỗ Duy Khải nhất quyết phải triệu tập tất cả các bạn học lớp 12/1 và 12/2 lại. Lúc này ở quán trà cũng coi như là một buổi họp lớp đi. Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, mỗi người một ngả, may ra được một vài người học chung trường đại học, hễ gặp được người quen cũ là nhớ lại quãng thời gian học sinh, đương nhiên không ai muốn làm người đầu tiên ra về cả.

Vương Y Bối chậm chạp bước đi, điệu bộ bất đắc dĩ. Trước kia cô lúc nào cũng làm kẻ đầu têu, muốn làm gì là làm cái đó, Lương Nguyệt từng nghiêm túc nói, mọi người từ khi vào cấp ba đều đã học được cách cư xử khôn khéo rồi, nếu cô vẫn còn giữ tính cách thì rất dễ đắc tội với người khác.

Không ai đề cập tới chuyện ra về, Vương Y Bối cũng không tiện mở miệng, cùng mọi người đi theo sau Trần Từ Hàn, coi anh là chủ nhà.

Quán trà này nằm ngay cạnh khách sạn tổ chức hôn lễ, có phong cách khá mới lạ, mọi người vào trong, lần lượt ngồi xuống chơi mát chược.

Vương Y Bối cũng biết chơi trò này nhưng cô không ngồi chơi cùng mọi người, cô ngồi xuống sofa. Thình thoảng có một vài người bạn học gọi cô tới chỗ họ, cô đều tươi cười xua tay.

Vừa mới quay đầu lại, Vương Y Bối liền phát hiện Trần Từ Hàn đã ngồi đối diện với cô từ bao giờ. Bất giác, cô muốn đứng dậy, thế nhưng ý nghĩ ấy chỉ vừa mới xuất hiện trong đầu, cô lại cảm thấy mình hà tất phải “lập dị” như thế? Người ta đâu có làm gì, sao cô phải tỏ ra đề tâm, làm vậy chỉ khiến cho người ta nghĩ cô nhỏ mọn mà thôi.

Dù không hề chú ý tới người trước mặt, nhưng khi ánh mắt cô vừa di chuyển thì đã thấy Hương Thần ngồi xuống bên cạnh Trần Từ Hàn, hai người họ nhìn nhau cười thân thiết.

Ngay cả bản thân cô cũng phải thừa nhận, họ rất đẹp đôi.

Một lúc sau, sofa bên cạnh chợt lõm xuống. Lương Nguyệt vỗ vai Vương Y Bối, cười hiền hoà: “Sao không ra kia chơi cùng mọi người?”.

“Chẳng phải đang đợi cậu đấy ư?”

Lương Nguyệt đã thay chiếc váy cưới vương vãi, chỉ còn kiểu tóc và khuôn mặt trang điểm vẫn giữ nguyên, nhưng vẫn xinh đẹp như thiếu nữ bước ra từ trong bức ảnh nghệ thuật.

“VẬY Á? CẢM ƠN CẬU NHA!” Lương Nguyệt cố ý kéo dài giọng.

“Ông xã nhà cậu đi đâu rồi?”

“Anh ấy uống nhiều quá nên tớ bắt đi ngủ trước rồi. Buổi tối còn phải tiếp tục nữa, cái tên ngốc ấy, nói không được!” Lương Nguyệt vốn đã bày cho Đỗ Duy Khải uống nước trắng giả rượu, đằng nào thì cũng chẳng có ai biết đây là đâu, thế nhưng Đỗ Duy Khải cho rằng, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần, nhất định phải uống rượu. Lương Nguyệt thật không biết phải khen anh thành thật hay chê anh ngốc nghếch nữa.

“Thế cũng được.” Vương Y Bối sờ lên mặt Lương Nguyệt, “Tránh cho cậu ta lúc hôn cậu lại phát hiện trên mặt cậu toàn phấn son”.

Lương Nguyệt tức đến suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Có người đi chê bai người khác như cậu sao?”.

“Đừng có nghi ngờ, tớ chỉ chê bai mỗi cậu thôi đấy!”

Lương Nguyệt bật cười, có chút không đành lòng. Cô cứ tưởng Y Bối gặp Trần Từ Hàn sẽ không kiềm chế được bản thân, sẽ buồn, nhưng giờ mới nhận thấy mình đã sai. Cuộc sống đúng là người thầy xuất sắc, có thể dạy cho người ta biết che giấu cảm xúc. Lương Nguyệt cũng không biết nên nói gì cho phải, nếu như Y Bối đã thật sự không còn để tâm nữa, vậy thì cô động viên cũng trở thành vô nghĩa, còn nếu cô ấy vẫn giữ trong lòng thì dù có nói cũng chỉ khiến cô ấy thêm đau lòng hơn mà thôi.

Thế nhưng Lương Nguyệt vẫn cảm thấy Trần Từ Hàn quá đáng, biết rõ ở đây sẽ gặp nhiều người quen như vậy mà còn đi cùng Hường Thần, khiến Vương Y Bối thêm khó xử. Cho dù cô và Y Bối đã không lâu không liên lạc nhưng trong lòng cô, Y Bối mãi là người bạn tốt nhất, mặc kệ vật đổi sao dời.

Lương Nguyệt đang định nói gì đó thì chuông di động của Vương Y Bối vang lên. Cô lấy điện thoại ra nhìn, đang định đứng dậy ra ngoài nghe máy thì bị Lương Nguyệt kéo lại: “Ai gọi mà phải đi chỗ khác nghe, có gì phải ngại chứ?”.

Vương Y Bối đành ngồi xuống, ấn phím nghe.

“Hôm nay cuối tuần, cô đang ở đâu? Tôi mới phát hiện ra một nhà hàng rất được, có muốn tới thử không?” Giọng điệu của đối phương rất bình thản, nhưng cô vẫn nhận ra sự hào hứng trong đó.

“Haizz... Anh biết rõ tôi không thể chống cự lại được sức hấp dẫn của đồ ăn còn dụ dỗ tôi. Tôi rất rất muốn đến, nhưng mà hôm nay tôi đi dự lễ cưới, hiện giờ còn đang bị cô dâu kèm bên cạnh không động đậy được đây này. Tôi cực kỳ đau khổ!” Vừa nói, Y Bối tủm tỉm cười, Lương Nguyệt ngồi bên không ngừng phản kháng bằng cách véo cô.

“Vậy có cần tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

“Thực ra cô dâu rất đoan trang hiền lành, cho dù cô ấy không kèm cặp bên cạnh tôi thì tôi cũng tình nguyện quỳ gối dưới gấu váy cô ấy!”

Lương Nguyệt nghe vậy mới bắt đầu cười hân diện. Thế nhưng ngay lập tức cô suy nghĩ đến quan hệ giữa Vương Y Bối và người gọi điện thoại tới là thế nào.

“Cô bị người ta dùng mỹ nhân kế làm cho chết mê chết mệt rồi!”

“Đúng thế, ở đây không những có gái xinh mà còn có cả trai đẹp nữa!”

“Hay vậy sao? Tôi cũng muốn tới thưởng thức và giám định xem rốt cuộc phụ nữ xinh xắn thế nào, đàn ông đẹp trai thế nào!”

“Tốt nhất anh đừng có tới thêm dầu vào lửa nữa! Anh mà đến thì chiếm hết cả hào quang của người khác, làm người vẫn nên tích phúc một chút!”

Nói liên miên một hồi, Vương Y Bối mới tắt máy. Lương Nguyệt lập tức hào hứng hẳn lên: “Sao không cho người ta tới, để tớ xem anh ta ưu tú đến cỡ nào mà có thể chiếm hết cả hào quang của người khác!”.

“Tớ dùng biện pháp nói quá thôi! Học Ngữ Văn có dịp cũng nên đem ra dùng”

Hai người trò chuyện vui vẻ đương nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, có cô bạn đang chơi mạt chược còn quay ra nói: “Y Bối, nếu thật sự có người như thế thì gọi cho bọn tớ được chiêm ngưỡng đi, nhân tiện có “hoàng tử” lớp chúng ta ở đây, xem có thể so bì được hay không?”.

Mọi người nghe vậy ai cũng hưởng ứng nhiệt liệt. Trần Từ Hàn và Hường Thần cũng quay sang nhìn.

Vương Y Bối nhíu mày, cảm thấy không thoải mái. Chuyện tình “tay ba” của bọn họ cũng đã qua lâu như vậy rồi, sao mọi người còn không buông tha, ba lần bảy lượt nhắc tới? Chẳng lẽ chỉ có chuyện giữa họ mới khiến mọi người vui vẻ hay sao?

Trần Từ Hàn lấy bài, bâng quơ nói: “Tốt hơn hết là không đến, đỡ khiến tớ mặc cảm. Chẳng lẽ các cậu còn không biết tớ giữ thể diện thế nào à?”.

Anh nói với thái độ hoàn toàn dửng dưng, cảm giác như lời nói hoàn toàn không có liên quan gì tới mình. Hướng Thần khẽ cười, ghé vào bên tai Trần Từ Hàn nói gì đó, vô cùng thân mật.

Lương Nguyệt lại cảm thấy lời nói của Trần Từ Hàn có ý tốt, ít ra cũng giúp Vương Y Bối tránh được khó xử. Ừ thì thế cũng được, nhưng mà anh ta cần gì phải tình chàng ý thiếp với Hướng Thần như vậy chứ? Vừa nghĩ vậy, Lương Nguyệt lại cảm thấy lửa giận trong lòng bùng lên, cô cuống lấy điện thoại trong tay Y Bối: “Vô Sò, ngay cả đến tớ mà cậu cũng giấu à? Để tớ xem anh ta là ai?”.

Lương Nguyệt mở nhật ký trò chuyện, ánh mắt dừng trên cuộc gọi đến gần nhất rồi bất ngờ tỏ ra kinh ngạc: “Vô Sò, cậu quá là không có nghĩa khí rồi! Có bạn trai rồi phải không?” Lương Nguyệt có ý nói lớn tiếng để tất cả mọi người đều nghe thấy: “Thảo nào mà nói anh ấy đến thì khiến mọi người bị chiếm mất hào quang. Hướng Vũ Hằng quả nhiên là người có năng lực ấy!”.

Vương Y Bối bắt lực: “Anh ta là sếp của tớ”.

“Sếp? Sếp mà còn mời nhau đi ăn, nói chuyện phiếm?” Lương Nguyệt cười mờ ám: “Hay là, anh ta đang theo đuổi cậu?”.

Vương Y Bối hít sâu, im lặng không đáp, chỉ cười trừ.

Trong lòng cô hiểu rõ, Lương Nguyệt đang cố ý làm vậy để mọi người không đem cô ra làm trò cười, biết cô cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt, thậm chí không thua kém gì Trần Từ Hàn, cô không phải thiếu Trần Từ Hàn thì không sống nổi. Ánh mắt đã kích của đám bạn học lặng lẽ chuyển thành ánh mắt ngưỡng mộ, ước ao. Nếu vừa này họ còn cho rằng biểu hiện của Y Bối là vì tự ti, thì hiện tại trong mắt họ, Y Bối đang khiêm tốn. Dù sao thì cái tên Hướng Vũ Hằng cũng coi như có tiếng tăm ở thành phố này, thiếu gia nhà giàu cơ mà, lúc nào chả xuất hiện trên mấy tờ tạp chí lá cải.

Lương Nguyệt vì cô mà làm vậy, hiện giờ Y Bối có thể phớt lờ những ánh mắt kia, nhưng không có cách nào làm nguỵ cảm động dâng trào trong lòng, vì cô biết, dù đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn có người sẵn sàng đứng về phía cô, lo lắng cho cô.

Chợt có người í ới bắt Y Bối gọi Hướng Vũ Hằng tới đây, cô chỉ cười đáp: “Anh ấy bận”.

Chỉ mấy chữ đơn giản ấy thôi cũng đủ để khiến người khác tưởng tượng xa xôi.

Từ bao giờ cô đã biết sử dụng tâm kế như vậy? Thậm chí trong lòng còn thấy rất phản kích. Ừm, rốt cuộc cô đã có thể dùng cách này để thắng Trần Từ Hàn một ván. Không phải không có anh thì cô không sống được, cô có thể một mình sống hạnh phúc, một mình yêu lấy bản thân. Cho dù, tất cả chỉ là ảo giác...

Vương Y Bối chợt nổi lên áy náy trong lòng. Giám đốc Hướng, xin lỗi mượn tạm danh anh một lần!

Cô lơ đãng lướt ánh mắt qua Trần Từ Hàn. Anh và Hướng Thần, hoàn toàn không có biểu hiện gì khác lạ.

Cô chợt cảm thấy... bị thương!

Cảm giác ấy đã từng xuất hiện khi cô còn học đại học, khi nghe một người bạn kể chuyện của cô ấy. Cô gái ấy khi còn học cấp ba đã làm rất nhiều chuyện thiếu suy nghĩ, tìm một anh bạn đẹp trai của lớp chuyên Văn chơi trò yêu đương, kết quả bảy ngày sau đã chia tay, nhưng cô ấy không từ bỏ, hết lần này tới lần khác cầu xin người con trai kia quay lại. Anh ta nói muốn tập trung học tập, không muốn yêu đương sớm. Cô gái biết đấy chỉ là cái cớ vì rõ ràng anh ta học rất kém, nên cô vẫn cứ theo đuổi anh ta, lẽ tình nhân còn tặng sô-cô-la cho anh ta. Nhưng cuối cùng, cô gái ấy lại trở thành bạn gái của một người khác, ít nhất thì lúc ấy nghe cô bạn kia kể chuyện, Y Bối cũng thấy nực cười.

Hiện giờ, chính cô lại đang làm những chuyện ngốc nghếch như thế.

Hành động của cô khiến người khác hiểu lầm, nhưng anh, một chút phản ứng cũng không có.

Cô tốt hay xấu, đối với Trần Từ Hàn mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ, một người anh đã từng yêu.

Đối với cô mà nói, những người bạn học này, gặp lại cô mới biết ai là ai, còn không gặp, cô cũng chẳng muốn nhớ đến.

Có lẽ trong lòng Trần Từ Hàn cũng định nghĩa về cô như vậy, thấy cô mới biết cô là ai, không thấy cô sẽ chẳng nhớ tới cô.

Là cô quá tự tin, cứ coi mình là trung tâm, còn tưởng rằng mình vẫn ảnh hưởng tới anh.

Lừa mình dối người!

Đối với Trần Từ Hàn, cô từ lâu đã trở thành, ừm, người yêu cũ!

Cho dù anh và Hướng Thần không thành đôi thì anh cũng có thể giới thiệu với bạn gái hiện tại của mình rằng cô chỉ là mối tình đầu của anh mà thôi, chỉ là quá khứ mà thôi, bây giờ anh đã quên cô rồi.

Người của quá khứ, chuyện của quá khứ...

Chính bản thân cô không chịu đi ra khỏi cái bóng đó, vẫn còn muốn níu giữ.

Thời gian từ lâu đã chạy tới hiện tại rồi, còn cô thì vẫn chưa thể trốn chạy được quá khứ.

Cô tự nhủ: Vương Y Bối, tình mộng đi thôi!

Bữa tiệc cưới hôm ấy có lẽ không mấy vui vẻ với Vương Y Bối. Từ sau khi đi dự đám cưới của Lương Nguyệt trở về, Vương Y Bối liên tục được mấy người lớn tuổi trong công ty giới thiệu đối tượng xem mặt, mặc kệ cô có khéo léo từ chối thế nào cũng không chịu dừng. Cô chỉ còn biết dờ khóc dờ cười nhận lấy những tấm ảnh của đối tượng. Kỳ thực cũng có mấy anh chàng nhìn rất được, làm việc ở bệnh viện có tiếng, lương tháng cũng cao. Chợt nghĩ đến mẹ suốt ngày gọi điện ca than, Vương Y Bối bắt đầu do dự.

Dù có mạnh mẽ đến nhường nào, đôi khi cũng sẽ bị thua thê thảm trước hiện thực không thể thay đổi.

“Định đi gặp mặt đối tượng đấy à?” Hường Vũ Hằng đột nhiên từ đâu chui ra, liếc nhìn bức ảnh trong tay cô, hỏi với thái độ biết rõ câu trả lời.

“Vốn có hứng thú, nhưng vừa nhìn thấy anh liền mất sạch!” Vương Y Bối bỏ tấm ảnh xuống. Nhìn thấy Hường Vũ Hằng là biết chắc lại có công việc phải làm rồi.

“Trời, thế chẳng phải tôi phá vỡ tình duyên của người khác sao? Xin lỗi nhé!” Hường Vũ Hằng tỏ ra vô tội: “À đúng rồi, lần trước đã hứa mời cô đi ăn, cô thật sự không muốn à?”

Vương Y Bối hừ lạnh trong lòng. Giá một bữa cơm của anh ta thật là quá cao! Cùng anh ta đi bàn bạc dự án với khách, hao tâm tốn lực không ít, đối phương có thể xem là tay khó chơi nhất mà cô từng gặp. Hoàn thành được nhiệm vụ thương lượng ấy mới đổi được một bữa cơm của Hường Vũ Hằng, ông sếp này của cô quả nhiên là hào phóng!

“Đương nhiên là muốn rồi!” Sao có thể để anh ta được hỏi như vậy.

“Vậy thì đi bây giờ thôi, để lâu mất hứng!” Hường Vũ Hằng giả vờ tỏ ra thần bí.

Vương Y Bối nhún vai, cầm túi xách chuẩn bị theo sếp ra ngoài. Ăn cơm đương nhiên so với ngồi lì ở phòng làm việc phải nhiệt tình hơn nhiều.

Lúc xe dừng trước cửa một nhà hàng năm sao, Vương Y Bối không khỏi xúc động, không ngờ anh ta lại mời mình tới ăn một nơi sang trọng như thế, chợt cảm thấy suy nghĩ lúc trước của mình đúng là đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hường Vũ Hằng nhận ra biểu cảm của cô, cúi đầu cười thâm.

Mở cửa phòng VIP ra, Vương Y Bối lập tức rút lại toàn bộ ý nghĩ ban nãy. Hường Vũ Hằng rõ ràng là đã vì công việc mà hủy lời hẹn mời cô đi ăn rồi, dù cô không đồng ý lời mời của anh ta thì bữa cơm này cũng không trốn được.

Trong phòng đã có một người đàn ông ngồi đợi sẵn.

Người này nhìn qua có vẻ là một người thành đạt, dù không được coi là đẹp trai nhưng lại toát lên một vẻ phong độ đặc biệt, thậm chí ngay cả nụ cười của anh ta cũng mang đầy vẻ bí hiểm.

Vương Y Bối lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng nghĩ, chắc chắn đây sẽ lại là một tay khó đối phó.

“Giám đốc Thân, đã lâu không gặp!”

Hường Vũ Hằng đi lên trước, tươi cười bắt chuyện, rồi ngồi xuống ghế.

Vương Y Bối quan sát kỹ vẻ mặt của hai người họ, không giống với sắp sửa bàn công việc. Cô ngồi vào ghế bên cạnh Hường Vũ Hằng, phát hiện họ chưa có ý định gọi đồ ăn, có lẽ người còn chưa đến đủ? Không hiểu sao, người đàn ông họ Thân kia liên tục phóng ánh mắt nghiền ngẫm về phía cô.

Vương Y Bối hoài nghi nhìn sang Hường Vũ Hằng, cuối cùng cũng hiểu ra, anh ta đưa cô tới đây làm lá chắn. Hiện giờ anh ta đang chăm chú cảm tách trà lên thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, trả lời cô bằng ánh mắt biết nói: “Bây giờ mới hiểu ra hả?”

Xem ra, cô đã bị anh ta lợi dụng triệt để rồi!

Vương Y Bối lờ mờ đoán bữa cơm này là do chủ tịch hội đồng quản trị cô tình sắp đặt cho Hường Vũ Hằng đi xem mặt, nhưng vì anh ta không muốn nên kéo cô tới làm bia đỡ đạn. KHÔNG biết nhà gái rốt cuộc là ai?

Cửa bị đẩy ra.

“Anh!” Lục Đình đi thẳng tới bên cạnh Thân Thiệu An rồi ngồi xuống.

Thân Thiệu An gọi phục vụ mang đồ ăn lên. Lục Đình còn chưa bỏ túi xách xuống, bấu môi với anh mình một cái. Cô vốn chẳng có hứng thú gì với trò này, chẳng qua là vì ông ngoại ép cô đi, hơn nữa còn sai anh họ tới trông chừng.

Vương Y Bối vừa nãy còn tò mò về đối phương, nhưng hiện giờ thấy người xuất hiện là Lục Đình, trong lòng thầm thờ dài. Thành phố quen thuộc này cứ đưa những người quen thuộc tới trước mặt cô...

Hương Vũ Hằng đưa cô theo, không biết là tốt hay không nữa.

Lục Đình ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Đẹp trai, phong độ, nhưng... không khiến cô rung động. Cô đảo mắt qua bên cạnh anh ta, khựng lại trước khuôn mặt Vương Y Bối. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Đồ ăn đều đã được dọn lên, Lục Đình đặt túi xách xuống bên cạnh, gương mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, dường như rất hứng thú với Hương Vũ Hằng: “Từ lâu ông ngoại em đã nói giám đốc Hương tuổi trẻ tài cao, cứ bắt em tới gặp anh, nhưng em sợ làm phiền anh bận rộn công việc nên cứ lẩn nữa mãi. Thật khó mới có cơ hội hôm nay!”.

Thận Thiệu An nhũn mày. Cứ tưởng Lục Đình sẽ thẳng thừng bỏ đi, không ngờ lại nói ra những lời này, anh đành lên tiếng phối hợp: “Cô em này của tôi rất hiếm khi khen người khác, ngay cả với tôi nó cũng suốt ngày chê bai, trách móc”.

“Cô Lục khách khí mà thôi!” Hương Vũ Hằng không có ý định hưởng ứng, anh cầm đôi đũa lên gấp thức ăn vào bát Vương Y Bối: “Ăn nhiều một chút, chẳng phải em vẫn nói đồ ăn ở đây ngon nhất sao?”.

Y Bối nuốt nửa thì không thò ra được, cô nén giận, cố gắng cười nói: “Cảm ơn”.

Lục Đình giả bộ như không trông thấy màn diễn vừa rồi, vẫn nhiệt tình: “Nghe nói anh Hương du học ở Mỹ? Cách đây không lâu em cũng mới từ Mỹ về, đúng là trùng hợp!”.

“Đúng là trùng hợp, chỉ có điều tôi thích cuộc sống trong nước hơn nên mới gấp gấp quay về.” Vừa nói, Hương Vũ Hằng vừa tiếp tục gấp thức ăn cho Y Bối. “Đây là món em thích, ăn nhiều vào!”.

Vương Y Bối cúi đầu, không thêm đề tài tới họ nữa.

Lục Đình vẫn侃侃 bắt chuyện với Hương Vũ Hằng nói từ chủ đề sinh hoạt, âm nhạc, cho đến chuyện thương trường. Hương Vũ Hằng tuy tỏ thái độ không mấy quan tâm, nhưng vì đối phương quá cố chấp nên không thể không nể mặt người ta, vẫn phải đối qua đáp lại.

Bữa cơm này quả nhiên là ăn ngon, chuyện vui.

Lúc thanh toán, Lục Đình còn chủ động nói mời khách, khiến Hương Vũ Hằng không kịp từ chối.

Ra khỏi nhà hàng, Lục Đình đi tới bên cạnh Hương Vũ Hằng: “Hôm nay em rất vui, chúng ta tìm một dịp khác gặp mặt ăn cơm được không?”.

Hương Vũ Hằng đưa danh thiếp của mình ra: “Vâng tôi xin chờ”.

Lục Đình tươi cười nhận lấy danh thiếp của anh ta.

Hương Vũ Hằng và Vương Y Bối đi ra bãi đỗ xe. Đi được một đoạn khá xa rồi, anh ta dừng lại: “Cô quen Lục Đình?”.

Thái độ vừa rồi của Lục Đình đương nhiên không qua khỏi mắt anh, nghe đồn cô gái này sau khi bị từ hôn, liền mất hết hứng thú với chuyện hôn nhân đại sự, chứ đừng nói đến chuyện đi xem mắt. Hôm nay, cô ta biểu hiện như thế, anh không cho rằng đó là vì mình có sức hút đặc biệt. Người khiến Lục Đình mất đi thái độ bình thường hẳn là Vương Y Bối.

“Trước hết anh nên nói rõ chuyện hôm nay đã lợi dụng tôi chứ nhỉ?”

“Chẳng phải cô vừa mới ăn cơm rồi đấy ư?” Hương Vũ Hằng giả vờ vô tội.

Cô hừ lạnh.

Nếu đã vậy thì cô cũng chẳng cần giải thích nghi hoặc trong lòng anh ta: “Cô Lục đó ngoại hình ổn, gia thế tốt. Mấu chốt là cô ấy rất hứng thú với anh, xem ra, chúng tôi sắp phải chuẩn bị phong bao rồi. Hoa Thịnh chẳng mấy chốc mà có phu nhân tổng giám đốc”.

“Tôi cũng cảm thấy không đến nỗi nào!” Hương Vũ Hằng ha hả cười, nhất quyết không phản bác đề cô được như ý.

“Vậy thì tôi cũng phải nhanh chóng báo tin vui cho chủ tịch rồi, ông sắp có con dâu!” Vương Y Bối không tin Hương Vũ Hằng còn cố chấp được.

Hương Vũ Hằng cuối cùng cũng phải bỏ cuộc: “Đừng đùa như thế!”.

“Tôi nào dám! Chỉ có thể là công cụ cho người khác lợi dụng thôi!”

Hương Vũ Hằng lắc đầu: “Thật sự cô không có ý định nói chuyện liên quan tới cô Lục kia? Tôi có thể suy nghĩ tới chuyện tăng lương cho cô”.

“Rõ ràng là cô Lục đó thích anh!”

“Cô thôi đã kích tôi đi.” Hương Vũ Hằng mở cửa xe cho Y Bối ngồi vào: “Cô không nói thì tôi cũng chẳng ép, nhưng mà cô nên biết chuyện này ảnh hưởng khá lớn tới cuộc sống của tôi, vẫn nên thận trọng một chút!”.

“Thực ra tôi và cô Lục đó không thân thuộc lắm, còn không hiểu rõ nhau bằng anh và cô ta.”

“Nghĩa là có quen biết?”

Vương Y Bối khẽ cười, liếc qua mặt Hương Vũ Hằng: “Cô ấy là bạn gái cũ của bạn trai cũ của tôi!”.

Hương Vũ Hằng quay sang nhìn cô, nhưng trên mặt Y Bối lúc này là một nụ cười đầy châm chọc.

Sự xuất hiện của Lục Đình khiến cô càng rõ ràng một chuyện. Trần Tử Hàn là bạn trai cũ của cô, nhưng cô lại chẳng thể được xem là bạn gái cũ của anh! Dựa vào thứ tự thời gian, liệu anh cũng sẽ nhớ về Lục Đình như vậy không?

Có một vài suy nghĩ nổi lên trong đầu sẽ trở thành chất độc, chậm rãi khuếch tán. Cuộc sống luôn dùng những bằng chứng xác đáng để thức tỉnh con người ta khỏi những giấc mộng xa vời.

Trần Tử Hàn không chỉ chia tay với cô, mà còn qua lại với một người con gái khác, thậm chí... suýt nữa đã đi tới hôn nhân.

Hương Vũ Hằng không hề lòi vấn đề này ra hỏi lại, mà cho dù có hỏi thì Vương Y Bối cũng không có ý định trả lời. Cứ coi như cô ích kỷ đi, cô có thể sẵn sàng nhắc tới thời khắc hạnh phúc nhất của mình chứ tuyệt đối không muốn phơi bày nỗi đau khổ của mình ra trước mặt bất cứ ai. Dù đau nhức đến thế nào cô cũng một mình gặm nhấm vết thương, không để ai trông thấy.

Bộ dạng thô lương, nhếch nhác của cô, chỉ cần cô biết là đủ, người khác không có quyền chia sẻ.

Vương Y Bối cảm thấy rất hài lòng, nhiều năm qua cô đã luyện được cách biểu diễn, dù bây giờ có nói sự thật với Hương Vũ Hằng nhưng thái độ của cô cũng sẽ không để lộ bất cứ suy nghĩ nào trong lòng.

Vương Y Bối xuống khỏi xe của Hương Vũ Hằng, quay đầu lại nói: “Cảm ơn anh đưa tôi về!”.

Hương Vũ Hằng nhìn cô một cái đầy thâm ý, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Vương Y Bối đứng nhìn theo bóng chiếc xe từ từ biến mất.

Cô không ngờ sẽ gặp lại Lục Đình, dù rằng khi quyết định quay về Yên Xuyên, cô đã biết chắc mình sẽ tái ngộ rất nhiều người, rất nhiều chuyện liên quan tới quá khứ. Vậy cũng tốt, ai cũng đều có lúc như vậy, không hôm nay thì ngày mai. Tất cả mọi thứ cùng xuất hiện vào một lúc, bản thân sẽ hiểu được thế nào là bách độc bất xâm. Quá khứ cô nhu nhược, nhưng hôm nay thì đã khác, cô không còn nhu nhược nữa.

Chỉ khi thật sự đối mặt cô mới có thể sống một cuộc sống bình thường nhất. Cô chưa từng nghĩ cả đời này mình sẽ nhất quyết “không phải người kia thì không cưới”, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ sống độc thân, dù thế nào thì cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, sẽ phải tìm một người đàn ông để đi tiếp đoạn đường còn lại. Cô phải đối mặt, mới có thể buông xuôi được.

Rất tốt, những ngày này trôi qua cũng không quá tệ. Cô không cần phải tiếp tục bận tâm xem cuộc sống sẽ lại có những điều ngoài ý muốn nữa. Bạn học cũ đã gặp lại, Trần Tử Hàn cũng đã gặp lại, tình địch lớn nhất cũng đã gặp lại, thậm chí còn có cả người từng là vợ sắp cưới của anh cũng đã xuất hiện.

Không còn ai có thể khiến cuộc sống của cô dậy sóng được nữa rồi, mọi thứ trở lại làm một mặt hồ tĩnh lặng như gương.

Cô từng bước đi về căn hộ, cái bóng đổ trên mặt đất từ từ bị kéo dài ra, mang theo một vẻ cô đơn, lẻ loi.

Đột nhiên, bên cạnh cái bóng ấy của cô, xuất hiện một bóng người khác.

“Vương Y Bối.”

Cô đứng yên, không quay đầu lại, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Không phiền nói chuyện một chút chứ?” Lục Đình đi tới trước mặt cô.

Vương Y Bối hiện giờ không còn là cô gái ấu trĩ ngu ngốc nữa, Lục Đình cũng không còn là cô gái năm xưa bất chấp mọi thứ để có được người đàn ông mình yêu. Lúc này, họ đã đối mặt với đối phương bằng một con người hoàn toàn mới.

Vương Y Bối đi tới chiếc ghế dài trong sân khu chung cư, ngồi xuống. Cô bây giờ đã trở thành một người phụ nữ có công việc sớm đi tối về như bao người khác, cô có giấc mộng của một cô gái trẻ, đồng thời cũng có một trái tim cứng rắn. Cô đã hiểu được chỉ có bản thân mới đủ khả năng tự làm tổn thương mình.

Lục Đình đứng đối diện chiếc ghế, không có ý định ngồi cùng một chỗ với Vương Y Bối. Cô ta châm một điếu thuốc, nhếch miệng: “Muốn hút một điếu không?”.

Họ đã từng dành tình cảm cho một người đàn ông.

Người ta nói phụ nữ không nên làm khó lẫn nhau, thế nhưng khi đối mặt với con mồi chung, ngay cả đàn ông còn sẵn sàng cầu xé lẫn nhau, vậy thì sự tranh giành của phụ nữ có là gì?

Vương Y Bối giờ tay ra, Lục Dĩnh nở nụ cười, lập tức ném cả điều thuốc và cái bật lửa cho cô. Y Bối nhận lấy, đưa điều thuốc lên miệng, châm lửa. Mùi vị quá đỗi quen thuộc... Năm xưa cô đã từng vui mình trong khói thuốc và men rượu, cô vẫn cứ là một đứa con gái ngu xuẩn, khi người khác đã không cần mình, cô vẫn tự giày vò bản thân, dùng những vết thương kia để chứng minh sự rẻ mặt của chính mình.

“Vẫn còn độc thân?” Lục Dĩnh nheo mắt, không có ý định hỏi thăm cuộc sống của nhau, dù sao hai người chẳng phải là bạn bè, không tới lượt mình quan tâm những thứ đó.

Hỏi như vậy cũng chỉ là thăm dò mà thôi.

“Cô hy vọng tôi vẫn độc thân?” Vương Y Bối cầm lấy điều thuốc trên miệng, nhiều năm rồi chưa động đến thứ đồ này nhưng động tác của cô vẫn rất thành thạo.

“Xem ra, dù có chia tay Trần Tử Hàn thì sức quyến rũ của cô vẫn không hề tầm thường, chớp mắt một cái đã câu được Hường Vũ Hằng.”

“Cảm ơn cô đã quan tâm tới cuộc sống của tôi, rất tiếc tôi không có gì để nói với cô!”

Lục Dĩnh lạnh lùng: “Không có gì để nói? Chẳng sao, dù hai người có quan hệ gì đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ biến thành không liên quan cả thôi”.

“Cô muốn làm cái gì?”

“Giờ mới bắt đầu sợ ư? Hơi muộn rồi thì phải?”

Vương Y Bối búng tàn thuốc rơi xuống đất: “Tôi tin cô Lục không đến nỗi làm ra những chuyện thiếu đạo đức như vậy”.

“Vậy cũng chỉ còn biết trách cô vì sao lại để tôi bắt gặp được cô mà thôi. Nếu ông trời đã để tôi gặp cô, đương nhiên tôi không thể cho qua dễ dàng được, bằng không lại phụ lòng ông trời rồi.”

Vương Y Bối vẫn chỉ cười, hóa ra lâu nay không chỉ có mình cô không buông xuôi được. Thật tốt, còn có cô ta chịu đau đớn cùng cô! Nhưng mới nực cười làm sao, hai người phụ nữ ở đây giành giật nhau, còn người đàn ông vốn phải làm nam chính thì đã chẳng còn đếm xỉa gì tới nữa rồi. Anh đang đi tiếp trên con đường thuận buồm xuôi gió của mình, dù đang yêu hay đã kết hôn sinh con, cũng chẳng có ai đi chỉ trích lỗi lầm của anh.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vậy mà, chẳng rõ lý do gì, hai người phụ nữ cuối cùng đều không có được anh lại còn đang coi nhau là kẻ thù. Cuộc sống quả nhiên luôn khó giải thích.

“Vậy thì tôi cũng chỉ còn biết trách bản thân mình xui xẻo thôi!” Vương Y Bối khẽ cười. Chuyện này dù sao cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn tới cô cả, cùng lắm thì từ chức, hy sinh một công việc cô khá yêu thích mà thôi.

Thấy Vương Y Bối vẫn ung dung, Lục Dĩnh bật cười, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào đối phương: “Cô không biết tôi hận cô đến thế nào đâu!”.

Vương Y Bối muốn nói: “Tôi cũng vậy”. Nhưng cô sẽ không mở miệng. Năm xưa khi biết Trần Tử Hàn và Lục Dĩnh qua lại, cô đã tưởng chừng như cả bầu trời vừa đổ sụp xuống, bởi vì cô chưa từng nghĩ tới chuyện anh sẽ nắm tay, sẽ ôm ấp, che chở cho người con gái khác.

Tất cả những thứ cô “cho là đương nhiên” đều đã bị người phụ nữ này phá vỡ, thậm chí Trần Tử Hàn còn từng muốn kết hôn với cô ta. Trái tim của cô như bị dao cứa, nỗi đau của cô biết đổ lên đầu ai đây?

Vẫn may, tất cả đã trở thành quá khứ rồi, cô bây giờ còn có thể thản nhiên đối mặt với những vết thương của mình, cũng có thể thản nhiên nhìn người khác chìm trong đau khổ.

“Vậy thì tôi cũng chỉ biết nói một câu xin lỗi được thôi.” Vương Y Bối dừng dừng.

Trần Tử Hàn từng nói cô là một cô gái không giấu nổi tâm trạng, vui buồn gì cũng đều thể hiện rõ trên mặt, nhưng cô bây giờ không ngốc như vậy nữa rồi. Chỉ tiếc là, anh sẽ không bao giờ nhận xét về cô nữa...

Vương Y Bối càng bình thản bao nhiêu thì Lục Dĩnh càng phẫn nộ bấy nhiêu.

Cô yêu Trần Tử Hàn nhiều đến mức nào chỉ mình cô biết rõ. Dựa vào quan hệ với Thân Thiệu An để tới làm việc ở Quảng Vũ, ngay từ lúc ánh mắt đầu tiên chạm vào Trần Tử Hàn, Lục Dĩnh đã biết mình trúng mũi tên của thần Tình yêu, không còn tự kiểm chế được bản thân nữa. Trước đó, cô chẳng bao giờ nghĩ mình yêu một người đàn ông sâu sắc đến vậy, yêu đến mức cô phải khinh bỉ chính mình, yêu đến mức tự biến mình thành loại phụ nữ đáng ghét. Vậy mà cô cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, cô đều sẵn lòng.

Từ nhỏ tới lớn, cô muốn gì liền được cái đó, Trần Tử Hàn cũng không ngoại lệ. Thế nhưng vào giờ khắc cô tưởng đã chiếm được anh rồi thì ông trời lại đột nhiên nói cho cô biết, tất cả chỉ là đùa thôi. Lễ đính hôn của cô, chú rể chạy mất, cô trở thành người phụ nữ bị ruồng bỏ trong mắt người khác.

Nỗi đau của cô giây phút ấy, nên tìm ai tính sổ đây?

Nhiều năm qua mọi người đều đã sống hạnh phúc, còn cô vì sao phải một mình ôm lấy đau khổ?

Lục Đình cảm phần nhìn Vương Y Bối. Cô đã gặp lại Trần Tử Hàn, anh bây giờ còn hấp dẫn hơn cả trước kia, nhưng cô chỉ có thể đứng nhìn anh từ xa. Chỉ có điều khi biết anh sống vui vẻ, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng cô không xuất hiện để làm anh tổn thương, cô không nở làm vậy với người đàn ông mà cô đã dùng cả sinh mệnh để yêu.

Còn với người con gái đang ở trước mặt cô lúc này, cô không thể nào bỏ qua cho cô ta. Thật sự bất công! Nhưng đây là hiện thực, cô biết trách ai?

Cô rời khỏi Trần Tử Hàn, một mình ôm lấy ảm ức, một mình chịu ánh mắt dè dặt của mọi người. Vì sao Vương Y Bối lại sống vui vẻ như thế? Lại còn có thể tìm được một người đàn ông như Hường Vũ Hằng? Mọi người ai cũng sống hạnh phúc, chỉ mình cô là không, vì sao lại bất công như vậy? Nếu như bản thân cô đã phải chịu đau khổ, vậy thì người khác cũng đừng hồng phúc yên ổn!

Lục Đình lãnh đạm nhìn Vương Y Bối, lửa giận trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Thật ra, chúng ta không xấu xa, chỉ là bị tình yêu làm cho mê muội, nhìn thấy nỗi đau của mình, nhưng lại không trông thấy vết thương của người khác.

Mọi người trong công ty đều biết gần đây công ty liên tục gặp rắc rối, không những không nhận được bất kỳ dự án nào mà mỗi lần đi thương lượng ký hợp đồng đều bị đối phương từ chối bằng đủ mọi lý do.

Nhân viên ai nấy đều ủ rũ chán chường, bởi vì lợi nhuận của công ty có liên quan trực tiếp tới miếng cơm của mình, nếu tình trạng này còn kéo dài, sợ rằng tương lai công ty sẽ...

Dù đây chỉ là một công ty con, nhưng gắn bó lâu dài ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm, không ai lại muốn công ty của mình làm ăn thất bát cả.

Sắt mặt tổng giám đốc Hường Vũ Hằng dạo gần đây luôn ủ rũ khó coi. Lần nào Y Bối đi vào phòng anh ta cũng thấy anh ta đang nói chuyện điện thoại, nhìn vẻ mặt là biết đối phương hẳn đang nói những lời khiến anh ta không vui.

Vương Y Bối đứng ngoài cửa, đợi Hường Vũ Hằng kết thúc cuộc gọi. Do được bồi dưỡng mấy năm trời, hiện giờ dù có bao nhiêu bức bối, Hường Vũ Hằng cũng không hề phát giận ra ngoài, chỉ muốn ngồi một mình yên tĩnh mà thôi.

Hường Vũ Hằng cúp điện thoại, sắc mặt nghiêm trọng.

Vương Y Bối gõ cửa mấy tiếng thu hút sự chú ý của anh ta. Bây giờ Hường Vũ Hằng mới quay lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế, khẽ nhắc mắt lên nhìn cô. Vương Y Bối đi tới đứng đối diện anh ta, đặt tập tài liệu xuống bàn. Hường Vũ Hằng cảm lên, chăm chú xem rất lâu, lúc ngẩng đầu lên vẫn thấy Vương Y Bối còn đứng đây, anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Mấy hôm nay một loạt công ty đối tác hủy hợp đồng, tôi tin giám đốc cũng biết rõ nguyên nhân.” Vương Y Bối nói giọng đều đều, ánh mắt cũng rất bình tĩnh nhìn Hường Vũ Hằng, không hề có sợ hãi hay bất lực nào.

“Thì sao?” Nhận thấy giọng điệu của mình không ổn lắm, Hường Vũ Hằng lập tức ho khan hai tiếng để trấn tĩnh, thế nhưng khi ánh mắt đảo qua phong bì nằm trong tay cô, anh ta lại sa sầm mặt: “Trong lúc công ty gặp khó khăn, điều cần nghĩ là làm sao giúp công ty vượt qua khó khăn chứ không phải chối bỏ trách nhiệm của mình!”.

Vương Y Bối siết chặt phong bì trong tay: “Trước khi vào đây đúng là tôi đã nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì hết rồi”. Cô xé tan phong bì trước mặt Hường Vũ Hằng, bình thản cười: “Tôi đi làm việc tiếp!”.

Cô Lục Đình kia đúng là người nói được làm được! Không tiếc thủ đoạn ép Hường Vũ Hằng phải đuổi việc Vương Y Bối. Rõ ràng anh ta biết rõ Lục Đình nhắm vào mình, nhưng không hề mở miệng nhắc tới. Thái độ ấy của Hường Vũ Hằng khiến Vương Y Bối thay đổi suy nghĩ tiêu cực của mình. Người đàn ông này, đúng là một người quang minh lỗi lạc.

Cô không giải thích quan hệ giữa mình và Hường Vũ Hằng cho Lục Đình sợ đi là vì cô cảm thấy không cần thiết. Cô ta chẳng qua muốn tìm mọi cách khiến cô sống không yên, nên cô có giải thích cũng vô dụng. Huống hồ, Hường Vũ Hằng cũng không muốn dây dưa gì tới Lục Đình, mọi chuyện như ngày hôm nay chỉ ít có thể khiến bố mẹ anh ta không bức bách anh ta nữa.

Trái lại với Vương Y Bối, Hường Vũ Hằng suy nghĩ rất đơn giản. Người ta muốn đối đầu với anh, anh càng không thể để cho họ được như ý, nếu công ty lâm vào nguy cơ phá sản thì điều đó chỉ có thể chứng minh rằng năng lực của anh quá kém, chứ không phải là do một người phụ nữ gây ra.

Vương Y Bối kiểm tra lại danh sách những người gần đây có liên hệ với công ty, đối với các bên đã hủy hợp đồng, thực ra cũng không thể nói họ không có đạo nghĩa. Những công ty nhỏ hợp tác với Hoa Thịnh này không dám vì Hoa Thịnh mà đắc tội với một công ty mạnh như Quảng Vũ. Mấy năm nay tuy không đến mức như mặt trời ban trưa nhưng Quảng Vũ vẫn đi lên đều đều, dù không so bì được với những tập đoàn lớn mạnh nhưng ít ra cũng hơn hẳn những công ty nhỏ, hơn nữa hiện tại Hường Vũ Hằng còn chưa được cha mình chuyển Hoa Thịnh sang tay, anh đương nhiên không thể đầu lại với Quảng Vũ.

Tình trạng việc làm ăn xưa nay vẫn vậy, quan hệ xã hội giữa người và người thực ra cũng chẳng khác là bao, ai cũng đều muốn tìm một điểm tựa vững chắc cho mình. Đàn ông coi sự nghiệp là chỗ dựa, phụ nữ thì lại coi đàn ông là chỗ dựa.

Những điều trên chỉ là những suy nghĩ tẻ nhạt, tiếp tục phân tích mấy cái dự án này.

Chỗ dựa? Nếu như Hoa Thịnh có thể hợp tác được với một công ty thật lớn thì đã chẳng cần phải hạ giọng đi thương lượng với mấy công ty kia, hơn nữa còn có thể ngồi yên một chỗ mà đợi vô số cuộc điện thoại tới mong được hợp tác.

Lý tưởng đương nhiên tốt, ai mà chẳng mong thuận buồm xuôi gió. Vương Y Bối mở thư mục tài liệu ra, trong đó có một bản kế hoạch để hợp tác với Hoàn Quang nhưng còn chưa kịp triển khai thì đã vướng phải khó khăn. Hoàn Quang đang bắt đầu chuyển hướng sang việc xây dựng các khu nghỉ dưỡng. Thanh niên sống ở thành phố hiện nay có xu hướng tới những nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, Lộ Ôn Diên từ lâu đã chú ý tới vấn đề này, vài năm sau, Hoàn Quang nhất định sẽ thu hút được sự quan tâm của mọi người.

Bản kế hoạch này đã hao tổn rất nhiều tâm huyết và sức lực của cô và Hường Vũ Hằng, nhưng lại chưa thu hút được một chút hứng thú nào từ đối phương. Cô xem lại một lượt, sửa chữa rồi lại sửa chữa.

Từng có một thời gian rất dài, cô cố gắng phủ định sự ấu trĩ trong quá khứ của mình, tự dán lên mình cái mác “ngu xuẩn”, mãi tới tận bây giờ mới thay đổi được suy nghĩ của bản thân. Mỗi giai đoạn đều có một hành vi, một tâm trạng không thể thay thế, dù sau này nghĩ lại sẽ cảm thấy thật khó tin, nhưng vào thời khắc ấy chỉ có thể cứ “ngu xuẩn” như vậy mà thôi.

Quá khứ, cô nhất định sẽ không làm chuyện như vậy.

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với những gì mình làm. Hoa Thịnh hiện lại lâm vào khốn đốn, nguyên nhân thực ra là xuất phát từ cô, cô nên chịu trách nhiệm. Cô muốn chứng minh bản thân không hề nhu nhược, lúc cần phản kháng thì nhất định phải phản kháng.

Vương Y Bối đi tới Hoàn Quang. Đúng như dự liệu, cô được thư ký tiếp. Y Bối mỉm cười thân thiện: “Mong cô báo với giám đốc Lộ, tôi thật sự có chuyện quan trọng”.

Đối phương gọi một cuộc điện thoại, sau đó áy náy nhìn cô ám chỉ rõ câu trả lời, Lộ Ôn Diên không muốn gặp cô, đồng thời cô cũng không cần chờ.

“Không sao, tôi có thể đợi được đến lúc giám đốc Lộ hết bận.” Vương Y Bối ngồi xuống sofa bên cạnh, không bận tâm tới ánh mắt nhòm ngó của người khác.

Cô mang bản kế hoạch ra xem kỹ lại một lần. Chợt cô cảm thấy có điều gì thật lạ, trước đây, cô ghét nhất là xem đi xem lại một thứ gì đó, nhất là những thứ bản thân mình làm hoặc tham gia làm. Vậy mà, ngày hôm nay, sở ghét đã biến thành thói quen.

Vương Y Bối ngồi đợi rất lâu, ngay cả cô thư ký kia cũng liên tục nhìn cô, nhìn không được đành mang một tách cà phê ra mời cô.

Vương Y Bối nói cảm ơn, không làm khó đối phương.

Trần Từ Hàn cầm tài liệu mang tới phòng của Lộ Ôn Diên. Anh dừng chân lại, nhìn sang phía Y Bối đang ngồi lật giở tập giấy tờ trong tay. Anh đi tới bàn thư ký, hát cầm ra hiệu, cô thư ký hiểu ý liền kể lại sự việc.

Trần Từ Hàn siết chặt tập tài liệu trong tay. Từ bao giờ? Từ bao giờ cô ấy lại trở nên nhẵn nhụi như vậy? Cô gái năm xưa muốn ăn cái gì cũng phải ăn bằng được, muốn có cái gì cũng phải có bằng được, không ngờ lại có ngày kiên trì ngồi đợi một chỗ, dù biết đối phương đã từ chối còn quyết không đi.

Môi anh mím chặt thành một đường thẳng, lặng lẽ thở hắt ra một hơi, rồi tiếp tục đi về phòng Lộ Ôn Diên.

Trần Từ Hàn trình bày ngắn gọn ý kiến của mình về dự án để Lộ Ôn Diên quyết định. Nói xong, anh vẫn còn đứng yên chưa đi ngay.

Lộ Ôn Diên lấy làm lạ hỏi: “Còn việc gì nữa?”.

“Kế hoạch hợp tác trong dự án Lam Sơn...” Trần Từ Hàn nói nửa chừng, ánh mắt không rời khỏi Lộ Ôn Diên.

“Chẳng phải đã để cho giám đốc Lý phụ trách rồi sao? Chi tiết cụ thể đã bàn bạc với Quang Vũ xong xuôi rồi!”

Lộ Ôn Diên nhận thấy sắc mặt Trần Từ Hàn không có vẻ như thật sự quan tâm tới dự án kia. Anh ta lập tức tìm kiếm nụ cười: “Sao tự nhiên lại nổi lên về thương hại như thế? Cậu cảm thấy tôi sẽ để mất tới công ty Hoa Thịnh sắp phá sản kia sao?”.

Thấy Trần Từ Hàn im lặng, Lộ Ôn Diên nói tiếp: “Không phải vì tên Hường Vũ Hằng kia từng giờ trò đùa mỹ nhân kế khiến cậu động lòng rồi đấy chứ?”.

Biết rõ là Lộ Ôn Diên chỉ có ý trêu đùa mình không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa, nhưng anh vẫn không nhịn được mà lên tiếng: “Đúng vậy! Anh có muốn ra ngoài kia xem chút không? Xem xem có điểm gì khác lệnh tôn phu nhân không?”. Nói xong, Trần Từ Hàn bỏ đi, ra đến cửa, anh quay đầu lại: “Lộ Ôn Diên, người phụ nữ của anh tốt nhất là đừng có phiền em đi đón nữa thì hơn!”.

Lộ Ôn Diên nhếch môi cười, nhìn theo Trần Từ Hàn. Thật hiếm có dịp thấy cậu ta lộ ra mặt tính cách này!

Vương Y Bối không gặp được Lộ Ôn Diên, nhưng cô không hề thất vọng, lúc quyết định tới đó cô đã biết trước Lộ Ôn Diên sẽ không chịu gặp cô. Mục đích cô tới chỉ là muốn dùng hành động để chứng tỏ cho Lộ Ôn Diên biết cô đã tới Hoàn Quang. Trong lòng cô hiểu rõ, Lộ Ôn Diên vốn không thêm để

một công ty nhỏ như Hoa Thịnh lọt vào tầm mắt.

Thế nhưng, Vương Y Bối thật sự không ngờ rằng, lúc cô chuẩn bị ra về thì bên cạnh cô lại xuất hiện bóng dáng Trần Từ Hàn. Vừa trông thấy anh, cô lập tức từ bỏ ý định xoa bóp đôi chân tê mỏi của mình.

Hiện tại cho dù có bao nhiêu khó chịu cô cũng không muốn để lộ cho anh thấy. Cô muốn có thể mạnh mẽ, quật cường mà xuất hiện trước mặt anh. Ngay cả giờ phút lúng túng này cũng phải lưu lại cho anh hình ảnh đẹp đẽ của cô chứ không phải là bộ dạng cùn quẫn.

Tập đi tập lại quả nhiên là không uống công. Hiện tại chỉ ít thì cô cũng không căng thẳng đến mức phải khinh bỉ chính mình. Cách gặp mặt này còn tồi tệ hơn cả lần gặp nhau ở đám cưới của Lương Nguyệt. Ngày hôm ấy có bao nhiêu ánh mắt, bao nhiêu lời nói ý vị sâu xa để giúp cô nhìn ra chỗ khác, còn hôm nay, cô chỉ có thể nhìn anh, muốn tránh cũng không được.

Vương Y Bối nắm chặt tập tài liệu trong tay, ít nhất làm vậy cũng giúp cô có thêm chút dũng cảm.

Anh vẫn nổi bật như xưa!

Khi cô đứng ở vị trí người ngoài cuộc nhìn anh, cũng phải thừa nhận rằng, anh ăn mặc rất đơn giản nhưng lại toát lên một thứ khí chất không giống người bình thường.

Dù là quá khứ hay hiện tại, sự khó chịu trong lòng cô vẫn chưa hề tiêu tan, nhưng ít ra thì cô cũng không lựa chọn cách chạy trốn, mà sẽ cố gắng cười thật tươi.

Trần Từ Hàn đi tới bên cạnh cô, sắc mặt không lộ rõ vui buồn. Anh lấy di động ra nhìn giờ: “Cùng đi ăn cơm được không?”.

Cũng may, anh không nói: “Em vẫn khoẻ chứ” hay “Gần đây thế nào?”. Những câu hỏi ấy tuy bình thường nhưng sẽ khiến cô khó xử, cô sợ nhất là một ngày nào đó, giữa họ không còn gì để nói với nhau, thậm chí không bằng cả những người xa lạ.

Tan tầm rồi mà cô vẫn đợi ở đây, chắc chắn là còn chưa ăn cơm. Từ khi nào anh lại thích làm khó cô như vậy? Nếu như cô từ chối, anh sẽ cho rằng cô đang trốn tránh, mặc dù cô hoàn toàn không hề có ý định từ chối.

Dù sao cũng phải đối mặt, trước kia cô không hiểu vì sao những người yêu nhau chia tay rồi còn có thể làm bạn tốt, thường xuyên gặp mặt tâm sự đủ chuyện trên trời dưới biển. Cô không biết bọn họ làm thế nào, nhưng chỉ ít thì việc cô có thể làm là: Giả vờ sống rất ôn!

Y Bối gật đầu.

Trần Từ Hàn không hề hỏi cô tới đây làm gì, cũng không tỏ ra tò mò. Như vậy cũng tốt, có thể khiến cô an tâm. Hai người cùng nhau đi vào thang máy, nhìn con số trên bảng điện tử không ngừng giảm dần, giảm dần.

Thang máy có vài người nhưng hầu như ai cũng lên tiếng chào anh và tặng cho Vương Y Bối một ánh mắt dò xét. Cô chỉ yên lặng đứng đó, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cho dù trong lòng không thoải mái, cô cũng sẽ không tỏ thái độ mỉa mai nào với họ. Đó là những hành động ngốc nghếch khi còn trẻ cô đã làm, hiện tại không thể nào hoài niệm lại được.

Xuống tới đại sảnh tầng một, Trần Từ Hàn bảo cô đợi anh đi lấy xe, cô gật đầu, nhưng cái gật đầu ấy của cô lại khiến anh đi rồi vẫn không kìm được mà quay lại nhìn cô thêm một chút. Có lẽ là không quen chăng? Anh thật không ngờ một người suốt ngày lú ra lú rú bên tai mình lại biến thành một người yên tĩnh đến vậy.

Y Bối khẽ cười. Cô hoàn toàn hài lòng với biểu hiện vừa rồi của mình. Cô cảm hận bản thân trước đây khi bị anh rời bỏ luôn tỏ ra chán chường như không sống nổi. Mặc kệ là thật hay giả, Vương Y Bối bây giờ có thể ung dung thoải mái đứng trước mặt anh được rồi, dù chỉ là tự diễn cho mình xem cũng tốt.

Trần Từ Hàn lái xe tới, hạ cửa kính xuống.

Nụ cười trên mặt Y Bối càng tươi. Chính là chiếc xe này! Ngày nào nó cũng dừng trước cửa công ty cô, để đón một cô gái khác. Cô đã từng đứng bên cửa sổ chỉ để đợi nhìn thấy nó. Giờ phút ấy như đưa cô quay trở lại cuộc sống mà cô hằng mong muốn, cô làm việc ở một công ty bình thường, ông xã của cô mỗi ngày đều lái xe tới đón cô vào lúc tan tầm. . .

Rất nhiều lần sau khi hết giờ làm việc, Y Bối đứng dưới cổng công ty, cô lặng lẽ nhìn theo đồng nghiệp từng người, từng người một được đón về. Còn cô, chỉ có thể một mình đứng đó. Đột nhiên có một ngày, cô phát hiện ngoài cổng công ty có xuất hiện người đàn ông mà cô cho rằng chỉ xuất hiện trong những giấc mơ của mình. Chỉ tiếc rằng, anh đến để đợi một người khác! Cánh cửa kính trong nhìn ra được nhưng ngoài không nhìn vào được vừa vặn có thể giúp cô che giấu tâm trạng.

Vương Y Bối ngồi vào trong xe, đường nhìn di chuyển ra cảnh vật bên ngoài.

“Muốn đi đâu ăn?” Tiếng Trần Từ Hàn vang lên giữa khoảng không gian trống trải, kéo ánh mắt của cô quay về.

“Trở lại đây chưa lâu lắm, ở đâu có đồ ăn ngon cũng không nhớ nữa, tùy anh tới đâu cũng được!” Lời cô nói là thật, cô quả đúng là không biết những thứ

động lại trong ký ức của cô còn tồn tại hay không.

Nghe Y Bối nói vậy, Trần Từ Hàn liền chuyển bánh lái. Quan hệ giữa hai người họ chính xác đã không còn thích hợp để đi tới những địa điểm trong hồi ức nữa rồi. Con phố đồ ăn vặt ngay ngoài cổng trường đại học của cô là nơi mà cô đã từng hí hửng lôi kéo anh tới ăn. Anh còn nhớ rõ vẻ mặt rạng rỡ của cô khi ấy, thế nhưng, dù con phố đó còn đi chẳng nữa thì có thể chứng minh được điều gì đây?

Trần Từ Hàn lặng lẽ quan sát cô qua tấm gương chiếu hậu. Vẫn quen thuộc như thế! Nhưng lại pha lẫn một thứ cảm giác xa lạ...

Rốt cuộc là ai thay đổi? Rõ ràng biết thời gian rất độc ác, vậy mà vẫn cứ ôm hy vọng nó có thể đáng yêu một chút.

Xuống xe, đập vào mắt quả nhiên là một nơi xa lạ. Vương Y Bối theo Trần Từ Hàn đi vào trong, vừa nãy đã nói tùy anh chọn địa điểm nên bây giờ chỉ có thể im lặng mà thôi.

Cô quan sát xung quanh, đây là một nhà hàng đồ Tây. Trần Từ Hàn cầm lấy thực đơn, nhìn cô: “Muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Cô không muốn nhìn anh, buột miệng nói ra rồi mới chợt cảm thấy không ổn lắm.

“Hai suất thịt bò tái, tám phần chín.” Nói xong, anh đưa trả thực đơn cho bồi bàn.

Bấy giờ Y Bối mới ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt xẹt qua một chút bất mãn. Cô ghét nhất ăn mấy thứ đồ Tây này.

Từng có thời gian cô khá tò mò về những món ăn này nên đã cùng anh tới thử. Anh giả bộ rất giống, ăn rất ngon miệng, nhưng cô lại không thích chút nào, ức một nỗi không thể lao ra khỏi nhà hàng, sau đó cách mặt không bao giờ bước vào nữa.

“Thịt bò tái ở đây rất ngon!” Trần Từ Hàn vươn tay ra lấy khăn giấy, cũng không thèm để ý tới vẻ mặt của cô.

Y Bối mím môi, vốn nghĩ sẽ lặng yên ăn cho xong bữa cơm này rồi đi, nhưng nghĩ tới món ăn cô đã cảm thấy ảo não.

Trần Từ Hàn khẽ cong bờ môi mỉm cười, anh hoàn toàn đọc được suy nghĩ trong đầu cô. Anh cố ý đưa cô tới đây ăn thứ mà cô không thích, anh muốn thấy vẻ mặt ôn hoà của cô lộ ra một cảm xúc khác, thà trông thấy cô tức giận còn hơn là thấy bộ dạng trầm mặc không nói một lời của cô.

Bồi bàn mang đồ ăn lên: “Xin mời! Chúc quý khách ngon miệng”.

Y Bối nhìn đĩa thịt bò, cắn răng cầm lấy con dao và cái đĩa, bắt đầu cắt. Cô cắt miếng rất nhỏ mới dám cho vào miệng.

“Không hợp khẩu vị à?”, Trần Từ Hàn nhìn cô: “Có thể nói với đầu bếp kiểu em thích”.

Y Bối ngẩng đầu lên: “Em rất thích”.

Nhà hàng yên tĩnh này thích hợp làm địa điểm hẹn hò cho các cặp tình nhân, vừa nói chuyện thân mật, vừa có thể nhìn đối phương. Trên bàn ăn còn bày một bó hoa hồng tươi cắm trong lọ pha lê tinh xảo. Trang trí giản đơn nhưng lại làm tăng thêm vẻ tao nhã. Chỉ có điều, dù có tao nhã đến mức nào cũng không bù lại được sự bất mãn trong lòng cô.

“Thế thì tốt rồi, anh còn tưởng em không thích”. Biết rõ cô đang cố gắng đè nén nỗi bức tức trong lòng, Trần Từ Hàn vẫn muốn đổ thêm dầu vào lửa. Cô muốn bình tĩnh đối phó nhưng anh sẽ không để cô như ý.

Có một vài thói quen, cho dù được che giấu bởi vẻ ngoài bình thản nhưng thật ra vẫn cứ lộ ra ngoài.

“Anh lo lắng quá rồi!” Y Bối từng phải đối mặt với những vụ làm ăn khó nhằn, mỗi lần cô đều tự nhủ với bản thân, đây là công việc, nhất định phải chịu đựng. Khi bên cạnh mình không có một người đàn ông làm chỗ dựa, thì cô lại càng phải tự nỗ lực, chẳng thể trách được ai.

Trần Từ Hàn chỉ qua quýt nói mấy câu nhưng lại khiến những thứ cô đã cố chịu đựng rất lâu dễ dàng lộ ra ngoài.

Là vì anh quá tài giỏi hay là bản thân cô quá vô dụng?

Anh ấy rõ ràng biết cô không thích ăn đồ Tây mà vẫn đưa cô tới, là vì anh đã quên mất sở thích của cô ư? Hay là xưa nay anh vốn chẳng để tâm?

Chỉ có chút chuyện con con ấy thôi cũng khiến cô phải suy nghĩ. Cô không kìm được ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt không rõ cảm xúc.

“Lần trước có gặp qua giám đốc Hương, anh ta có nhắc tới em, nói em là cánh tay đắc lực.”

“Giám đốc quá đề cao em thôi.” Chết lòng chảy ra trong đĩa thức ăn khiến Y Bối liên tưởng tới máu trên người con bò, cô mím môi, ép mình bỏ đi ý nghĩ đó.

“Thế ý em là con mắt giám đốc Hương không tốt sao?” Trần Từ Hàn cố ý làm như hiểu lầm. Anh đã ăn xong, ung dung ngồi nhìn cô.

Trong đầu Vương Y Bối nổi lên vô số suy nghĩ: “Chắc là vậy!”. Cô vốn muốn nói một, hai câu phản bác, nhưng nụ cười kia của anh giống như đang chờ đợi sự phản bác ấy của cô, để rồi tiếp tục nói ra những lời khiến cô khó chịu. Cô không muốn để anh được như ý, nên thẳng thừng kết thúc vấn đề này ở

đây thôi.

“Môi trường làm việc ở Hoa Thịnh quả nhiên rất tốt.” Anh gõ gõ ngón tay xuống bàn.

“Lấy gì mà chắc chắn như vậy?”

“Ít nhất thì nó cũng có thể khiến một người có tâm trạng hay buồn bực trở nên trầm mặc, bình thản. Kiểu người điềm đạm như vậy không phải công ty bình thường nào cũng có được.” Ánh mắt anh nhìn cô rất dịu dàng.

Thế nhưng cô lại nhìn ra trong đó thứ khiến cô vô cùng khó chịu. Vì sao lại đồng ý đi ăn với anh ấy chứ? Dù bị coi là trốn tránh cũng còn tốt hơn là tình huống bây giờ.

“Em no rồi, chúng ta về thôi!” Cô nhẹ thở hắt ra.

Trần Tử Hàn đảo mắt qua miếng thịt bò cô chưa ăn hết: “Em bỏ phí miếng thịt bò rất hợp khẩu vị kia à?”.

Vương Y Bối im lặng một chút, sau đó quay đầu nhìn bởi bàn đang đứng bên kia chờ phục vụ khách: “Không ăn hết có bị phạt tiền không? Phạt bao nhiêu?”.

Bởi bàn tròn mắt nhìn cô. Trần Tử Hàn chậm rãi đứng dậy, cười với cô nhân viên kia: “Cô ấy thấy cô đáng yêu nên nói đùa thôi!”. Nói xong, anh đi thanh toán.

Tâm trạng của Vương Y Bối bị anh phá hỏng hoàn toàn.

“Cảm ơn anh đưa em về!” Xuống xe, Vương Y Bối vẫn duy trì nụ cười như lúc đầu.

“Em trở nên khách sáo quá rồi!” Nói xong, Trần Tử Hàn lái xe rời đi ngay lập tức.

Y Bối đứng yên, không chịu thừa nhận rằng, dù bản thân rất khó chịu nhưng cô không thể đưa anh vào danh sách đen. Cô không nên nghĩ về những điều tốt đẹp trong quá khứ mà lẽ ra nên nghĩ về những khuyết điểm, những chuyện làm cô bực bội mới đúng! Như vậy cô mới biết thấy thực ra anh rất đáng ghét.

Chẳng hạn như, mỗi lần cô không chịu đọc sách đều bị anh cốc đầu, mỗi lần cô muốn hưởng ứng trò náo nhiệt nào đó đều bị anh kéo lại, mỗi lần cô không chịu ăn cơm đều bị anh phớt lờ, mỗi lần cô say mê đọc tiểu thuyết đều bị anh tịch thu điện thoại... Những chuyện vụn vặt ấy cứ xuất hiện luẩn quẩn trong đầu cô, nhưng cô nhận ra, cô thật sự không nhớ nổi một khuyết điểm nào của anh.

Nếu anh có khuyết điểm, thì đó có lẽ là: Anh không cần cô nữa!

Tâm trạng Vương Y Bối hoàn toàn bị chính cô đẩy vào tình cảnh hoạ vô đơn chí. Cô quay đầu đi về phía căn hộ, trông thấy cái cây nhỏ ven đường, không nhìn được chạy tới liên tục đá chân vào thân cây. Nhìn lá cây xanh tươi rơi xuống, trong lòng cô lại cảm thấy sáng khoái. Cô dừng chân lại rồi lại cái cây nhỏ vẫn còn không ngừng rung.

Vương Y Bối thở hắt ra, nhìn thân cây bằng ánh mắt hồ thẹn: “Xin lỗi nhé, hôm nay chị không vui, cung lượng thứ cho chị nhé!”.

Một chiếc lá rơi xuống đầu cô, cô giơ tay lên cầm lấy: “Hoá ra cung cũng nhỏ mọn như thế!”.

Ở một vị trí gần đây, Trần Tử Hàn thích thú nhìn cảnh tượng trước mắt, nụ cười thấp thoáng cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt.

Rất nhiều lúc, chúng ta đều hay nói một người nào đó đã thay đổi, nhưng chỉ những ai hiểu rõ người ấy mới biết, dù người ấy thay đổi đi chăng nữa nhưng vẫn còn một điểm bất biến, chỉ là chúng ta có muốn tìm ra nó hay không mà thôi.

Ngày hôm sau, Vương Y Bối lại tiếp tục đến Hoàn Quang. Thư ký nhìn thấy cô, liền tươi cười nói: “Giám đốc chúng tôi đang họp”.

“Không sao, tôi đợi được.” Cô ngồi xuống vị trí hôm qua, lại mở tập tài liệu ra đọc.

Thư ký mang cho Vương Y Bối một tách cà phê. Những người biết điều và không rầy rà như Vương Y Bối khiến cho công việc của cô ta cũng bớt rắc rối đi khá nhiều, nên cô ta rất có cảm tình với Y Bối.

Kết thúc cuộc họp, Lộ Ôn Diên đi ra ngoài nhìn thấy Vương Y Bối. Anh ta cau mày, không ngờ hôm qua đóng cửa tiễn khách như vậy mà vẫn không khiến cô nhụt chí.

Lộ Ôn Diên ra hiệu cho cô thư ký rồi mới đi vào phòng làm việc. Thư ký lập tức đi tới bên cạnh Vương Y Bối: “Giám đốc Lộ mời chị vào gặp”.

Vương Y Bối gấp tài liệu lại, mỉm cười với thư ký, rồi đứng dậy đi vào phòng làm việc của Lộ Ôn Diên. Lần đầu tiên cô bước chân vào đây, căn phòng quả thực rất có phong cách.

Lộ Ôn Diên ngồi trên ghế xoay, sắc mặt không để lộ cảm xúc, sau khi Vương Y Bối đi vào, anh ta trực tiếp nói thẳng vấn đề không chút e dè: “Cô Vương, chúng tôi đã họp bàn về dự án khu nghỉ dưỡng Lam Sơn với Quảng Vũ, và hiện tại cũng đã đi đến thoả thuận cụ thể. Trong vòng năm phút, cô

có thể thuyết phục tôi từ bỏ một công ty có thực lực mạnh hơn Hoa Thịnh rất nhiều hay không?”.

Vương Y Bối đi lên trước, đặt tập tài liệu trên bàn Lộ Ôn Diên. Anh ta lướt mắt qua: “Cô định nói với tôi cái này?”. Về coi thường hiện rõ trên mặt.

Vương Y Bối từ lâu đã nghe nói, người đàn ông này là một kẻ không thèm để mắt tới bất cứ ai, một khi anh ta đã không muốn thì đừng hòng có ai thay đổi được suy nghĩ của anh ta.

“Phó giám đốc của anh từng khen môi trường làm việc ở Hoa Thịnh rất tốt, tôi tin giám đốc Lộ cũng biết rõ?”

Lộ Ôn Diên thay đổi sắc mặt, thấy Vương Y Bối cười rất tự tin. Đây là lần đầu tiên có một cô gái đối diện với anh ta bằng thái độ坦然 nhiên đến vậy, dù anh ta tỏ ra cương quyết cự tuyệt cũng không khiến cô dao động.

Lộ Ôn Diên nhếch mép.

Vương Y Bối vẫn nhìn anh ta, nói tiếp: “Tuy Hoa Thịnh chỉ là một công ty nhỏ, nhưng cũng đã thành lập được một thời gian dài, mấy năm gần đây tách biệt khỏi tổng công ty nhưng nhân viên chúng tôi vẫn bám trụ ở công ty không rời”.

“Cô muốn nói gì?”

“Giám đốc Lộ là người thông minh, đương nhiên hiểu rõ, Hoa Thịnh là một nơi làm việc không tồi, nhân viên lâu năm ở đó nhất định có cảm tình với công ty.” Vương Y Bối không rời mắt khỏi anh ta, cô hiểu rõ, nói về kế hoạch, về phương án hợp tác, nhất định không thể thắng được Quảng Vũ, nhưng... Cô mỉm cười: “Đặc biệt là cô Giang”.

Ánh mắt Lộ Ôn Diên đột nhiên sắc bén, tay đặt trên bàn, rõ ràng tâm trạng của anh ta lúc này không tốt: “Không có ai nói cho cô biết, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp sao?”.

Vương Y Bối rất bình thản: “Giám đốc Lộ bí mật kết hôn nhiều năm như vậy, hẳn là cũng không muốn cho người khác biết bà xã của mình là ai phải không?”.

Cô vẫn còn muốn tiếp tục chơi, ánh mắt nhìn Lộ Ôn Diên không hề sợ hãi.

Lộ Ôn Diên trầm mặc hồi lâu rồi bật cười: “Đề Hường Vũ Hằng đích thân tới đây nói chuyện với tôi”.

Vương Y Bối thờ phào: “Cảm ơn giám đốc Lộ đã cho Hoa Thịnh cơ hội này!”.

Lộ Ôn Diên không đáp, chỉ lắc đầu ngán ngẫm. Không ngờ người phụ nữ này lại can đảm đến vậy.

Vương Y Bối thông thả rời khỏi phòng làm việc của Lộ Ôn Diên.

Khi cô đứng bên cửa kính của Hoa Thịnh để nhìn Trần Từ Hàn đến đón Giang Ý Phi, nhiều lần cô thấy không phải xe của Trần Từ Hàn, mà là một chiếc xe sang trọng màu đen bóng, toả ra khí chất uy nghiêm đặc biệt. Chiếc xe đó cô cũng từng được nhìn thấy ở một nơi khác, chính là xe của Lộ Ôn Diên. Cả thành phố này chỉ có một chiếc.

Tin đồn truyền tai nhau rằng Lộ Ôn Diên rất ít có quan hệ qua lại với phụ nữ, xưa nay đều không dính dáng gì tới những vụ tai tiếng, tuy nhiên vài năm trước anh ta từng có một trận đại chiến với gia đình, nghe đâu bố mẹ anh ta còn tuyên bố từ mặt anh ta. Thời điểm đó cũng là lúc Hoàn Quang đang ở trong tình hình khó khăn.

Sự việc đó đủ khiến vị trí của Hoàn Quang bấp bênh, dựa vào gia thế như vậy, nhưng cũng chỉ vì chuyện hôn nhân mà chấm dứt. Có một vài người đàn ông, trong mắt người khác, khuyết điểm của anh ta chính là cả đời yêu một người con gái mà không hề dao động.

Cũng thật tình cờ, một lần Vương Y Bối bắt gặp Lộ Ôn Diên tự mình lái xe, đến một đầu ngõ nhỏ thì mất hút. Sau khi tan ca, Giang Ý Phi cũng đi về phía con ngõ đó.

Một người đàn ông thành đạt có thể dễ dàng để cho người phụ nữ của mình đi nơi khác làm việc, hơn nữa không hề quấy rầy mà còn tự mình lái xe đến đón, cẩn thận không để người khác phát hiện, rõ ràng là anh ta rất quan tâm tới người con gái đó.

Điều này chứng tỏ, cô gái kia chính là điểm yếu của Lộ Ôn Diên.

Vương Y Bối đứng trong thang máy, cười chua chát. Một tình yêu cảm động như vậy mà cô cũng nỡ lợi dụng để đạt được lợi ích của bản thân ư?

Chỉ cần có cơ hội, cô đều sẵn sàng. Con người của cô quả nhiên rất đáng ghét, dù đã đạt được mục đích mà vẫn dằn vặt bản thân. Không phải là vì cô áy náy với người khác, mà là cô tự căm ghét chính mình.

Lúc Trần Từ Hàn tới văn phòng, đúng lúc thấy Lộ Ôn Diên ném tập tài liệu sang một bên: “Gọi điện cho Thân Thiệu An, xin lỗi anh ta, nói tôi sẽ hợp tác với người khác”.

Trần Từ Hàn hoài nghi nhìn Lộ Ôn Diên: “Anh xác định là muốn em gọi?”.

Lộ Ôn Diên chợt nghĩ tới điều gì đó: “Bỏ đi! Tôi bảo người khác gọi”. Nói rồi anh ta bật cười: “Hôm nay tôi bị một người phụ nữ uy hiếp! Thật là...”.

“Cảm giác thích chứ?”

“Tôi thích phụ nữ can đảm!”

Trần Tử Hàn hừ lạnh: “Có mà anh đang hứng chí trong đầu suy nghĩ xem về nhà làm thế nào để khoe công trạng thì có”. Về điểm này, làm việc với Lộ Ôn Diên nhiều năm, Trần Tử Hàn có thể nhìn rõ mồn một.

Lộ Ôn Diên không phản bác, anh ta chỉ thăm nghĩ, về nhà sẽ cố ý xì mặt ra mà nói mình đã thua lỗ nhiều thế nào cho Hoa Thịnh, tất cả đều là vì nể mặt Giang Ý Phi. Anh rất muốn hưởng thụ sự dịu dàng của bà xã, cảm thấy cuộc sống như vậy thật hoàn hảo.

Trần Tử Hàn nhặt bản kế hoạch từ dưới sàn nhà lên, hàng lông mày nhíu lại.

Lộ Ôn Diên trông thấy biểu hiện của Trần Tử Hàn như vậy, bấy giờ mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng: “Kế hoạch này cậu đích thân xem đi, cứ để vậy chắc chắn không ổn. Nên làm thế nào cậu tự biết, đừng có để mọi thứ hồng бет! Lam Sơn là dự án quan trọng nhất nửa năm tới đây”.

“Em biết rồi! Chi tiết cụ thể, anh tự đi thương thảo hay là...”

Lộ Ôn Diên chợt cảm thấy có gì kỳ lạ: “Cậu có vẻ rất hứng thú với dự án này nhỉ?”.

“Vậy anh tự đi đi!” Trần Tử Hàn buông bản kế hoạch xuống, xoay người đi ra phía cửa.

Lộ Ôn Diên quan sát anh, mãi đến lúc thấy Trần Tử Hàn ra tới cửa rồi mới gọi lại: “Cậu còn nóng nảy hơn cả ông chủ như tôi cơ đấy!”. Trần Tử Hàn quay đầu lại, anh ta nói tiếp: “Giao chuyện cậu đang phụ trách cho giám đốc Ưông, cậu qua nhận vụ này!”.

Trần Tử Hàn gật đầu.

Lộ Ôn Diên bật cười: “Cái cô Vương kia, còn khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp cậu!”.

Cũng là gan lì ngồi đợi, mặc dù anh ta đã đóng cửa tiễn khách. Đáng vẻ ngồi đợi một mình cam chịu ấy lại khiến người khác lần đầu nhìn thấy đã có thể cảm nhận được hoài bão trong lòng anh lớn thế nào.

Trần Tử Hàn đã khi ấy đã khiến cho Lộ Ôn Diên nổi lên kích động muốn lôi kéo người về phe mình. Nhiều năm qua, năng lực của Trần Tử Hàn quả nhiên đã chứng minh mắt nhìn người của Lộ Ôn Diên quả không tầm thường.

“Hoá ra hồi ức của anh còn có cả em nữa cơ đấy!” Trần Tử Hàn cười hờ hững: “Em ra ngoài đây!”.

Lộ Ôn Diên gật đầu.

Sau khi Hường Vũ Hằng từ Hoàn Quang đàm phán trở về, nhân viên trong công ty ai nấy đều rất phấn khởi. Có thể hợp tác với Hoàn Quang đồng nghĩa với việc Hoa Thịnh đã bước lên một nấc thang mới. Nếu như dự án này hoàn thành tốt, tương lai của Hoa Thịnh chắc chắn sẽ đầy hứa hẹn. Chỉ có điều, Hường Vũ Hằng lại chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về văn phòng của mình trước ánh mắt đang căng tràn hào hứng của mọi người.

Nhận thấy thần sắc của Hường Vũ Hằng khác lạ, Vương Y Bối liền đi theo anh ta vào phòng làm việc. Cô đứng ở cửa gõ hai tiếng lên cánh cửa: “Anh có vẻ hoàn toàn không mấy hứng thú với lần hợp tác này với Hoàn Quang nhỉ?”.

Hường Vũ Hằng ừ đột, hai tay bắt chéo sau lưng, vâng trán cau lại: “Bố tôi từng nói, tôi rời khỏi bố chỉ được chừng hai, ba năm rồi sẽ nhất định phải quay lại về cầu cạnh bố. Lúc ấy tôi còn trần ngập tự tin mà cười nhạt với những lời ấy. Còn bây giờ...”. Năm xưa khi anh mới về nước, hiệp định giữa anh và bố chính là ông giao một công ty con cho anh quản lý, nhưng phương thức hoạt động thế nào là do anh quyết định.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối lặng lẽ nhìn Hường Vũ Hằng, khẽ cắn môi. Hường Vũ Hằng ngay từ đầu đã biết thân phận của Giang Ý Phi nhưng anh không cho phép bản thân dùng một người phụ nữ làm con bài. Điều này thực ra cũng là một phần tính cách kiên quyết của anh. Cho dù sự kiên trì ấy không thể giúp anh đi một đường thông suốt trong xã hội này, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh rằng anh đã sai.

“Anh như vậy khiến tôi cảm thấy kính nể.” Vương Y Bối khẽ cười, nụ cười vô cùng điềm tĩnh.

“Không phải là đang châm chọc tôi đấy chứ?” Hường Vũ Hằng neho mắt. Về chuyện này, quả thực là anh có phần không thoải mái lắm, nhưng cũng không đến mức khiến anh phải sinh lòng hoài nghi đối với mọi người xung quanh. Mỗi người đều có một quan điểm riêng về cuộc sống.

“Tôi rất nghiêm túc. Phần lớn mọi người đều phải thay đổi để thích ứng với xã hội này, tìm được con đường sinh tồn thuộc về bản thân. Nhưng tôi còn kính nể anh hơn là bởi vì anh là một người kiên trì, không bao giờ chịu từ bỏ, kể cả khi đối mặt với khó khăn”. Y Bối lắc đầu: “Chỉ có điều, tôi không làm được như vậy”.

Hường Vũ Hằng nhìn cô hồi lâu: “Dự án Lam Sơn kia, cô đảm nhận!”.

“Cái gì?”

“Cô giúp công ty chiếm được hợp đồng đó thì đương nhiên phải để cô phụ trách rồi, chẳng lẽ cô sợ không đảm đương nổi?”

“Xem ra, nếu muốn chứng minh năng lực bản thân thì tôi phải tiếp nhận thôi!” Vương Y Bối cố ý thờ dài. Cô biết đây mới là lúc thể hiện mình.

Vương Y Bối cùng tổ dự án tới Lam Sơn thăm dò tình hình, trước là để hiểu rõ địa hình Lam Sơn, sau là để tìm ra một phương án khả thi có thể áp dụng được với nơi này. Ngồi trong xe nhìn ra ngoài, Y Bối mới hiểu ra nụ cười khinh thường của Lộ Ôn Diên không phải không có cơ sở. Bản kế hoạch của cô và Hường Vũ Hằng đúng là thiếu cơ sở thực tế. Lam Sơn rất rộng, điểm đặc biệt nhất là nằm trên một ngọn núi, đường cao tốc tựa như một con rắn khổng lồ quấn quanh chân núi, bốn phía đều phủ cây cối xanh tươi.

Vào trong Lam Sơn rồi mới cảm thấy con người tách biệt hẳn với chốn phồn hoa, náo nhiệt. Bầu không khí trong lành, mát mẻ, có thể tưởng tượng ra cảnh sắc trên đỉnh Lam Sơn kiêu diễm đến thế nào.

Đường không quá dốc nhưng xe chạy lên vẫn khá chậm. Lúc đi được một đoạn khá xa, hai bên cây cối càng lúc càng thưa thớt, có thể nhìn thấy rõ cả những lùm hoa dại. Những cây hoa thân dây leo màu hồng phấn lan rộng trên sườn núi, từng mảng lá xanh um tươi tốt, cúc vàng lại mọc đơn độc từng khóm, khác hẳn với loài hoa mây hồng kia. Từ trong xe nhìn ra bên ngoài có thể thấy một thảm cỏ mênh mông như mạ non, ngọn cây bị gió đung đưa như đang không ngừng lắc đầu. Thình thoảng lại xuất hiện một vào loài cây dại không tên.

Phong cảnh trước mắt hoàn toàn chưa chịu bất kỳ sự tác động nào của bàn tay con người, giống như một vật báu được cất giữ cẩn thận. Nếu là cô, nhất định cô cũng mong muốn được tới nơi này, hoà vào thiên nhiên gần gũi, không cần bất cứ ai dẫn dắt giới thiệu, làm vậy lại có cảm giác thiếu tôn trọng khung cảnh mỹ lệ này.

Xe dừng lại trên đỉnh núi Lam Sơn. Điều khiến Vương Y Bối mừng rỡ nhất chính là ở nơi này vẫn vẹn nguyên vẻ hoang sơ, hoàn toàn chưa bị khai thác, khắp nơi đều là những tảng đá phủ đầy rêu xanh, cây cối mọc chen chúc tự nhiên.

Trên đỉnh núi còn có một căn nhà nhỏ làm nơi nghỉ chân. Căn nhà này do Hoàn Quang xây dựng, cử người tới đây trông nom để ngăn chặn sự khai phá trước khi họ đưa ra phương án cuối cùng về khu nghỉ dưỡng.

Xuống xe, Vương Y Bối quan sát cảnh vật xung quanh. Đúng là một món bảo bối của thiên nhiên. Nếu cô được lựa chọn, cô sẽ cứ để nó nguyên vẹn như vậy, đây chính là một thiết kế hoàn mỹ nhất rồi. Thật đáng tiếc!

Mọi người đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, có phần sơ sài nhưng cũng đành chấp nhận.

Chỉ có Vương Y Bối là suy nghĩ tới chuyện khác. Con đường này, chạy xe đến để du ngoạn thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng vận chuyển nguyên vật liệu thì chắc chắn sẽ tốn hao rất nhiều nhân lực và chi phí, hơn nữa thời gian cũng không đảm bảo. Cô không rõ Hoàn Quang cần một phương án như thế nào, nhưng căn cứ vào tính cách Lộ Ôn Diên mà nói, nếu như không đáp ứng được yêu cầu của anh ta, kiểu gì anh ta cũng sẽ chọn đối tác khác. Hiện tại công ty cô chỉ là đang nắm giữ một cơ hội mà thôi.

Vương Y Bối ngồi trong chòi nghỉ chân, đắm chiêu suy nghĩ. Làm việc nhiều năm rồi, thực ra cô vẫn chưa từng tham gia vào những việc thế này, vì sao cô lại không từ chối Hường Vũ Hằng? Bản thân cô cũng không rõ, có lẽ là vì muốn thách thức bản thân một lần chăng? Thôi thì cố gắng hết sức là được rồi, cô không thích cứ bó buộc bản thân mãi.

Tuy nhiên, vấn đề thực sự nan giải. Cho dù đưa ra được phương án có tính thuyết phục cao với Lộ Ôn Diên, nhưng việc vận chuyển nguyên vật liệu thì không dễ dàng giải quyết ổn thoả, có thể sẽ phải kéo dài thời gian.

Y Bối thuận tay dứt một cọng cỏ, bỏ vào trong miệng.

Lúc nhận được điện thoại của Lương Nguyệt, cô vẫn còn chưa nghĩ ra được ý tưởng nào.

“Hợp lớp nhất định phải tới đấy!” Lương Nguyệt vừa mở miệng đã nhả ra một câu mệnh lệnh. “Lần này họp mặt khác mọi lần, mọi người tham gia rất đông đủ, cuối tuần này đi Nông Gia Lạc[1] ngày một đêm. Thế nào? Thích không?”

[1] Những khu nông trang có hình thức du lịch, nghỉ ngơi.

“Cậu đúng là rồi tính rồi mù! Đã bắt người ta nhất định phải tới rồi mà cuối cùng còn hỏi một câu ra vẻ tôn trọng nhân quyền lắm không bằng!”

“Vậy ý cậu là sẽ tới đúng không? Tớ biết mà, tớ đợi cậu!” Lương Nguyệt không cho cô có cơ hội lên tiếng, vừa nói xong cô đã lập tức đập máy.

Vương Y Bối bắt lực nhìn di động tắt ngấm. Cô bạn này đúng thật là!

Cô lắc đầu, đứng dậy quay về căn nhà nhỏ để bàn bạc một vài chi tiết với mọi người trong tổ dự án. Trước mắt cứ quan sát kỹ địa hình ở đây đã, sau đó sẽ dựa vào tình trạng đất đai mà quyết định nên xây dựng kiểu phòng nghỉ thế nào.

Những chuyên gia về mảng này ở lại Lam Sơn, còn Vương Y Bối không quen với nơi này nên một mình quay về thành phố trước, tuần sau sẽ lại tới. Cô vừa xuống núi thì bắt gặp một chiếc xe chạy ngược hướng. Chiếc xe ấy cứ thế lướt qua cô, giống như một quãng đời đã trôi qua của họ.

Cuối tuần, Vương Y Bối vẫn tới địa điểm mà Lương Nguyệt đã nói. Mọi người và cả Lương Nguyệt đều có người đi cùng, chỉ có cô là vẫn một mình.

Cả lớp tụ tập tại một địa điểm sau đó mới lên xe du lịch đi tới Nông Gia Lạc.

Gần đến giờ xuất phát, mọi người đã tới khá đông đủ, nhiều người bắt chuyện với cô, hỏi thăm tình hình công việc và cuộc sống, cô cũng đã quen rồi. Kiểu gì cũng sẽ có những câu hỏi như: “Cậu làm việc ở đâu?”, “Lấy chồng chưa?”, nếu ai đó đã kết hôn rồi thì nhất định sẽ bị hỏi: “Có con chưa? Trai hay gái?”...

Cô vẫn trả lời rất bình thản.

Cũng may là trước khi đi, Vương Y Bối đã sớm có chuẩn bị. Cô lôi kéo Uông Thiên Ngữ cùng đi với mình, tránh tình trạng cô phải cô độc ngồi một chỗ. Vừa nhìn thấy Uông Thiên Ngữ xuất hiện, Y Bối liền kéo cô ấy đến trước mặt Lương Nguyệt: “Đây là người tớ đã từng kể với cậu, bạn tốt của tớ, Uông Thiên Ngữ”.

Lương Nguyệt và Uông Thiên Ngữ cùng quan sát đối phương rồi chào hỏi nhau. Lương Nguyệt cầm lấy tay Uông Thiên Ngữ, nói: “Cảm ơn cậu đã chăm sóc con bé bốc đồng này!”.

“Tớ bốc đồng lúc nào?” Vương Y Bối bĩu môi.

Trong khi ba người các cô đang trò chuyện sôi nổi thì đột nhiên ai đó kêu lên: “Hương Thần đến rồi đấy à? Trần Tử Hàn đâu sao không đi cùng cậu?”.

Vương Y Bối nhếch môi. Có ý nói lớn tiếng để cho cô nghe thấy chứ gì?

Năm xưa hình như trong lớp còn có một nhóm là “Hương Thần đáng”, suốt ngày xun xoe bên cạnh Hương Thần, ủng hộ Trần Tử Hàn chia tay cô để đến với Hương Thần.

Hương Thần còn chưa kịp trả lời thì nam chính cũng xuất hiện.

“Xin lỗi mọi người, bận chút việc nên đến muộn!” Trần Tử Hàn nói với giọng áy náy.

Đông đủ rồi, tất cả cùng lên xe.

Vương Y Bối và Uông Thiên Ngữ ngồi cùng nhau, Trần Tử Hàn ngồi ghế phía sau các cô. Vương Y Bối chẳng nói chẳng rằng nhưng lại hết sức chăm chú nghe Trần Tử Hàn và Hương Thần nói chuyện với nhau. Hai người họ nói rất nhiều vấn đề xa lạ với cô, giống như chưa từng có liên quan gì tới cô cả.

Cô biết Hương Thần có ý, nhưng khi nghe thấy vậy trong lòng cô vẫn cảm thấy đau xót. Vị trí bỏ trống sau khi cô rời đi, đã có một người thay thế...

Uông Thiên Ngữ khẽ lay tay cô. Y Bối quay sang mỉm cười để cô ấy yên tâm.

Đến Nông Gia Lạc, dù ở đây có phần hơi lộn xộn nhưng mọi người vẫn rất hào hứng. Vừa xuống xe đã có người gào đói, vội vàng lấy dụng cụ nướng thịt ra bắt đầu nấu ăn.

Vương Y Bối đứng một bên nhìn mọi người bận rộn.

Chức danh “lớp trưởng Trần Tử Hàn” tựa hồ đã ăn sâu trong đầu mọi người, ai cũng tuân thủ sự chỉ huy của anh. Cô nhìn bóng dáng kia, vô thức xoay người đi.

Thịt đã tẩm gia vị, bếp nướng cũng nhóm lửa xong, mọi người lấy đồ ăn ra, cho lên vỉ nướng.

Lương Nguyệt liếc về phía bếp: “Nướng thế kia thì bao giờ mới được ăn? Nướng xong thì cũng chết đói cả với nhau rồi, sao không bỏ tất cả vào nướng cùng lúc đi?”

“Đề nghị không tòi!” Ai đó lên tiếng hưởng ứng, bắt đầu tìm củi chất thành một đống lớn.

Vương Y Bối kéo Uông Thiên Ngữ tới bên cạnh bếp lửa mà Lương Nguyệt vừa mới nhóm xong, sau đó lấy đồ ăn cùng nhau nướng.

Vương Y Bối cầm lấy một cái đùi gà dày thịt, ngồi nướng thịt thể này khiến trong lòng cô dễ chịu đôi chút.

Lửa khá lớn, cô lùi lại đằng sau theo quán tính. Những đốm lửa li ti bắn tung toé khiến tay cô khẽ run lên, đùi gà trong tay rơi xuống đất. Cô nhìn vào nó, đột nhiên cảm thấy bực bội.

Uông Thiên Ngữ thấy cô chột ngây người ra, đang định kéo cô lại an ủi một chút nhưng còn chưa kịp phản ứng thì đã có một người khác xuất hiện trước mặt Y Bối.

“Cho em.”

Vương Y Bối ngẩng đầu, trông thấy gương mặt quen thuộc, trên tay anh là một cái đùi gà đã nướng xong.

Mọi người đều nhìn về phía hai người họ.

Cô đẩy anh ra: “Giờ em không muốn ăn nữa”.

Nếu hiện tại chỉ có một mình, cô nhất định sẽ khóc lớn một trận. Khóc vì miếng đùi gà kia roi, cô không thể ăn!

Một câu nói trong hồi ức, thỉnh thoảng lại vang vọng bên tai cô: “Em muốn cái gì anh cũng sẽ mang về cho em...”.

Mọi người đều là người thông minh, chỉ lặng im nhìn, cho dù trong lòng có bao nhiêu liên tưởng cũng sẽ không ai đi hỏi đương sự.

Màn đêm phủ xuống, Y Bối đứng giữa khoảng đất trống bên ngoài gian nhà, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Uông Thiển Ngữ đi tới bên cạnh cô, vai sòng vai, ánh mắt cũng nhìn thẳng về phía trước.

“Y Bối!” Uông Thiển Ngữ khẽ gọi: “Có chuyện này tớ vẫn luôn giấu cậu”.

“Chuyện gì?”

“Anh ấy từng đi tìm cậu.” Uông Thiển Ngữ ngừng một chút, quan sát sắc mặt Vương Y Bối: “Cái đêm cậu khóc lóc chạy tới nhà tớ, anh ấy đã tới tìm cậu”.

Cô lặng im nhìn Uông Thiển Ngữ, không lên tiếng.

Uông Thiển Ngữ thở dài: “Khi ấy thấy cậu quá đau khổ, tớ nghĩ, cho dù anh ấy có tìm cậu về thì sao chứ? Nếu người con trai này khiến cậu sống khổ sở như vậy, thì hai người làm sao có thể tiếp tục ở bên nhau được nữa? Vì thế, tớ đã không nói cho anh ấy biết lúc ấy cậu đang ở trong nhà tớ”. Uông Thiển Ngữ dừng lại, không nói tiếp việc Trần Tử Hàn cũng đoán được Y Bối ở đó.

Vương Y Bối mím môi, nhưng nghe xong thì cũng chỉ khẽ cười: “Nói thật đi, có phải cậu cảm thấy chúng tớ không hợp nhau hay không?”.

Uông Thiển Ngữ im lặng.

Vương Y Bối ngày ấy ngây thơ, đáng yêu, một cô gái như vậy thực sự cần một người đàn ông yêu thương, chiều chuộng hết lòng, vĩnh viễn không được để cô ấy rơi lệ, không được khiến cô ấy bị tổn thương.

Nhưng Trần Tử Hàn lúc đó không có khả năng ấy. Hơn nữa, Y Bối cũng không phải một cô gái hiểu lòng người khác. Nếu như đánh giá hai người họ có hợp nhau hay không, chỉ có thể nói rằng, thời điểm ấy, họ không hợp nhau.

“Cậu đã làm đúng” Vương Y Bối dựa vào vai Uông Thiển Ngữ. Năm đó, cô và Trần Tử Hàn đã đi tới đường cùng cho dù có gặp mặt thì cũng chỉ mang lại đau khổ cho nhau mà thôi.

Đứng trên tầng hai nhìn xuống dưới, Hường Thần quay đầu lại nói với người phía sau: “Vì sao không giải thích?”.

Trần Tử Hàn trầm mặc đứng đó, không trả lời, cũng không bỏ đi.

“Thực ra tớ rất muốn biết, cậu có từng hối hận hay không?”

Anh liếc nhìn cô: “Không”.

Anh chưa từng hối hận, chỉ cảm thấy thật tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đừng dễ dàng nói lời yêu

Sau này, tôi cuối cùng cũng hiểu được, tình yêu phức tạp nhất trên đời chính là, A yêu B, B yêu C. Tình cảm đâu có nhiều đến mấy cũng chỉ là một cái khung, sau đó, tùy vào mỗi người khác nhau mà sẽ có những hoạ tiết khác nhau, chỉ có điều, hoạ tiết chính đều là một. Ví dụ như, kết thúc của một tình yêu, nếu không là vĩnh viễn bên nhau, thì cũng sẽ là đường ai nấy đi. Tình yêu của tôi và anh cũng vậy, cứ ngỡ là khác biệt, ai biết rằng cũng chỉ đến thế mà thôi. Chỉ vì chúng ta đều muốn nhìn thấy một cái kết viên mãn, một cái kết hạnh phúc, đặc biệt là chuyện của bản thân mình.

Trở về từ Nông Gia Lạc, Vương Y Bối ra lệnh cho bản thân đặt toàn tâm toàn ý vào công việc, không được suy nghĩ những chuyện liên quan đến Trần Tử Hàn nữa. Thế nhưng, cứ hễ rảnh rỗi một chút là trong đầu cô lại nổi lên hình ảnh của anh, lại không tìm được mà tự hỏi rốt cuộc anh có ý đồ gì? Rõ ràng anh và Hường Thần thân thiết đầy mờ ám như vậy, tại sao anh còn liên tục xuất hiện trước mặt cô? Nghĩ ngợi lan man, Y Bối chợt phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm cực kỳ lớn. Người ta có thể chỉ là tốt bụng cho cô một cái đùi gà mà thôi, vậy mà cô lại vịn vào đó mà tưởng tượng xa xôi. Anh chỉ

nhất thời mời cô ăn một bữa, vậy mà khiến cô mãi chưa quên.

Cô cười tự giễu, rồi lại lắc đầu, không nhận được mà oán giận bản thân. Đã hàng ngàn hàng vạn lần cô tự nhủ sẽ bỏ ba chữ “Trần Tử Hàn” kia vào sổ đen, kể cả ai nhắc tới cũng làm như không quen biết, phải nghĩ thật lâu, thật lâu mới nhớ ra anh ta là ai. Vậy mà hiện tại, hễ nghe người khác nói đến cái tên ấy, trái tim cô cũng theo bản năng mà loi nó ra, rồi cố gắng nghe ngóng xem người ta nói gì về anh, cuộc sống của anh ra sao, có bạn gái hay chưa, kết hôn hay chưa...

Cuối cùng thì cô cũng có thể chấp nhận sự thật được rồi. So với cô, anh sống rất tốt, anh cảm lên được thì cũng có thể bỏ xuống được. Cô tin, rồi sẽ có một ngày cô làm được như thế, sẽ biến tên anh hoàn toàn trở thành “lịch sử”, mờ dần, mờ dần trong cuộc sống của cô.

Khu nghỉ dưỡng Lam Sơn là dự án lớn nhất của công ty, nhiều người nôn nóng muốn được tham gia, nhân cơ hội để chứng minh thực lực bản thân, nhưng cũng có một vài người rụt rè, sợ lần này hợp tác với Hoàn Quang không được thuận lợi.

Thái độ của Vương Y Bối thì trái lại, hoàn toàn bình tĩnh. Nếu là quá khứ, hẳn là cô sẽ vô cùng lo lắng, vô cùng căng thẳng, chỉ biết bám víu lấy người bên cạnh mà không ngừng hỏi: “Làm sao bây giờ?”. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng phải chịu khổ cực, dù điều kiện gia đình không phải thuộc hàng giàu có, chỉ có hộ khẩu ở vùng nông thôn mà thôi, nhưng cô chẳng bao giờ phải động chân động tay vào những việc nhà nông, hơn nữa, bố mẹ còn nâng niu cô như bảo bối trên tay. Tính cách cô tuy hững hờ, muốn làm gì thì làm cái đó. Có lẽ trong cuộc đời, đến giờ phút này cũng chỉ có hai việc đã kích cô trầm trọng nhất, đó là trượt đại học và chia tay Trần Tử Hàn. Sau này mỗi khi nghĩ tới hai lần đau thương ấy, cô chỉ cảm thấy buồn cười. Dù sao thì đó cũng chẳng phải là chuyện khiến thiên hạ chê cười, chắc là do trước đây cuộc sống của cô quá xuôi chèo mát mái, nên khi chịu một cú đả kích nhỏ như vậy cô cũng tưởng chừng như trời long đất lở. Khi học năm tư đại học, Trần Tử Hàn bỏ rơi, cô đã từng chán chường một thời gian dài, rồi cuối cùng vẫn cứ phải bước vào đội quân tốt nghiệp đi tìm việc làm; từng phỏng vấn, cũng từng bị từ chối. Lúc ấy cô mới phát hiện, bốn năm đại học của cô không có lấy một lần được học bổng, không có lấy một mảnh giấy khen. Cô vốn tưởng rằng Trần Tử Hàn sẽ nuôi cô cả đời, nhưng sự thật là anh đã rời bỏ cô... Ngay cả khóc cô cũng không có thời gian khóc nữa, cô phải tiếp tục nỗ lực tìm việc làm. Cô từ một cô gái đỏ mặt tía tai trong lần phỏng vấn đầu tiên, dần dần biến thành một người có thể bình thản nói chuyện với bất kỳ ai, từ một người đi đâu cũng phải bắt taxi đến một người có thể đứng cả tiếng đồng hồ trên xe buýt đông người với đôi giày cao gót. Thời gian dùng cách gì để khiến cô thay đổi, chỉ có mình cô biết. Cuộc sống chưa từng lừa dối chúng ta, chỉ có những điều tốt đẹp ngay hiện tại tung hoành mà, khiến đôi mắt chúng ta không nhìn thấy được viên kẹo đắng bọc đường kia mà thôi.

Khi đó, cô từng trò chuyện với một sư tỷ khóa trên, cô ấy tìm được công việc ở thành phố, nhưng bạn trai lại quay về quê hương làm việc, hai người không tránh khỏi chia tay. Y Bối đã hỏi, vì công việc mà từ bỏ người yêu, có đáng hay không? Cô ấy thân nhiên đáp, chẳng qua là vì người ta thường đánh giá quá cao tình yêu, thực tế nó không quan trọng như trong tưởng tượng của chúng ta. Nếu giao toàn bộ mọi thứ của bản thân đặt lên vai một người đàn ông, đó là một điều xuẩn ngốc! Đây không phải vấn đề khách quan hay không, mà là bản thân cần phải học cách sống độc lập. Công việc sẽ giúp người phụ nữ độc lập về mặt tài chính, chỉ có tài chính độc lập mới giúp phụ nữ không còn phụ thuộc vào người đàn ông, cho dù yêu anh ta đi nữa cũng sẽ không vì anh ta mà hy sinh mọi thứ.

Y Bối nghe xong những điều cô ấy nói, đã im lặng suy nghĩ rất lâu. Thời gian đó, cô chẳng bao giờ nghĩ được rằng bản thân cũng sẽ có một ngày tự lập, cô chỉ nghĩ sẽ đi theo Trần Tử Hàn, anh tới đâu, cô cũng theo tới đó. Sau này cô mới biết mình sai, vấn đề không phải là yêu hay không yêu, mà là cô đã tự biến mình thành một kẻ lệ thuộc vào người khác, không biết tự lo cho bản thân, càng không biết thế nào là tự lập.

Bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc thì cô cũng trả lời được câu hỏi vì sao ngày ấy Trần Tử Hàn không nghe theo yêu cầu của cô, bỏ việc ở Quảng Vũ. Nhưng hiểu cũng chỉ là hiểu mà thôi, dù sự việc có phát sinh một lần nữa, cô vẫn sẽ hành động như vậy. Cuộc sống không bao giờ lặp lại, cũng không có thuốc hồi hạn để mà uống.

Gần hết giờ làm việc, Hường Vũ Hằng lười nhác đi đến bên cạnh bàn của Vương Y Bối, đứng trước mặt cô: “Đi thôi, mời cô đi ăn”.

Vương Y Bối nhấc mí mắt nhìn Hường Vũ Hằng với vẻ hoài nghi. Cô làm sao quên được trò khôi hài lần trước khi anh ta mời cô đi ăn chứ.

“Haizz. Tuy rằng tôi rất muốn đi, nhưng để tránh cho bản thân chịu đả kích, vẫn không đi thì hơn.”

Hường Vũ Hằng chống một tay xuống bàn làm việc của cô: “Cô không dám à?”.

“Nói đi, lần này là vì chuyện gì?”

Hường Vũ Hằng thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Hình tượng của tôi trong mắt cô có vẻ tệ quá nhỉ. Tôi chỉ muốn mời cô đi ăn thôi, hai ngày nữa cô lại phải tới Lam Sơn một thời gian khá dài rồi, nên mới muốn động viên cô một chút. Nếu cô thật sự không muốn thì thôi vậy”.

Vương Y Bối cảm túi xách: “Thế mà anh không nói sớm!”.

Được ăn cơm mà không mất tiền, không đi thật là uổng phí.

Hường Vũ Hằng để cho cô chọn địa điểm, nghe cái tên cô nói ra, anh không nén được cười. Đúng là một cô gái dễ ghi thù! Địa điểm cô chọn là một nhà hàng xa hoa, giá mỗi món ăn đều khiến người ta run sợ. Cô đang cố ý “làm thị” anh đây mà, xem ra là để báo thù anh, lần trước cố ý lừa cô đi, khiến cô trở thành kẻ thù của đối tượng xem mắt của anh.

Lục Dĩnh sau khi cố ý gây sự cũng không dám có hành động nào khác nữa, có lẽ nhà họ Thân đã lên tiếng cảnh cáo. Bên này, ông Hường cũng chưa ra tay giúp con trai mình ngay, vẫn muốn chờ đợi xem biểu hiện của Hường Vũ Hằng thế nào, có thể tự lực thoát ra khỏi nguy cơ khó khăn này không. Từ sau khi Quảng Vũ bắt đầu hợp tác với Hoàn Quang, Hường Kỳ Lai bắt đầu gọi điện khen ngợi Hường Vũ Hằng làm tốt, còn nói bữa cơm lần này lẽ ra phải để ông mời mới đúng.

Hương Vũ Hằng hôm nay vẫn duy trì tác phong lịch lãm như mọi khi, lúc xuống xe mở cửa giúp Y Bối, anh ta còn cúi người làm động tác rất chuẩn, khiến mấy lời châm chọc chưa kịp nói ra miệng, Vương Y Bối đành nuốt ngược trở lại. Thật chẳng biết hôm nay anh ta uống nhầm thuốc gì nữa!

Trong lúc cùng Hương Vũ Hằng đi vào nhà hàng, Vương Y Bối chợt nhớ đến năm cuối đại học, sau khi phỏng vấn thất bại hàng loạt, cô đã mất hết niềm tin, nói với Ưông Thiên Ngừ rằng cô chẳng còn hy vọng xa vời kiếm được công việc tốt nữa, chỉ mong sau này được một lần vào ăn cơm tại nhà hàng ngon nhất thành phố mà thôi. Vậy mà sau khi đã đi làm, cô lại tiếc không dám bước vào. Quá đắt! Không phải không đủ sức trả, mà là cảm giác thích thú được vào đó ăn không thối được nỗi đau tiền chảy ra khỏi ví.

Hương Vũ Hằng nhận thấy tâm trạng cô rất tốt, liền tiếp tục làm một người đàn ông lịch thiệp, kéo ghế ra mời cô rồi anh mới ngồi xuống.

Vương Y Bối rốt cuộc không chịu được nữa: “Anh đồ dành bạn gái cũng như vậy đấy chứ?”. Nhìn cũng có vẻ được, vừa phong độ vừa có giáo dục tử tế, khác hẳn với bộ dạng lêu lổng, phóng túng ngày thường.

Hương Vũ Hằng chợt kêu lên thán thiết: “Tôi mà phải đi đồ dành phụ nữ à?”, vừa nói anh ta vừa chớp mắt: “Đây là đãi ngộ đặc biệt dành cho cô thôi”.

Những lời nói này cô mà tin thì đúng là kẻ đại ngu dân.

Bồi bàn đưa thực đơn tới, Hương Vũ Hằng để cô gọi, anh không kén chọn lắm, thế nào cũng được. Vương Y Bối lúc đầu còn từ chối nhưng rồi cũng không thoái thác nữa. Dù mấy năm gần đây ngồi ở bàn ăn, cô rất ít khi tỏ ra kén chọn, nhưng vì dự tiệc nhiều nên những khi chỉ có một mình, cô lại càng kén ăn hơn.

Y Bối gọi đồ ăn xong, bồi bàn đi.

“Trước đây tôi từng khao khát được một lần tới nhà hàng sang trọng như này ăn cơm” Nghĩ đến quá khứ, cả gương mặt cô chợt sáng bừng lên, năm xưa là khao khát, còn bây giờ đã thành hiện thực, thậm chí còn vượt xa cả mong muốn. Không ngờ cảm giác chờ mong lại hoàn mỹ như thế.

“Vậy cô cũng nên tỏ ra cảm kích tôi đã giúp cô thực hiện được giấc mộng đẹp chứ nhỉ?”

“Thôi đi! Rõ ràng là anh phá tan giấc mộng đẹp của tôi thì có. Nếu không thì bây giờ tôi vẫn còn được chờ mong” Y Bối cố ý tỏ ra xem thường: “Hon nữa, mới nghĩ đến đi cùng tôi tới đây là anh... Haizz...”.

Về mặt của cô quá khoa trương, khiến Hương Vũ Hằng không khỏi bật cười: “Thế cô mong là đi cùng ai? Bạn trai à?”.

Sắc mặt Vương Y Bối chợt cứng lại. Một câu nói vô ý của Hương Vũ Hằng đã chạm tới đúng nơi thiếu phòng ngự trong trái tim cô. Đúng vậy, cô năm đó có một tâm nguyện là có thể cùng Trần Tử Hân ăn những món ăn ngon nhất ở đây một lần, quan trọng hơn là hai người có thể gánh vác nỗi giá cao ngất trời kia, quả nhiên là tuổi trẻ chẳng biết ưu sầu. Bây giờ cô không thể nghĩ ra được, trong lúc cô đang huyền tưởng cùng anh sống thoải mái thì anh đang chờ mong điều gì...

Hương Vũ Hằng nhận ra sự khác thường của cô, mắt híp lại, đang định lên tiếng thì bồi bàn dọn đồ ăn lên. Vương Y Bối vừa nhìn thấy đồ ăn, khuôn mặt lập tức vui mừng hớn hở như cô bé con, thần sắc u sầu ban nãy cùng tiêu tán.

Bài học mà thời gian dạy chúng ta có thể không phải là sự dối trá, mà chỉ là cách đưa tâm trạng đang lộ rõ ràng trên mặt cắt vào sâu trong đáy lòng mà thôi.

Vương Y Bối vừa ăn không ngừng bình phẩm món ăn ở đây. Cô không rõ lắm cái gì là giữ nhiệt độ thích hợp khi nấu ăn, cô chỉ đơn thuần biết đây là hương vị mình thích, biết chúng rất hợp khẩu vị của cô. Những món đậu phụ cô từng ăn trước đây đều là vị cay vì khẩu vị của cô khá nặng, nghe nói nhà hàng này có món đậu phụ xào rất nổi tiếng, quả nhiên là không sai, mặc dù thanh đạm nhưng cô lại khen không dứt.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Hương Vũ Hằng không quá chú ý tới chuyện ăn uống. Trước đây ở nước ngoài anh cũng khá kén chọn, nhưng về nước rồi cảm thấy cái gì cũng có thể nuốt trôi, không có gì là không thể ăn. Quả nhiên là có so sánh mới biết cái gì hay, cái gì dở.

Trong lúc hai người họ đang ăn vui vẻ thì Vương Y Bối nhìn thấy bàn ăn gần đó có một đôi nam thanh nữ tú cũng đang ngồi ăn cơm. Cô mở to mắt, cứ ngỡ nhìn nhầm, nhưng sự thật là thị lực của cô rất tốt.

Thời đại học cô thích nằm sấp trên bàn xem phim trên máy tính. Bạn cùng phòng thấy vậy, tốt bụng nhắc nhở cô: “Đừng có ngồi xem kiểu đấy, cậu nghĩ mắt cậu tốt lắm đấy hả?”. Lúc ấy cô trả lời: “Tốt, cực kỳ tốt, tớ chưa bị cận thị, hồi cấp ba tớ còn ngồi đọc tiểu thuyết suốt từ sáng sớm đến tận buổi tối. Đọc xong ngẩng lên trước mắt đen kịt một mảnh dù trong phòng bật đèn sáng choang. Như thế mà sau đó cũng không bị cận thị...”. Bạn cùng phòng sắc mặt không chút biến đổi, bỏ đi, sau đó chẳng bao giờ quan việc mắt cô tốt hay không nữa.

Lúc này, Vương Y Bối neho mắt, tay cầm đũa cũng buông xuống.

Hương Vũ Hằng quay đầu lại nhìn theo ánh mắt cô, cảm thấy khó hiểu: “Giám đốc của Quảng Vũ và con gái thứ hai nhà họ Hương, cô quen à?”.

Quả nhiên, những người có thân phận xếp cùng một hàng luôn nằm trong một phạm vi nhất định. Vương Y Bối lắc đầu: “Chỉ thấy người ta trai tài gái sắc ngồi cùng một chỗ thu hút ánh nhìn thôi. Nghe anh nói vậy thì có vẻ như họ rất môn đăng hộ đối, càng nghĩ càng thấy đẹp đôi”.

Vương Y Bối không thân quen gì với Thân Thiệu An, trước đây qua Trần Từ Hàn, cô mới gặp anh ta một hai lần, ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nói với nhau một câu. Cô chỉ cảm thấy tò mò, vì sao Thân Thiệu An và Hường Thần lại đi cùng nhau? Cô còn nhớ có lần từng nghe người khác nói Hường Thần đã rời khỏi Quảng Vũ rồi.

“Tôi qua đó một chút.” Hường Vũ Hằng cười với Vương Y Bối, lập tức đứng dậy. Nếu như đã tỉnh cò gặp thì đương nhiên không thể làm như không thấy được.

Vương Y Bối nhìn theo Hường Vũ Hằng, lòng đầy hối hận vì đã chọn chỗ ngồi này. Thành phố này thật nhỏ bé, đi đâu cũng gặp người quen cũ, lần nào cũng bị đánh động tới dây thần kinh, muốn giả vờ quên cũng không thể.

Hường Vũ Hằng tới chào hỏi, Thân Thiệu An dù không mấy thoải mái nhưng vẫn duy trì thái độ lịch sự: “Giám đốc Hường quả nhiên là không ra tay thì thôi, nhưng một khi đã ra tay thì khiến cho người ta không thể không tròn con mắt mà nhìn. Thật sự còn phải học tập giám đốc Hường nhiều”.

Chi tiết cụ thể cho hợp đồng đã bàn bạc cụ thể đến thế rồi, thật không ngờ còn bị đá bay, Quảng Vũ vì dự án này đã hao tổn rất nhiều nhân lực và tiền của, cuối cùng lại để cho người khác hưởng lợi.

“Giám đốc Thân chăm chọc tôi rồi, chẳng qua tôi chỉ gặp may mà thôi. Bỏ tôi lúc nào cũng dặn tôi phải học tập anh. Giám đốc Thân tài giỏi như vậy, khiến tôi cảm thấy rất áp lực.”

Thân Thiệu An lắc đầu, không thể không cười, cầm lấy ly rượu lên mời Hường Vũ Hằng một ly.

Hường Thần hết nhìn Hường Vũ Hằng, rồi lại nhìn Thân Thiệu An, đối với chuyện giữa đàn ông với nhau, cô không quan tâm nhiều. Cô chỉ để ý tới người phụ nữ đang ngồi bàn bên kia mà thôi. Cô đứng dậy nói: “Tôi cũng nên qua bên kia ôn chuyện cũ mới phải”.

Hường Thần vừa nói hết câu, trên mặt Hường Vũ Hằng chợt hiện lên sự kinh ngạc.

Hường Thần đi đến bên cạnh Vương Y Bối, đảo mắt qua bàn thức ăn, khẽ cười: “Đã lâu không gặp!”.

Vương Y Bối nhìn khuôn mặt xinh đẹp lay động lòng người của Hường Thần, khuôn mặt mà cô từng rất ghét, và đã từng tát một cái, vậy mà hiện giờ cô chẳng hề cảm thấy có chút phẫn nộ nào nữa: “Mới chỉ có vài ngày, xem ra trí nhớ cậu kém đi rất nhiều so với trước đây”.

Còn nhớ thời cấp ba, Hường Thần học thuộc lòng bài rất nhanh, từng được các thầy cô khen ngợi.

Hường Thần cười ra tiếng: “Cậu cũng quan tâm tới tôi quá nhỉ, ngay cả trí nhớ của tôi thế nào cũng biết rõ”. Dù biết Vương Y Bối không hoan nghênh nhưng Hường Thần vẫn ngồi xuống ghế: “Cậu và sếp có vẻ khá thân thiết nhỉ?”.

Vương Y Bối liếc nhìn cô ta, không hiểu lời nói kia ám chỉ điều gì. Càng để tâm suy nghĩ thì lại càng khó giải thích.

“Trần Từ Hàn vẫn độc thân.” Hường Thần thật sự không ngờ lại có ngày mình có thể nhìn thẳng vào khuôn mặt kia một cách thoải mái đến vậy. Quá khứ bao nhiêu hận, bao nhiêu không cam tâm, bây giờ đã hoá thành khói thuốc mà lặng lẽ bay đi. Hường Thần chợt cảm thấy bản thân nực cười, thầm yêu Trần Từ Hàn gần ấy năm mà không được, Vương Y Bối chính xác là tình địch số một của cô, theo lý mà nói thì lẽ ra khi thấy hai người họ chia tay, cô phải hài lòng mới đúng. Thế nhưng, cô lại chẳng hề thấy vui vẻ, giống như cảm giác năm xưa khi nghe tin Trần Từ Hàn đính hôn với Lục Đình, cô nghĩ, nếu người bên cạnh anh không phải Vương Y Bối thì đó chính là một khuyết điểm.

Vương Y Bối tròn mắt kinh ngạc, nhưng chỉ lướt ánh mắt qua mặt Hường Thần, không nói gì.

Hường Thần muốn giải thích rất nhiều, giải thích chuyện cô và Trần Từ Hàn cùng có mặt tại hôn lễ của Lương Nguyệt chỉ là một chuyện ngẫu nhiên, giải thích hai năm trước, cô và Trần Từ Hàn vẫn duy trì ở mối quan hệ bạn bè bình thường, có việc cần thì giúp đỡ, không có việc tự khắc sẽ không quấy rầy nhau. Thế nhưng cuối cùng Hường Thần cũng không nhiều lời, quá chủ động thúc đẩy quan hệ tình cảm của người khác, còn chưa biết là lợi hay hại. Cô cười với Vương Y Bối: “Được rồi, không làm phiền cậu ăn cơm nữa”.

Vương Y Bối nhìn theo bóng Hường Thần, phát hiện cô ấy cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Thân Thiệu An.

Điều mà Hường Thần giấu tận đáy lòng không nói rõ, chính là cô giả vờ thân mật với Trần Từ Hàn ở đám cưới của Lương Nguyệt, chẳng qua chỉ muốn trả thù Vương Y Bối một chút vì quãng thời gian cấp ba, giúp lòng mình hoàn toàn thoải mái.

Vì vừa rồi Hường Thần nói muốn ôn chuyện cũ với Vương Y Bối nên lúc này thấy cô ta đã đi rồi, Hường Vũ Hằng mới quay về chỗ.

Vương Y Bối cười với anh: “Bạn học cấp ba, không ngờ thay đổi nhiều quá không nhận ra”. Nói xong cô mới thấy lời nói của mình lỗi sai chổng chát, vì vừa rồi còn nói là không quen biết hai người họ. “Lúc này không chắc chắn lắm nên không dám qua chào hỏi, thật không ngờ cô ấy vừa nhìn đã nhận ra tôi”.

Hường Vũ Hằng há miệng, nhưng chỉ để bỏ một miếng đậu phụ vào. Anh thật sự muốn nói với cô gái này, nếu không thích thì đừng nói, chứ đừng nói dối làm gì, thái độ miễn cưỡng như vậy như vậy vừa làm cho bản thân khó chịu vừa khiến người khác không thoải mái.

Làm việc với nhau đã lâu, Hường Vũ Hằng phần nào hiểu được con người cô. Ngày hôm nay tâm trạng cô lộ ra ngoài rất nhiều, hẳn là đã có điều gì chạm vào nơi nhạy cảm nhất trong lòng cô.

Ăn com xong, Hường Vũ Hằng mời cô ra bờ sông ngắm cảnh. Cảnh đêm của thành phố này rất đẹp, chỉ có điều người ta cứ mãi theo đuổi cái đẹp của ánh đèn lung linh mà quên mất đi thứ ánh sáng đẹp nhất của màn đêm chính là ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời kia. Con gió nhẹ dịu dàng lướt qua mặt Vương Y Bối, thổi mái tóc của cô khẽ bay. Cô chăm chú quan sát một đám trẻ con đang nô đùa gần đấy, lòng dễ chịu hơn rất nhiều, nụ cười lấp lánh trên mặt, đôi mắt như mặt hồ xanh trong và tĩnh lặng, phản chiếu lại từng tia sáng chiếu vào nó.

“Cô có tâm sự?”

Cảm giác này đã xuất hiện trong lòng Hường Vũ Hằng từ lâu, bình thường Y Bối che giấu quá giỏi, thỉnh thoảng lơ đãng để lộ ra nhưng cũng chỉ có một chút, còn hôm nay lại biểu hiện ra bên ngoài rất rõ rệt. Rõ ràng cô quen biết Thân Thiệu An và Hường Thân vậy mà lại nói không quen, sau đó lại còn vụng về giải thích.

“Sao thế, hôm nay anh nhàn rồi quá nên muốn tìm một người đang đầy tâm sự để khuyên bảo à? Thảo nào mà lại đưa tôi ra đây. Tiếc là phải để anh thất vọng rồi, chỗ này cảnh đẹp như vậy làm gì có ai nhớ lòng tìm tới đây để tự sát chứ, nên anh hãy từ bỏ cái ý nghĩ tìm được một người đang tuyệt vọng ở đây đi.”

Vương Y Bối vô tư cười, khiến Hường Vũ Hằng không khỏi thờ dãi: “Có nhiều lúc không thể chỉ dùng lỗ tai để nghe người khác nói, bởi vì lời nói chưa chắc đã biểu đạt thật sự tâm tình của người ta. Cần phải nghe tiếng từ trái tim người đó”.

“Vậy anh thử nói xem, tim tôi đang nói cái gì?” Y Bối vẫn cười thản nhiên, thậm chí còn tỏ ra rất hứng thú với những gì anh nói.

“Cô không quên được một người.” Hường Vũ Hằng nói bằng giọng chắc nịch.

Nụ cười trên gương mặt cô dần dần mất đi về tự nhiên, nhưng vẫn bình thản nhìn Hường Vũ Hằng: “Anh tiếp tục đi”.

“Có lẽ không phải là cô không quên được anh ta, mà chỉ là cô không muốn quên thôi.”

Vương Y Bối nhếch môi, chinh đón lại tâm trạng rối như mớ bong bong: “Ồ, vậy thì đại sư, mong ngài nói cho tôi biết làm thế nào mới có thể quên được?”.

“Tìm một người khác đến để đuổi người kia đi!”

Vương Y Bối tròn mắt kinh ngạc, rồi đột nhiên phá lên cười: “Không ngờ anh còn có tính hài hước như vậy. Anh diễn giỏi lắm, tôi phối hợp cũng không tồi phải không?”.

Hường Vũ Hằng không nói gì, chỉ lặng yên nhìn cô.

Vương Y Bối hít sâu: “Hơi lạnh rồi, phiền anh đưa tôi về!”.

Cô không thể phủ nhận, mấy câu nói của Hường Vũ Hằng đã đã kích tới tâm tư vốn chôn sâu dưới đáy lòng cô. Không phải là cô không quên nổi Trần Tử Hàn, mà là cô không muốn quên. Cô một mặt khuyên nhủ mình phải quên anh đi, nhưng một mặt lại nhắc nhở mình, nếu cứ thế quên thì tình cảm bao nhiêu năm ấy còn lại cái gì để ghi lòng tạc dạ? Nếu ngay cả bản thân mình cô cũng quên, thì chuyện tình cảm coi như chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Thật sự là cô không muốn, không muốn quên anh.

Đi làm mấy năm nay, được mọi người giới thiệu cho rất nhiều người đàn ông ưu tú, nhưng cứ mỗi lần có ý định thử bắt đầu lại thì cô đều do dự, cuối cùng đóng cửa trái tim. Suy nghĩ đó hết như khi cô mới học đại học năm đầu, lúc ấy cô tự nhủ với bản thân rằng, chỉ cần biết Trần Tử Hàn có bạn gái mới, cô sẽ thôi hy vọng. Còn hiện tại, cô lại ngầm hứa hẹn với bản thân, chỉ cần anh kết hôn, cô sẽ đi tìm người đàn ông khác. Có lẽ đó mới chính là kết cục mà cô cho rằng viên mãn, hai người họ thật sự trở thành những kẻ xa lạ.

Cô chưa từng nghĩ tới việc tiếp tục duyên phận với anh, nhưng buồn cười ở chỗ cô lại muốn đợi anh kết hôn rồi mới tìm cho mình một người đàn ông khác. Cô quá coi trọng đoạn tình cảm kia nên mới dùng cách này để tôn trọng tình yêu đã từng chiếm trọn tuổi thanh xuân của mình.

Hường Vũ Hằng mời thêm một vài chuyên gia về đủ mọi lĩnh vực cùng Vương Y Bối đến Lam Sơn. Thực ra Lam Sơn cũng không phải một nơi xa xôi lắm, chỉ có điều vị trí tương đối hẻo lánh. Mấy năm trước, người tới đây du ngoạn rất đông nhưng từ sau khi Hoàn Quang tiếp nhận khu vực này đã cấm xe tư nhân lên núi, nên con đường này mới đầy về hưu quạnh. Nghe nói để có được quyền sử dụng khu vực này, Hoàn Quang không những phải ký rất nhiều hiệp định với chính quyền địa phương mà còn phải đồng ý hợp tác với những vùng lân cận, nên suốt mấy năm qua, công ty đã làm công tác di dời và tiến hành tu sửa đường quanh chân núi.

Lần trước tới đây vội vàng vàng còn không kịp quan sát kỹ, bây giờ cô mới nhận thấy Lam Sơn khác xa tưởng tượng của mình, mấy cái chòi nhỏ đã bị dỡ bỏ hết. Cô cứ nghĩ Lam Sơn không quá rộng, nhưng khi băng qua một cánh rừng nhỏ mới phát hiện nơi này thật sự rất rộng lớn, cảm giác như lạc vào chốn bồng lai, cảnh đẹp như tranh, thiên nhiên kiểu diễm.

Mấy ngày đầu mới tới, Vương Y Bối còn không thích ứng được với khí hậu ở đây, nhiệt độ trên đỉnh núi thấp hơn dưới chân núi mười độ, cũng may mà cô có mang theo áo dài tay. Những ngày sau đó là hợp hành liên miên, các chuyên gia toàn dùng từ ngữ chuyên ngành để nhận định về địa hình nơi này, Vương Y Bối nghe cứ mơ mơ hồ hồ, phải không ngừng hỏi lại.

Ngày nào cũng bàn đi tính lại như thế mới cho ra được bản kế hoạch đầu tiên, nhưng mà nghe nói gửi đến Hoàn Quang để xét duyệt thì Lộ Ôn Diên chẳng thèm liếc mắt lấy một lần. Vương Y Bối không quá thất vọng, xưa nay cô chẳng gặp nhiều chuyện thuận buồm xuôi gió lắm nên gặp phải gió lắm

nên gặp phải giông tố nhiều cũng thành quen.

Theo như cô phân tích, Hoàn Quang muốn biến nơi này trở thành một khu du lịch đặc sắc, quan trọng là phải thể hiện rõ hai chữ “đặc sắc” kia, hơn nữa còn phải có dấu hiệu nhận biết riêng. Địa hình Lam Sơn không cho phép nhiều xe cộ qua lại, dựa theo hướng nghĩ ban đầu thì hẳn là khu du lịch này sẽ chỉ áp dụng cho hội viên, những ai muốn tới đây nghỉ dưỡng đều phải đặt chỗ trước. Nhưng vấn đề là làm sao mới có thể thu hút được những kẻ lăm tiền nhiều của đã quen mắt vô số cảnh đẹp kia tới nơi này?

Vương Y Bối một mình đi tản bộ, con đường lờ mờ toát đá sỏi. Cô nhặt một viên đá lên, trầm nghĩ, con người đúng là kẻ hủy diệt thiên nhiên, phong cảnh xinh đẹp thế này mà cũng nở lòng phá hỏng. Thế nhưng rõ ràng hiện tại cô đang ở đây để tiến hành phá hỏng nó.

Công việc tiến hành không hề thuận lợi chút nào, bao nhiêu phương án giao cho Hoàn Quang đều bị loại. Lòng nhiệt tình của mọi người cũng vì thế mà bị ảnh hưởng rõ rệt, dần dần trở thành một mối, chán chường. Hường Vũ Hằng đã mấy lần đích thân tới đây xem xét, Vương Y Bối đề nghị anh nên tìm người có kinh nghiệm dày dặn tới giúp đỡ, về mảng nhân sự cô có thể lo liệu ổn thỏa, nhưng về việc xây dựng dự án này, thật sự là có chút quá sức. Cô nói rõ quan điểm của mình như thế, nhưng Hường Vũ Hằng lại động viên cô, cái gì cũng có lần đầu, không nên nản chí. Cuối cùng, Y Bối cũng đành tiếp tục nỗ lực.

Nghe nói, vì chưa thấy công ty cô có tiến triển gì nên Hoàn Quang cử người tới hỗ trợ. Tin này với Vương Y Bối mà nói không tốt cũng không xấu, có lợi nhưng cũng có hại. Điểm lợi chính là, nếu có người của Hoàn Quang ở đây thì cô sẽ có thể tìm ra hướng đi chính xác, thoát khỏi tình trạng vô đầu bết tai không biết đâu mà lần, điểm bất lợi chính là bên cạnh cô sẽ xuất hiện thêm một tai mắt của đối phương, những người không có năng lực mới khiến cho người khác hoài nghi không thể tự mình xử lý tốt công việc. Tuy nhiên Vương Y Bối chẳng mấy bận tâm, cô vốn không quá quen thuộc với công việc này, nên cũng không có yêu cầu cao với bản thân.

Ăn cơm xong, Vương Y Bối và đồng nghiệp ra ngoài đón người của Hoàn Quang. Cô không quá tò mò về người này, chỉ mong người ta tới có thể giúp tiến độ công việc được đẩy nhanh, như vậy cô cũng được quay về nhà sớm. Mấy đồng nghiệp của cô thì tỏ ra khá háo hức, không biết người được cử đến là người như thế nào, thậm chí còn đánh cược với nhau xem là nam hay nữ, ngoại hình bắt mắt hay không... Vương Y Bối không tham gia, chỉ lặng yên nghe họ bàn tán, cảm thấy cũng vui tai.

Xe đối phương vừa dừng lại, Vương Y Bối còn chưa kịp đi ra đón thì trợ lý Ngô bên cạnh đã nhanh chân bước lên một bước. Trợ lý Ngô đã theo Hường Vũ Hằng khá lâu, việc Hường Vũ Hằng giao dự án này cho Vương Y Bối khiến cô ta hoàn toàn không phục. Sau khi tới Lam Sơn, cô ta một mực không nghe theo sự sắp xếp của Y Bối, hơn nữa còn ý vào kinh nghiệm dày dặn của bản thân mà gạt cô sang một bên.

Vương Y Bối hoàn toàn không để bụng, cô là người được điều từ tổng công ty ở Mạc Xuyên về Hoa Thịnh, trợ lý Ngô không phục cô cũng là chuyện thường tình.

Mấy đồng nghiệp khác thấy vậy, tỏ thái độ bênh vực cô, cô cũng chỉ cười đáp lại. Cô không bận tâm người khác tranh đoạt danh tiếng gì với mình, thế nhưng, khi lần nữa nhìn về phía chiếc xe kia, nụ cười trên môi cô lập tức cứng đờ, cười tiếp thì không thể, ngừng lại thì trông thật kỳ dị.

Cô thật không ngờ, lại được gặp anh.

Trần Từ Hàn mặc comple, toàn thân toát lên phong thái nhanh nhẹn, từ đầu tới chân đều khiến cho người khác cảm nhận được sự cẩn thận, tỉ mỉ trong tính cách. Khuôn mặt góc cạnh đầy tính tế, không quá cứng nhắc nhưng cũng không hề tỏ ra yếu thế. Kiểu tóc anh để vẫn luôn đơn giản như thế, nhưng nhìn vào hoàn toàn không có cảm giác tầm thường.

Trần Từ Hàn bắt tay với trợ lý Ngô, khoe miệng hiện lên nụ cười xã giao.

Ánh mắt anh bắt đầu di chuyển tới chỗ Y Bối. Anh nheo mắt, mỉm cười với cô, nụ cười này mới thật sự là xuất phát từ nội tâm. Vương Y Bối còn tưởng anh sẽ nói gì nhưng anh lại rất nhanh nhìn đi chỗ khác. Cô cúi đầu, đôi mắt u sầu. Không phải đau khổ, cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để hai người tránh được cục diện đối mặt nhau hỏi những câu khách sáo: “Trùng hợp quá!”, hay “Dạo này thế nào?”.

Bữa tiệc tối phong phú hơn thường ngày khá nhiều. Từ sau khi bọn họ tới đây công tác, điều kiện sống ít nhiều cũng đã được cải thiện hơn. Hôm nay bữa ăn có cả phó giám đốc Hoàn Quang nên lại càng được chăm chút hơn, có thể không so bì được với tiệc rượu ở khách sạn cao cấp nhưng cũng đã là tốt nhất ở nơi này rồi.

Cánh đàn ông ngồi một chỗ vừa uống rượu vừa hàn huyên. Vương Y Bối âm thầm quan sát Trần Từ Hàn, anh không thể từ chối rượu mời của những người khác, chỉ có thể mỗi lần nhấp môi một chút, tỉnh tại như tính cách của anh. Về mặt anh thể hiện rõ thái độ xa cách, bất luận người khác tăng bốc, nịnh bợ thế nào anh cũng có thể chỉ cần dùng dăm ba câu để kết thúc, hoàn toàn không chút lưu tâm.

Hai đồng nghiệp nữ ngồi bên cạnh Vương Y Bối đang khích lệ nhau đến mời rượu Trần Từ Hàn. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà không lấp bất cứ thiết bị gia dụng nào. Thật sự cô không hề có ý định nghe bọn họ nói chuyện...

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

“Anh ấy đẹp trai quá! Không biết có người yêu chưa nhỉ? Người như anh ấy nhất định yêu cầu cao lắm!”

“Hơn nữa anh ấy còn tự lực từng bước đi lên đến ngày hôm nay, tốt hơn khối vị công tử bột lăm tiền từ khi lọt lòng. Nghe nói thời đại học anh ấy nổi tiếng lắm, tiếc là không được gặp anh ấy sớm!”

Hai đồng nghiệp nữ cười với nhau.

Vương Y Bối uống mấy ly cho phải phép, sau đó đứng lên lặng yên đi ra ngoài.

Trăng đã lên cao, ánh sáng lạnh lẽo hoà lẫn vào cơn gió. Cô ôm hai tay trước ngực, đi về một góc. Những lúc tâm trạng không tốt, cô thường leo lên nóc nhà, ngồi trên mái ngói và ngắm nhìn khoảng không rộng lớn. Mặc kệ mái tóc đã rối bù vì gió, cô cứ thế lặng lẽ nhìn lên bầu trời trống trơn không một vì sao, chỉ có một vầng trăng tròn sáng yếu ớt như một cô công chúa nhỏ. Rõ ràng bị những tầng mây mờ nhạt che phủ nhưng vẫn cố tỏ ra đẹp đẽ, giống như một con người giả dối, rõ ràng sống không hề vui vẻ, nhưng lại nỗ lực tỏ ra mình rất hạnh phúc.

Y Bối vô thức nhoen cười. Trước kia cô đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ lúc làm việc của anh, vẽ đủ hình ảnh, thế nhưng chẳng thể nào so sánh với anh hiện tại được. Anh tự tin, nổi bật, lời nói và cử chỉ đều có chừng mực, biết lúc nào tiến khi nào lùi. Rất tốt, rất phù hợp với thân phận hiện giờ của anh.

Y Bối không ngừng tự huỷ hoại hoặc bán thân, cô chỉ đang nhân lúc hoài niệm quá khứ mà tranh thủ nghỉ về anh một chút. Năm xưa, cô chỉ trích anh thay đổi, anh chỉ trích cô thay đổi, bọn họ đều không chịu thừa nhận rằng, cả hai đều đã khác, không còn coi đối phương là người quan trọng nhất nữa, hoàn toàn đã đánh mất chính mình.

Đang đắm mình trong dòng suy nghĩ miên man, Vương Y Bối chợt bị một tiếng ho khan làm cho giật mình. Trần Từ Hàn đứng đó, không biết anh đã ra đây bao lâu rồi. Vương Y Bối khẽ chau mày nhưng rất nhanh chóng tươi cười trở lại: “Sao lại còn chưa đi nghỉ?”. Chắc là anh đã bị chuốc khá nhiều rượu.

“Uống nhiều quá nên ra ngoài hóng gió cho tỉnh táo.” Trần Từ Hàn tiến lại gần cô, ngồi xuống bên cạnh: “Em ở đây hình như đã quen rồi?”.

Vương Y Bối không biết rốt cuộc anh ra đây làm gì, hơn nữa câu hỏi kia của anh, rõ ràng cô cũng vừa tìm ra được đáp án, nhưng lúc này lại chẳng biết phải trả lời anh thế nào.

“Ở đây rất tốt, em rất thích.”

“Ừm, môi trường đúng là rất tốt.”

Lần này, Vương Y Bối thật sự đã cười ra tiếng. Anh đúng là ra dáng lãnh đạo, nói một câu bình phẩm rất hời hợt.

“Ừm, môi trường rất tốt, nhất định là đất thiêng mới có người tài, nên phó giám đốc Hoàn Quang mới được cử tới đây. Tuy nhiên, nếu đã tới đây rồi thì cũng mong “người tài” không làm “đất thiêng” phải thất vọng.”

Trần Từ Hàn quan sát sắc mặt cô, cô có thể nói một cách thân nhiên như vậy, dường như không còn là cô gái năm xưa nữa. Cảm giác lạnh lẽo lúc này không biết có phải là do gió mang tới hay không, sự hụt hẫng xen lẫn mất mát cứ quanh quẩn trong lòng khiến anh khó chịu.

Về sau, Trần Từ Hàn từng nghĩ, anh và cô giống như đang tham gia một cuộc đua chạy đường dài. Lúc mới bắt đầu thì khí thế bừng bừng, dần dần uể oải, mệt mỏi, dần dần cảm thấy mất hết sức lực, bắt đầu nghi ngờ liệu bản thân có thể tiếp tục chạy đến đích được hay không, cơ thể mình có thể chịu đựng được nữa hay không? Thế rồi, lựa chọn từ bỏ, nghĩ rằng đó là quyết định tốt nhất cho bản thân. Chỉ có người ngoài cuộc đang đứng xem mới biết, họ chỉ cần nỗ lực thêm một chút nữa thôi là đã có thể chạm đích rồi.

Khi ấy, anh không kiên trì bảo vệ cô, không có lòng tin có thể cho cô tương lai mà cô ao ước, anh bắt đầu cảm thấy cuộc sống quá mơ hồ, không nhìn rõ ngày mai sẽ thế nào...

Trần Từ Hàn cười, cởi áo ra khoác lên người cô.

Toàn thân Vương Y Bối cứng đờ lại, muốn cự tuyệt, nhưng khi quay sang nhìn thấy vẻ mặt anh lại từ bỏ ý nghĩ ấy. Thái độ của anh rất thân nhiên, nếu cô từ chối thì rõ ràng là vì cô nghĩ luẩn quẩn trong lòng, làm vậy thật kỳ lạ.

Ngón tay cô chạm vào chiếc áo, có thể cảm nhận được hơi ấm của anh. Quá khứ đã có vô số lần như thế rồi, nhưng lần nào cô cũng cho đó là chuyện đương nhiên, chẳng bao giờ suy nghĩ xem hành động của anh có phải là đang biểu hiện cho tình yêu hay không. Đến hiện tại mọi thứ đã tan thành mây khói, cô lại sợ vì sự quan tâm này của anh mà cô càng không thể từ bỏ được.

Vương Y Bối đột nhiên không muốn nói gì nữa, cô chỉ muốn ngồi đây yên tĩnh một lát. Lặng ngắm gió thổi, ngắm cây cối khẽ lay động, lòng sẽ cảm thấy bình yên.

“Em thay đổi nhiều quá!” Trần Từ Hàn chợt lên tiếng. Anh nắm trong tay một hòn đá, không hiểu sao trong lòng rất khó chịu.

“Thay đổi tốt hay xấu?” Cô cười dịu dàng nhìn sang phía anh.

Cô từng vô số lần nói với bản thân, khi anh xuất hiện giữa cuộc đời mình, cô nhất định phải sống thật tốt, dù không tốt cũng phải giả vờ tốt. Nhận ra sự phức tạp trên mặt anh, cô lại mơ hồ có cảm giác sáng khoái như người vừa trả thù được. Thừa nhận đi Vương Y Bối, rằng mày đang bất bình, mọi chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, nhưng chỉ có duy nhất mày còn nhớ, còn hoài niệm, nên mày mới không can tâm.

Trước kia khi đối diện với sự từ chối hết lần này tới lần khác của người phỏng vấn, cô từng trốn vào WC một mình lên lút khóc, cô cần bờ vai đã từng thuộc về mình kia biết bao. Khi cô đi giày cao gót ngoài đường bị sưng chân, gót giày gãy, cô vẫn phải một mình đi về tận nhà, muốn khóc cũng không khóc được, lúc ấy, người đã từng nói vĩnh viễn sẽ ở bên cô đang ở nơi nào?

Bây giờ, trước mặt cô, người ấy nói với cô “Em thay đổi nhiều quá!”, nhưng, anh có biết cô đã phải trả giá nhiều thế nào cho sự thay đổi ấy hay không? Anh chỉ đơn giản dùng câu nói đó để tóm lược toàn bộ những tháng ngày đau khổ của cô. Quảng thời gian đó, thỉnh thoảng nhớ tới những lần làm nũng với anh, cô lại tự cười mình ấu trĩ. Nhưng cả đời này, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới ấu trĩ và vô lý như vậy.

Trần Từ Hàn không trả lời câu hỏi của cô. Y Bối ép mình cười thật tươi, cô cởi áo ra trả anh: “Cảm ơn anh, khuya rồi, em phải về phòng đây”.

Anh vẫn không lên tiếng. Cô không đợi anh trả lời, một mình rời khỏi đó. Thực ra, trong lòng dù không thể buông xuôi thì cũng chẳng thể chống đỡ lại được một sự thật: Cuối cùng rồi cũng phải từ bỏ, phải kết thúc, bản thân vẫn phải sống tiếp.

Trần Từ Hàn quay đầu lại nhìn theo bóng lưng cô, chỉ có cảm giác cô thật gầy. Lòng anh sao mà hoang liêu, sao mà cô đơn! Anh nắm chặt chiếc áo trong tay.

Trần Từ Hàn tới đây hình như cũng không có hiệu quả nhiều, anh hoàn toàn không quan tâm tới tiến độ làm việc của họ, khiến một vài người tỏ ra khá thất vọng. Thế nhưng Trần Từ Hàn chẳng bận tâm, anh không có nghĩa vụ phải làm gì cả. Anh tới đây chẳng qua là để giám sát và đốc thúc tiến độ công việc của họ, nhân thể lập kế hoạch phương hướng khái quát đối với dự trù của họ mà thôi.

Ngày nào cũng phải họp hành, bàn bạc, sửa chữa chỗ này chỗ kia, ý kiến liên tiếp bất đồng. Mỗi khi thấy mọi người tranh cãi, Vương Y Bối đều ngồi im một bên lạnh lùng theo dõi. Đi làm đã lâu, cô nhận ra rằng cãi nhau ầm ĩ hoàn toàn không cho ra được kết quả gì hết, không có ai tin tưởng và nghe theo ai cả.

Buổi tối, để giải quyết nỗi phiền muộn này, Vương Y Bối và mấy đồng nghiệp khác đi tìm vỉ nướng chuẩn bị nướng thịt. Ý định lúc đầu đơn giản chỉ là kiểm tra tiêu khiển, không ngờ về sau mọi người nhập hội rất đông, người thì vội vàng đi tìm vỉ nướng, người thì làm đồ ăn, người thì nhóm lửa. Bọn họ vào ngay rừng cây nhỏ gần đây để lấy củi, lúc này người mỗi lúc một đông, chẳng khác nào một nhóm đang đi du lịch mạo hiểm, chỉ có điều là rừng cây không đủ rộng mà thôi.

Không biết Trần Từ Hàn cũng tới từ bao giờ, giả vờ dè dặt hỏi: “Tôi tham gia được không?”.

Mấy cô đồng nghiệp lập tức gạt đầu như gà con mổ thóc.

Trần Từ Hàn mỉm cười với họ, rồi lẳng lặng đi tới chỗ Vương Y Bối. Anh nhìn chiếc đũa gà trong tay cô, lại nhớ tới lần họp lớp ở Nông Gia Lạc, không nén được lên tiếng hỏi: “Sao chỉ nướng mỗi đũa gà?”.

Vương Y Bối không hề suy nghĩ mà lập tức trả lời: “Mấy thứ đồ nướng này rất mất thời gian, đũa gà nhiều thịt, mất công nướng còn đáng giá một chút, những thứ khác bé quá mà vẫn tốn công nướng, phí sức!”.

Nói liền một hơi xong mới phát hiện người hỏi là Trần Từ Hàn, cô gượng gạo cười.

“Thế này mới giống em”

Vương Y Bối mở to mắt nhìn anh, thật sự muốn biết anh nói câu đó có ý gì. Giống cái gì? Giống việc cô sẽ làm, giống lời cô sẽ nói, hay là giống tính cách vốn có của cô? Nhưng cô không hỏi lại anh, tự đi lấy rau về nướng. Trong tay Trần Từ Hàn lúc này có một mớ rau hẹ, đây là thứ mà mỗi lần ra ngoài ăn đồ nướng cô nhất định sẽ phải ăn, dù hàm răng cô không tốt, lần nào ăn cũng bị mắc vào kẽ răng.

Vương Y Bối đi chuyển đường nhìn ra chỗ khác, muốn tự hỏi bản thân, rốt cuộc còn đang hy vọng cái gì?

Đồng nghiệp Tiểu Thu và Tiểu Huệ ghé vào hỏi cô: “Trợ lý Vương, chị và anh chàng đẹp trai kia quen biết hả?”.

Vốn định phủ nhận, nhưng thấy vẻ mong chờ hiện rõ trong đôi mắt họ, cô lại không đành. Cô trước đây cũng đã từng có một thời nhìn Uông Thiên Ngừ bằng ánh mắt như thế để kéo cô ấy đi ngắm một anh bạn đẹp trai có tiếng. Ánh mắt khờ khạo ngày ngốc ấy đã rời xa cô lâu lắm rồi.

“Bạn học cấp ba...” Ý thức được lời mình nói có chút không ổn, cô vội bổ sung: “mà thôi”.

Ý Bối còn chưa kịp nói thêm bất cứ điều gì thì đã bị tấn công điên cuồng.

“Anh ấy thời cấp ba như thế nào? Có phải cả tá người đẹp theo đuổi không...”

“Lúc đó, anh ấy có người yêu không? Thật sự muốn biết anh ấy có yêu sớm không quá!”

“Anh ấy là mẫu người thế nào ạ?”

“Hiện giờ anh ấy có người yêu chưa?”

Vương Y Bối vội vã giơ tay lên ra hiệu cho các cô ấy dừng lại.

“Cấp ba từng học chung một thời gian, sau đó phân lại lớp thì mỗi người một lớp, tôi không biết rõ lắm”

Thấy Tiểu Thu và Tiểu Huệ ịu xù, Vương Y Bối chợt cảm thấy có một chút hổ thẹn.

Đồ nướng ở đây mùi vị không phải là ngon lắm, nhưng mọi người tụ tập một chỗ ăn uống nên cũng cảm thấy ngon miệng. Một người ngồi chính giữa nhóm lửa, còn lại tất cả ngồi xung quanh thành vòng tròn, bầu không khí vô cùng thoải mái, có người chợt đề nghị chơi trò chơi. Trò này rất đơn giản, dùng một chiếc chìa khóa chuyển tay nhau rồi bắt ngờ hết lớn dừng lại, người cuối cùng cầm được chìa khoá sẽ phải trả lời câu hỏi của mọi người.

Cái trò này đối với những người trưởng thành như bọn họ thì quả là trò chơi của trẻ con tiểu học. Câu hỏi quá nửa là xoay quanh vấn đề bạn gái, nụ hôn đầu...

Mấy người đàn ông ở đây đương nhiên ưu tiên các cô gái, biết bọn họ đều đang tò mò về Trần Tử Hàn, liền cố ý để chiếc chìa khoá rơi vào tay anh rồi hét dừng. Trần Tử Hàn cầm chiếc chìa khoá trong tay, nét mặt vẫn bình tĩnh.

“Mối tình đầu của anh là khi anh bao nhiêu tuổi?” Một cô gái hỏi.

“Mười bảy.”

...

“Bây giờ anh vẫn còn nhớ về cô ấy chứ?”

Trần Tử Hàn cười, nhìn về phía Vương Y Bối: “Chưa từng quên, sao cần phải nhớ?”.

Hình như có người đã nhận ra điều gì đó, bởi vì, người tiếp theo tóm được chìa khoá là Vương Y Bối.

“Mối tình đầu của chị là khi chị bao nhiêu tuổi?”

Vương Y Bối vẫn về chiếc chìa khoá trong tay, nụ cười lấp trên gương mặt: “Vậy thì còn phải xem mọi người định nghĩa về mối tình đầu thế nào đã, là người đầu tiên thích, hay người đầu tiên yêu thầm, hay là người đầu tiên hẹn hò... Lần đầu tiên tôi rung động hình như là khi xem bộ phim Bắt đầu bằng một nụ hôn”.

Vương Y Bối cười vô tội: “Tôi rất nghiêm túc mà!”. Cô tròn mắt về hồn nhiên, mọi người cũng không làm khó nữa.

Trần Tử Hàn ngồi ở vị trí đối diện Vương Y Bối, anh ngẩng mặt lên nhìn cô. Ngày ấy, anh không thích cô giới thiệu với mọi người anh là bạn trai của cô, anh làm việc ở nơi nào. Anh có cảm giác như cô đang mượn cớ khoe khoang. Vậy mà giờ phút này, ngay cả việc cô và anh có quen biết, cô cũng không muốn thừa nhận chứ đừng nói đến những điều khác...

Trần Tử Hàn gượng cười, nhìn thấy nắm rau hẹ trên vỉ nướng hình như đã cháy đen, anh không động tay, bởi vì anh rõ hơn ai hết, cô nhất định sẽ không ăn.

Thời gian trôi đi, tình hình cũng thay đổi, lúc ấy người ta mới đành lòng thừa nhận rằng mình năm xưa ấu trĩ đến thế nào. Anh tưởng rằng mình đã cố gắng làm tốt mọi thứ nhưng không biết hoá ra mình đã sai quá giới hạn. Anh muốn thành công, muốn chứng tỏ bản thân, nhưng sự nghiệp và tình yêu không nên nảy sinh xung đột như thế. Lúc ấy, anh biết cô cũng đã cố gắng hết mình, nhưng anh lại chỉ biết dốc tâm trí và sức lực vào sự nghiệp, nên đã phóng đại vô hạn những hành ấu trĩ của cô.

Tình cảm khi ấy đã đi tới ngõ cụt, bây giờ nhìn lại mới thấy những chuyện dẫn đến chia tay là những chuyện nhỏ nhất chẳng đáng kể, thậm chí còn mơ hồ không rõ vì sao năm xưa hai người lại đi vào đường cùng như thế.

Dù biết vậy, nhưng anh hiểu rõ, nếu mọi chuyện có tái diễn thì e rằng vẫn cứ là kết cục đó. Chúng ta lúc nào cũng chỉ thông suốt mọi chuyện khi nó đã xảy ra và ta đứng ở vị trí người ngoài cuộc để nhìn lại, còn lúc chưa thoát ra được thì lại luôn ngốc nghếch.

Lam Sơn rất rộng, Vương Y Bối rất muốn đi du ngoạn khắp ngọn núi này một chuyến, muốn thưởng thức cảnh đẹp tự nhiên mà tạo hoá ban tặng cho nơi đây.

Cô vừa mới chuẩn bị xong mọi thứ, định xuất phát thì Trần Tử Hàn xuất hiện.

“Nghe nói em muốn đi ra ngoài thăm thú.” Anh đảo mắt qua chiếc ba lô của cô: “Trùng hợp anh cũng đang có ý định đi tản bộ”.

Y Bối xoay người lại nhìn anh, đang định từ chối thì thấy anh cười. Ánh mắt như muốn nói cho cô rằng anh biết thừa cô sẽ từ chối, hơn nữa còn ẩn hiện ý thách đố xem cô có dám đi cùng anh hay không.

Vương Y Bối gật đầu: “Chẳng có mấy khi có hứng thú!”.

Trần Tử Hàn không nói gì, đường nhìn chậm rãi di chuyển xuống đôi giày cao gót của cô. Vương Y Bối vẫn thờ ơ, trong lòng thầm nghĩ, anh nhất định không biết được rằng, năm đó sau khi hai người chia tay, cô đã một mình chạy lên núi trong bộ dạng rất điên cuồng, chân đi giày cao gót mười phân, leo lên rồi lại chạy xuống, đến nỗi chân không còn cảm giác. Xuống núi rồi, cô cảm thấy rất tự hào, cảm thấy mình thật vĩ đại. Bởi vì trong quá trình chạy xuống, cơ thể dần trọng tâm về đằng trước, cô có cảm giác như sắp lăn xuống, nhưng không, cô vẫn không chế được, vẫn bình an sống sót. Đến bây giờ cô đã quen với giày cao gót rồi, dù đi đường dài cũng không sợ.

Thấy Y Bối không nói gì, cũng không có ý định đổi giày, Trần Tử Hàn cau mày, định nhắc nhở cô, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi.

Anh đi đằng sau cô, nhìn thẳng vào bóng lưng gầy kiên nghị kia, không muốn thừa nhận cô đã vô thức thay đổi đến nỗi khiến anh cảm thấy xa lạ. Lúc này anh chợt cảm thấy thật nực cười cho cái ý nghĩ rằng mình hiểu rất rõ cô. Bước chân của cô rất nhanh, đã không còn là cô gái năm nào suốt ngày cần anh kéo tay đi nữa rồi.

Trần Từ Hàn cười chưa chút, có cảm giác món báu vật anh cất giấu kỹ vừa bị người ta trộm mất.

Vương Y Bối đi một đoạn xa mới ngồi xuống một tảng đá lớn nhẵn bóng để nghỉ chân. Cô không để ý tới Trần Từ Hàn, hiện giờ chỉ có hai người, cô không cần thiết phải tiếp tục giả vờ hoà nhã với anh. Cô lấy chai nước ra uống, uống xong cũng không nhìn anh, ánh mắt cô rơi trên sườn núi trước mặt. Ngọn núi đó hình như nối liền với Lam Sơn, điều khiến cô tò mò là ngọn núi đó có một mảng trống rất rộng.

“Chỗ đó trước đây là trường học.” Trần Từ Hàn trả lời cho nghi hoặc trong lòng cô.

Vương Y Bối cười, tỏ ý đã hiểu. Trần Từ Hàn hiểu rõ nụ cười của cô ẩn chứa điều gì, chắc chắn cô đang nghĩ Hoàn Quang rất ghê tởm, chỉ vì muốn khai thác nơi này làm khu nghỉ dưỡng mà dọn dẹp cả trường học của bọn nhỏ.

Trần Từ Hàn không ngại thái độ của cô, anh đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, chừa lại một khoảng cách thích hợp ở giữa.

“Ngôi trường đó điều kiện vật chất không tốt, cũng không có giáo viên tình nguyện ở lại dạy học, tụi trẻ muốn đi học cũng phải leo đường núi chêngh vênh hiểm trở.” Anh liếc sang cô: “Công ty anh đã xây dựng một trường học khác thay thế, cung cấp trang thiết bị dạy học miễn phí, mời giáo viên giỏi tới dạy, cung cấp một môi trường học tập tốt nhất có thể cho bọn trẻ”.

Anh còn không nói hết, ý kiến này là do anh đề ra, mục đích một phần cũng là vì muốn động viên người dân ở đây chuyển đi. Các bậc làm cha mẹ ai cũng mong con cái mình có điều kiện sống tốt, mà giáo dục chính là bước đệm đầu tiên. Đương nhiên đề nghị này dễ dàng nhận được sự ủng hộ của chính quyền địa phương, đồng thời cũng giúp tạo một hình ảnh đẹp cho Hoàn Quang.

Không cần anh nói thì thực ra Vương Y Bối cũng biết mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Làm gì có ai làm việc tốt mà không có mục đích chứ, ngay cả việc các công ty lớn quyên tiền từ thiện còn là nhằm mục đích quảng bá hình ảnh nữa là, Hoàn Quang đương nhiên không ngoại lệ.

Thấy cô tiếp tục im lặng, Trần Từ Hàn cũng không có biểu hiện gì khác. Nghỉ ngơi một chút, Vương Y Bối quay sang cười với anh: “Em chỉ muốn đi loanh quanh một chút, không có ý định khác. Anh muốn đi đâu thì cứ đi, không cần theo em đâu”.

Tốt nhất là đi hai con đường khác nhau.

“Nhưng anh đang nghĩ, lúc đi chúng ta cùng nhau đi, bây giờ nếu tách ra mà em có việc gì bất trắc, người khác sẽ nghĩ anh thế nào đây?”

Về thân nhiên của anh khiến cô chợt tức giận không rõ lý do: “Chẳng lẽ em bị dã thú ăn thịt hay sao?”.

“Cái đó không chắc.”

Vương Y Bối nhếch môi cười nhạt, tiếp tục đi về phía trước. Cô phát hiện con đường này mang gầy cao gót thật khó đi, gót chân rất dễ bị thụt xuống. Sau mấy lần gót giày cô bị thụt, Trần Từ Hàn mới nói: “Có thể đi con đường đằng kia, không có đá vụn và bùn đất”.

Vương Y Bối nghi hoặc nhìn anh, nhưng cô cũng biết không thể tiếp tục đi đường này, đành nghe theo ý kiến của Trần Từ Hàn.

Cô không ngờ ở đây lại có một con đường nhân tạo, dù không rộng nhưng bề mặt khá bằng phẳng. Cô đã tới đây lâu như vậy mà không phát hiện ra, không tránh khỏi tò mò vì sao anh biết.

Trần Từ Hàn giải thích qua loa: “Trước kia từng tới đây một thời gian”. Anh ở đây suốt mấy tháng trời, đầu tiên là tới để thuyết phục người dân ở đây di dời, sau đó đi khắp cả vùng này xem xét một lượt, bàn bạc với Lộ Ôn Diên về tình hình ở đây, điều kiện sinh hoạt thật sự rất tệ, người dân thì không ưa bọn họ, nhiều lúc còn chẳng kiếm được thức ăn. Bằng cách này, anh đã đặt từng bước từng bước chân vững chắc ở Hoàn Quang. Anh không gia đình chống lưng, nên anh muốn cuộc sống thế nào thì phải dựa hoàn toàn vào mình.

Vương Y Bối không hỏi thêm, dù có thể nhận ra trong ánh mắt anh có gì đó không bình thường.

Dọc đường, Trần Từ Hàn chẳng khác nào một hướng dẫn viên du lịch, giải thích với cô rất nhiều thứ. Y Bối nghiêm túc lắng nghe, nhưng trong lòng rất băn khoăn, rốt cuộc anh đã ở đây bao lâu mà lại thông thuộc đến thế?

Cô do dự, cuối cùng vẫn quyết định đưa chai nước trong túi cho anh.

Đôi mắt Trần Từ Hàn chợt hiện lên nụ cười. Từ sau khi gặp lại nhau, đây là lần đầu tiên cô chủ động tốt với anh. Anh có thể cảm nhận được, thỉnh thoảng cô để lộ ra tâm trạng bức bối và sự căm ghét trong mắt.

Trần Từ Hàn nhận lấy chai nước, thành thật nói: “Đằng trước có một con suối”.

Vương Y Bối liếc anh một cái, chẳng cần nói cô cũng có thể nhận ra được anh quen thuộc nơi này đến thế nào, biết rõ chỗ nào nghỉ chân được, chỗ nào có cảnh đẹp, chỗ nào có suối. Cô không muốn suy nghĩ quá nhiều lý do anh hiểu nơi này, cô nhắc nhở bản thân đừng tìm hiểu anh quá kỹ, giảm đi được chút nào, tốt chút ấy.

Trần Từ Hàn dùng chân, uống hết hai chai nước, rồi đi tới phía trước lấy nước suối. Đây là lần đầu tiên Vương Y Bối được thấy nước trong suốt như vậy, không kìm được đi tới dùng tay hứng nước để uống. Hương vị mát lạnh hoàn toàn khác với nước uống hằng ngày.

Dòng suối xanh trong, đến mức nhìn rõ lớp đất bùn dưới đáy. Cô cố ý thò tay xuống khuấy khuấy, một lát sau nước nổi lên những vẩn đục ngầu, nhưng lại chờ thêm chút nữa, toàn bộ đất cát lắng xuống, nước lại trong veo như cũ.

“Chỗ này thật giống một viên ngọc quý.” Cô không nén được khẽ than.

Trần Từ Hàn hưởng ứng: “Đất thiêng người ta, bông lai tiên cảnh, chính là như thế này”.

Ánh mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá cây cản lại, bầu không khí bị bao vây giữa rừng cây rất lâu không thể tuần hoàn. Cô từng rất muốn đi du lịch với người đàn ông này, chỉ có hai người với nhau. Hôm nay có lẽ là ông trời dành cho cô một cơ hội để bù đắp tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời.

Cô gạt bỏ thành kiến về những ngày đã qua, thoải mái tán gẫu với anh, chỉ có điều, nhất mực không đề cập tới quá khứ. Cô tự nhủ, có lẽ chỉ có gạt bỏ thành kiến mới có thể buông nổi không cam lòng lâu nay, mới là cái phao tốt nhất để cứu lấy mình.

Hai người quay về tới nơi thì trời đã tối. Vương Y Bối vẫn cố gắng giữ khoảng cách với Trần Từ Hàn, cô không muốn người khác nhìn mình với vẻ mặt dò xét.

Cuộc họp buổi tối, Vương Y Bối trình bày rõ ràng vấn đề lấy nhiệm vụ bảo vệ môi trường làm ý tưởng thiết kế kiến trúc nơi này, điểm khác biệt với các khu du lịch truyền thống sẽ là bảo toàn cảnh vật nơi đây đến từng cảnh cây, từng ngọn cỏ. Trạ Lý Ngô là người đầu tiên phản đối, nhưng lần này Y Bối rất kiên quyết, dự án là do cô đứng mũi chịu sào, nếu như thất bại, cô sẽ tự tìm tới tổng giám đốc chịu tội. Mọi người họp tới tận khuya, đầu tiên là trao đổi về bố cục địa hình nơi này, sau đó là cách thức vận chuyển nguyên vật liệu lên đây. Ý tưởng Vương Y Bối đưa ra là, không thiết kế kiểu cách quá cầu kỳ, xa hoa, mà trái lại, “giản dị” sẽ là phong cách chủ đạo. Đối với cảnh quan nơi này, cô đã ít nhiều quen thuộc. Ở đây sẵn có rất nhiều đá, hoàn toàn có thể tận dụng chúng để xây dựng những căn nhà đá nhỏ, bề ngoài không cần mài nhẵn nhụi mà sẽ để so le tự nhiên như thế. Trong phòng sẽ được lắp đặt trang thiết bị hiện đại.

Ý tưởng này của cô hoàn toàn có căn cứ. Hiện nay, càng ngày càng có nhiều người thích tới vùng nông thôn để du lịch kỳ nghỉ, vì bầu không khí ở đó trong lành, nhiều cây cối xanh tươi, chỉ có một khuyết điểm là điều kiện sinh hoạt không thuận lợi. Nếu như có thể cung cấp một nơi vừa gần gũi thiên nhiên, vừa có đầy đủ tiện nghi cần thiết thì nhất định sẽ rất thu hút. Hơn nữa, dùng đá để xây dựng sẽ là một kiến trúc độc đáo.

Vương Y Bối còn suy nghĩ tới việc bên ngoài những căn nhà đá sẽ trồng các ruộng rau xanh, cho phép khách du lịch có thể vào tự chọn loại mình thích, tự nấu ăn, như vậy phần nào sẽ giúp mọi người cảm thấy thân thiết và gần gũi hơn. Nghe qua ý tưởng có vẻ phức tạp, nhưng thực ra sẽ cắt giảm được khá nhiều chi phí. Đối với những người không muốn tự làm cơm, đương nhiên khu nghỉ dưỡng sẽ cung cấp dịch vụ này.

Mọi người đều cảm thấy phương án của cô rất mới lạ và có phần khó tin, hoàn toàn phá vỡ quan điểm truyền thống. Vương Y Bối vẫn tỏ ra kiên quyết, nhanh chóng chốt lại kế hoạch.

Mấy ngày nay bọn họ nghiên cứu bàn luận, Trần Từ Hàn không tham gia một câu. Anh chỉ quan sát Y Bối không ngừng trao đổi với đồng nghiệp, giải thích những vấn đề khó hiểu, những lúc cô mải mê làm việc, không ai có thể quấy rầy được cô.

Anh nhìn cô như vậy, không hiểu sao lại có cảm giác như mình đã đánh mất thứ gì đó, vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được.

Trần Từ Hàn không ngờ Vương Y Bối lại chủ động tới tìm mình, đương nhiên là vì chuyện công việc. Cô trình bày toàn bộ suy nghĩ và giải thích phương án của mình cho anh nghe. Cô biết rõ quan điểm của anh và Lộ Ôn Diên nhất định tương đồng, chỉ cần có thể nhận được ý kiến của anh cũng coi như đã thành công một nửa rồi. Trần Từ Hàn không có bất cứ hoài nghi gì về bản kế hoạch của cô, chỉ có một vài vấn đề nhỏ, anh phát hiện ra và lập tức chỉ ra cho cô thấy rõ những điểm không hợp lý. Vương Y Bối nghiêm túc lắng nghe và ghi nhớ, trở về sẽ tiến hành sửa chữa.

“Em chăm chỉ thế này có được sếp tăng lương không thế?” Trần Từ Hàn muốn phá vỡ bầu không khí nghiêm túc ngột ngạt này, tiếc là quan hệ hiện tại giữa họ chẳng còn gì có thể nói với nhau.

“Anh có thể ý kiến trực tiếp với sếp của em.” Vương Y Bối cười.

Cô sẽ không bao giờ nói ra, rằng khi ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn không muốn mình tỏ ra là một kẻ nhu nhược, không có chí tiến thủ.

“Cái này có thể cân nhắc.” Anh thân nhiên nói, ngón tay chỉ vào một chỗ ý bảo cô sửa chữa.

Vương Y Bối kinh ngạc. Người đàn ông trước đây từng bị cô chê là học dốt Văn, vậy mà hiện giờ anh chỉ cần liếc mắt qua văn bản một lần đã nhìn thấy sơ hở.

“Dự định sẽ ở lại Hoa Thịnh lâu dài sao?” Anh biết cô lâu nay vẫn làm ở công ty này.

Vương Y Bối ngẩng đầu: “Anh định ‘săn đầu người’[1] đấy à?”.

[1] Hành vi mời mọc, câu dẫn nhân viên tài giỏi của các công ty khác tới công ty mình làm việc. “Săn đầu người” hiện nay đã trở thành một nghề.

Trần Từ Hàn cười: “Anh chỉ đang nghĩ, em làm việc ở đây lâu rồi, chắc là đãi ngộ rất tốt, sau này mời anh đi ăn một bữa chắc không thành vấn đề?”.

Cô nhúm mày nhìn anh.

Trần Từ Hàn lại gõ gõ xuống tập tài liệu, ý muốn nói mình đang dùng thời gian riêng tư để giúp đỡ cô. Y Bối trợn trừng mắt, quay đầu đi giả vờ không thấy. Thấy cô như vậy, nỗi phiền muộn trong lòng anh tan biến. Đáng vẻ cô lúc này mới thật sự giống cô trước đây, hề bắt mắt là sẽ lộ rõ ra ngoài mặt để mọi người xung quanh đều biết cô đang tức giận.

Phượng án lần này gửi đến Hoàn Quang nghe nói Lộ Ôn Diên rất hài lòng. Nghe được tin đó, Vương Y Bối mới thấy nhẹ người. Họ rời khỏi Lam Sơn, về tới công ty, Hường Vũ Hằng cho tất cả một ngày nghỉ phép, còn mời cả tổ đi ăn mừng. Ở Lam Sơn lâu như vậy, hôm nay được trở về ai nấy đều rất hưng phấn.

Đồng nghiệp hết người này tới người khác tới chúc rượu Vương Y Bối, khen ngợi công lao của cô lần này. Cô không thể từ chối, bị chúc uống khá nhiều.

Mọi người đều quyết không say không về, mãi đến lúc mấy người say khướt rồi, Hường Vũ Hằng mới đứng dậy đi thanh toán, phân công mọi người đưa nhau về.

Vương Y Bối phải uống nhiều, dù không say nhưng cũng vụng đầu. Hường Vũ Hằng đỡ cô đứng dậy, chuẩn bị đưa cô về. Ra khỏi nhà hàng, gió đêm ủa tới khiến Vương Y Bối tỉnh táo hơn một chút, cô nhẹ nhàng rời khỏi cách tay Hường Vũ Hằng.

Vào trong xe, cô hạ cửa kính xuống. Xe lao đi vù vù khiến mái tóc của cô rối bù, nhưng cô cảm thấy rất sáng khoái.

Hường Vũ Hằng nhìn cô qua tấm gương chiếu hậu, dịu giọng nói: “Đi Lam Sơn lâu vậy rồi, đã có thể quét người kia ra khỏi đáy lòng chưa?”.

Y Bối nhìn anh ta, cảm thấy con người này thật là khiến người khác mất hứng, tâm trạng đang vui vẻ của cô đột ngột bị phủ mây đen.

“Không biết anh đang nói gì.” Cô nhắm mắt lại, giả vờ không hiểu ý.

Hường Vũ Hằng vẫn cố chấp nói: “Bố tôi gọi điện tới căn dặn nhất định phải chiêu đãi cô một trận ra trò, ông cụ xem ra có vẻ rất hài lòng về dự án lần này, còn hỏi tôi, cô có bạn trai chưa?”.

Y Bối hé mắt nhìn Hường Vũ Hằng, rồi lại tiếp tục nhắm lại làm bộ như đang ngủ. Hường Vũ Hằng chỉ tủm tỉm cười, không hề tỏ ra bất mãn với hành động của cô.

Tới trước cửa khu chung cư, Vương Y Bối lập tức mở mắt, xuống xe bằng tốc độ nhanh nhất. Cô loáng thoáng cảm nhận được ánh mắt sâu xa của Hường Vũ Hằng, nhưng cô không muốn nghĩ nhiều về nó, cũng không muốn có bất cứ dây dưa gì với anh.

Y Bối đứng trước cửa xe, đang định nói tạm biệt thì Hường Vũ Hằng hạ cửa kính xuống, lên tiếng trước khi cô kịp nói: “Bây giờ trả lời được rồi chứ?”.

“Cái gì?” Cô tỏ ra ngây ngô không hiểu. Về mặt vô cùng thích thú.

Hường Vũ Hằng giơ tay chống lên cửa sổ xe: “Bố tôi hỏi cô có bạn trai chưa? Cô không thể khiến tôi không hoàn thành nhiệm vụ được. Cô cũng biết tính bố tôi rồi đây, nếu tôi không làm xong, ông cụ nhất định ngày nào cũng gọi điện tới cầu nhau. Giúp đỡ sếp trừ lo giải nạn cũng là một trong những trách nhiệm của cô đấy!”.

Vương Y Bối gượng gạo cười: “Chắc là chủ tịch chỉ thuận miệng hỏi đùa thôi, không có ý gì đâu”.

“Nhờ có ý khác gì sao?” Hường Vũ Hằng không chịu từ bỏ, sự kiên nghị trong mắt càng thêm rõ ràng, anh nhìn thẳng cô: “Cô phản ứng như vậy cho thấy cô còn chưa có bạn trai. Nếu cô không ngại, tôi...”.

“Ngại!” Vương Y Bối vội thốt ra, không để Hường Vũ Hằng nói tiếp.

Sắc mặt Hường Vũ Hằng chợt hiện lên vẻ khó xử. Anh chỉ muốn thăm dò cô một chút, đúng là bố anh có ý định tác hợp anh và cô, trong lòng anh vốn không có tâm tư này nhưng lúc nghe bố nói ra, anh không hề có ý thoái thác. Có điều, anh không phải kiểu người thích ép buộc người khác nên mới thăm dò ý của cô, thật không ngờ cô lại nhanh chóng từ chối không một chút do dự như vậy, trong lòng anh chợt nổi lên một chút buồn phiền.

“Cô biết tôi định nói gì sao?”

Vương Y Bối im lặng.

Anh dời ánh mắt từ trên mặt cô xuống cái bóng của cô đổ dưới ánh đèn xe nhọt nhạt: “Tôi nghĩ, chúng ta có thể thử xem”. Đây đã là cực hạn mà anh có thể biểu đạt ra ngoài rồi, anh tin, cô hoàn toàn hiểu.

“Vì sao?” Y Bối ngẩng đầu, sắc mặt rất nghiêm túc,

“Tôi nghĩ... tôi thích em”

Y Bối nhìn Hường Vũ Hằng rất lâu, chợt cô cười: “Thích tôi ở điểm gì?”.

“Em làm việc nghiêm túc, gặp chuyện gì cũng rất bình tĩnh, biết cách đối xử với mọi người, năng lực rất tốt...”

Vương Y Bối khẽ gật đầu: “Cảm ơn anh! Nhưng mà trò đùa này của anh không buồn cười chút nào. Với lại, hôm nay không phải Cá tháng Tư”.

Khoé miệng Hường Vũ Hằng mấp máy, cuối cùng không nói gì thêm. Vương Y Bối vẫy tay chào anh, sau đó quay người đi.

Hường Vũ Hằng nhìn theo bóng lưng cô, biết chắc cô sẽ cự tuyệt, nhưng anh vẫn muốn nói rõ lòng mình, nói rõ ra rồi, bị cự tuyệt thẳng thừng rồi mới có thể tự nhủ với bản thân đó là kết quả cuối cùng.

Vương Y Bối xách túi, đi giày cao gót, trong khoảnh khắc vừa xoay người lại, nước mắt cô tuôn rơi như mưa.

Cô rất muốn nói với Hường Vũ Hằng, những gì anh vừa nói đều là ưu điểm của cô, đều là những thứ mà người khác khen ngợi cô. Nhưng trái tim cô phiền muộn, bởi vì, cả đời này, vĩnh viễn sẽ chẳng có ai thích cô vì khuyết điểm của cô cả, sẽ không còn ai sau khi biết rõ khuyết điểm của cô mà còn nói với cô: “Sao em lại đáng yêu đến thế được chứ!”.

Còn ai nữa không? Ai có thể coi khuyết điểm của cô trở thành điểm đáng yêu đây? Sẽ không còn nữa. Không còn ai có thể trốn học tới quán net với cô dù anh rất ghét nơi ấy, không còn ai kiên trì giảng đi giảng lại bài tập Vật lý cho cô dù biết cô không chăm chút lắng nghe, không còn ai tươi cười ôm cô vào lòng, khẽ cốc lên trán cô lúc cô cổ tình gây sự...

Sẽ không có một ai như vậy nữa!

Cũng như cuộc sống của cô sẽ không bao giờ xuất hiện một người có thể đại diện cho cả tuổi thanh xuân của cô, không bao giờ nữa...

Nước mắt, chỉ khi chảy ngược vào trong lòng, ta mới biết mùi vị của nó là đắng cay, là chua chát...

Quảng thời gian đã mất sẽ không bao giờ quay về được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tình yêu công bằng

Tình yêu mà em muốn, nó giản đơn đến nực cười. Vì quá giản đơn, nên càng khó khăn. Em hy vọng mình được làm diễn viên chính trong chính câu chuyện của em, và anh là diễn viên phụ. Quá khứ, em coi anh là trọng tâm của cuộc đời mình, nhưng hiện tại, em lại vô cùng ghét bản thân vì vẫn không thể không có anh. Cuối cùng em cũng đã rõ, em đang tham lam cố gắng đi tìm một tình yêu công bằng. Chỉ đơn giản là em yêu anh và anh cũng yêu em, chứ không phải tình yêu em dành cho anh nhiều hơn anh dành cho em.

Khi nhận được đơn nghỉ phép của Vương Y Bối, Hường Vũ Hằng rất kinh ngạc. Anh hoàn toàn không ngờ cô sẽ đưa ra quyết định này, bởi vì theo những gì anh hiểu về cô, cô tuyệt đối không phải người như vậy. Anh buông chiếc bút trong tay xuống, nhìn thẳng vào cô, muốn nhanh chóng được một chút thông tin nào đó từ về mặt cô. Đáng tiếc, anh không thể nhìn ra tâm trạng của cô.

“Nếu là vì chuyện hôm qua...” Anh có thể xin lỗi! Chuyện nam nữ, không hợp thì không thể miễn cưỡng, dù thật sự anh có cảm tình với cô. Nếu không thể làm người yêu thì vẫn có thể làm bạn, không cần phải vì chuyện này mà khiến đôi bên không thoải mái.

Vương Y Bối vội lắc đầu: “Không phải!”. Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Đã bảo là anh nói đùa rồi cơ mà, tôi sao có thể dễ bụng chứ? Tôi chỉ cảm thấy làm việc lâu quá rồi nên có chút mệt mỏi. Kế hoạch Lam Sơn cũng vừa hoàn thành, tôi muốn tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ, thư giãn một thời gian”.

Hường Vũ Hằng không có cách nào nghĩ xem những lời cô nói là thật hay chỉ là cái cớ. Anh thờ dãi: “Thật sự chỉ muốn nghỉ ngơi?”.

“Chẳng lẽ lừa người sẽ được tăng lương?”

Nụ cười của cô khiến Hường Vũ Hằng càng thêm phiền muộn. Dù cô đã nói không để trong lòng chuyện kia, nhưng chắc là ít nhiều vẫn suy nghĩ, anh có thể nhận ra thái độ của cô đối với mình đã thay đổi phần nào. Anh hoàn toàn có thể hiểu: “Nếu vậy thì tôi muốn cử em đi Tây Lý”.

Hường Vũ Hằng ngăn gọn đề cập tới kế hoạch phát triển của công ty ở Tây Lý, cô qua đó làm việc sẽ rất nhẹ nhàng, coi như là mượn công việc đi du lịch, tiền lương vẫn sẽ như cũ. Vương Y Bối ngẫm nghĩ một lát, không có ý định từ chối, cô vốn đã có tình cảm với công ty, à không, có lẽ đó là một loại ý lại mới đúng! Đã ở đây cảm thấy ăn sâu, nếu không phải nguyên nhân khách quan ép buộc thì cô sẽ không rời đi nơi khác.

Cô gật đầu: “Vậy thì cảm ơn giám đốc đã cho tôi công việc béo bở này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ghen tỵ với tôi đấy”.

Hường Vũ Hằng cười. Có lẽ nếu không có chuyện tối qua thì hai người họ vẫn sẽ làm việc vui vẻ với nhau.

Vương Y Bối muốn nghỉ ngơi một thời gian, nguyên nhân quả thực là không liên quan gì tới Hường Vũ Hằng. Từ lâu cô đã muốn có một kỳ nghỉ dài, đi

đầu đó du ngoạn một tháng rồi sẽ lại trở về làm việc. Sau khi quay về từ Lam Sơn, cô đã bắt đầu lên kế hoạch thực hiện quyết định này, thậm chí nếu không xin nghỉ phép được, cô đã nghĩ tới chuyện thôi việc. So sánh công việc với sức khoẻ, cô vẫn cho rằng sức khoẻ quan trọng hơn.

Vương Y Bối nhanh chóng thu xếp tới Tây Lý, trước khi đi, cô hẹn gặp Ônng Thiên Ngữ. Ônng Thiên Ngữ trước giờ vẫn theo học chương trình nghiên cứu sinh, hiện tại lại đang có kế hoạch thi lên tiến sĩ, khiến Vương Y Bối cảm thấy áp lực nặng như núi.

Hai người hẹn gặp ở một quán teppanyaki[1] gọi đồ ăn xong, Ônng Thiên Ngữ còn yêu cầu chủ quán cho thêm vị cay, hôm nay cô rất muốn ăn cay. Dù Yên Xuyên cũng khá nổi tiếng với đồ ăn cay nhưng so với những nơi khác thì không bằng, vị cay của đồ ăn Yên Xuyên chỉ là thoáng qua, ớt đều đã qua xử lý, lúc cho vào món ăn thì độ cay đã giảm đi một nửa

[1] Một kiểu nấu ăn của Nhật.

Thần sắc Vương Y Bối khá phức tạp, nhìn Ônng Thiên Ngữ bằng ánh mắt thích thú: “Hôm nay sao thế hả?”, rõ ràng Ônng Thiên Ngữ thích ăn nhạt, mỗi lần đi ăn cùng cô mới chịu ăn cay một chút, “Nói xem nào, bị cái gì kích thích thế?”.

“Lâu rồi không ăn cay, đột nhiên hôm nay muốn thôi, không được hả?” Ônng Thiên Ngữ cảm thấy vô vị: “Cậu mới là vừa bị cái gì kích thích thì có. Đang yên đang lành tự dưng đòi đi Tây Lý!”

“Cậu không hiểu đâu. Cái này gọi là mượn danh công tác để đi du lịch.” Vương Y Bối phản đối.

Đồ ăn được đưa lên, vừa mới ngửi thấy mùi thơm, cô đã thấy thèm rồi. Ăn đồ teppanyaki, cô thích nhất là ăn đậu phụ khô, hương vị rất đặc biệt, ăn rất ngon miệng.

Ônng Thiên Ngữ vừa ăn vừa nhìn Vương Y Bối: “Này, thật sự không phải cậu bị đã kích đấy chứ?”.

“Haizz...” Y Bối than thở: “Tớ đang rất khinh bỉ bản thân vì trước đây không biết cái gì gọi là du lịch. Hiện giờ muốn lập lại trật tự một chút, không phải do chịu kích thích mãnh liệt gì cả”.

Ônng Thiên Ngữ bật cười, nhìn Vương Y Bối bằng ánh mắt sâu xa: “Nghe nói lần trước cậu nhận được một dự án hợp tác với Hoàn Quang?”.

Vương Y Bối im lặng nhìn Ônng Thiên Ngữ, biết chắc cô ấy chưa nói hết câu.

“Hiện tại dự án đó hình như do Trần Tử Hàn phụ trách.”

Vương Y Bối tiếp tục ăn, không dừng động tác, cô chỉ liếc qua Ônng Thiên Ngữ một chút: “Cậu nắm tin tức nhạy bén quá nhỉ!”.

Ônng Thiên Ngữ đặt đôi đũa trong tay xuống, khẽ nghiêng người về phía trước, nhìn Vương Y Bối: “Vẫn không được sao?”.

Y Bối vẫn ăn như bình thường, Ônng Thiên Ngữ lại trái ngược hoàn toàn với cô: “Vẫn không buông xuôi được sao?”.

Vương Y Bối không chịu được ánh mắt của Ônng Thiên Ngữ nữa, cuối cùng cũng phải buông đũa: “Không phải, chỉ muốn đi du lịch một chuyến thôi, trước giờ không có cơ hội như thế. Hồi học đại học tớ cũng chẳng đi đâu chơi, sau đó đi làm lại càng không có thời gian. Bây giờ muốn tranh thủ đi một chuyến, dù phải thôi việc cũng được, nhưng mà sếp của tớ không có ý định thả người đi, nên mới giao cho tớ công việc kia. Dù thế nào cũng phải nể mặt người ta một chút”.

Ônng Thiên Ngữ nhìn cô như thể đang xác định điều gì đó một lúc sau mới gật đầu: “Cũng được, nên đi ra ngoài thăm thú, nhưng không quên mang quà về cho tớ là được”. Còn một điều cuối cùng Ônng Thiên Ngữ không nói ra, hồi còn học đại học, cô từng gặp Trần Tử Hàn, hai người còn đi ăn một bữa cơm. Lần đó, Trần Tử Hàn đại diện Hoàn Quang tới ký thoả thuận gì đó với trường đại học của cô, có lẽ là cung cấp thiết bị giảng dạy. Nhưng cô nghĩ, những chuyện này cô cũng không quan trọng đối với Y Bối. Không phải là vì Trần Tử Hàn không quan trọng với cô ấy, mà là dù muốn có được tin tức về anh thế nào đi chăng nữa thì cô ấy cũng không muốn nghe được từ miệng người khác.

Hai người tiếp tục ăn, món nào món đấy đều hết sạch, vừa ăn vừa uống không kiêng dè gì. Đến khi quay về nhà Ônng Thiên Ngữ, cả hai đều bị đau bụng, nhưng vẫn còn nằm trên giường vừa ôm bụng vừa mắng mỏ lẫn nhau rồi phá lên cười.

Vương Y Bối ôm lấy tay Ônng Thiên Ngữ. Cô thật sự cảm động, cuộc đời này của cô vẫn còn một người bạn tốt như vậy ở bên cạnh, có thể cầu giận, thấu hiểu cô, lúc cô gặp phải khó khăn, cô ấy đều sẵn sàng giúp đỡ cô, lúc cô vui vẻ, cô ấy cũng ở bên chung vui.

Trước đây, cô vì những thứ đã đánh mất mà tiếc nuối, mà buồn bã, mà thất vọng, hiện tại, cô trân trọng tất cả những gì mình đang có, cẩn thận nâng niu những thứ nằm trong tay mình.

Chuyện mà Vương Y Bối không ngờ nhất chính là Hường Vũ Hằng cử Giang Ý Phi đi Tây Lý cùng mình. Dù rất tò mò nhưng cô không hỏi nhiều, đầu sao cũng không ảnh hưởng gì tới cô, cô cứ làm tốt công việc của mình là được.

Thân phận của Giang Ý Phi có phần đặc biệt, Vương Y Bối hạn chế tiếp xúc với cô ta. Thế nhưng cô gái này lại không nghĩ như vậy, lúc ngồi trên máy bay còn chủ động bắt chuyện với Vương Y Bối: “Chỉ giỏi thật đấy! Nghe nói phương án xây dựng khu Lam Sơn là do chị đề ra, lối suy nghĩ rất độc đáo, em rất thích”.

“Đây là công lao của tất cả mọi người.” Y Bối cười, không muốn nói quá nhiều.

Giang Ý Phi tinh ý nhận ra Vương Y Bối giữ khoảng cách với mình nên cũng không nói gì nữa mà chỉ cười cho qua.

Vương Y Bối không hiểu lắm về con người Giang Ý Phi, cũng không có ý định tìm hiểu. Từ lúc xuống máy bay, điện thoại của Giang Ý Phi reo liên hồi, hề nghe máy là cô ta lại khai báo với đối phương mình đang ở đâu, rồi lại dặn dò người đó không cần lo lắng, không cần tới thăm, cô ta có thể tự chăm sóc tốt bản thân, sẽ nhanh chóng quay về.

Vương Y Bối chứng kiến cảnh tượng này, không thể phủ nhận, cô rất ngưỡng mộ, huống hồ lại là một người đàn ông xuất chúng như thế.

Giang Ý Phi cúp máy, Vương Y Bối lập tức than thở: “Ông xã em đối xử với em thật tốt!”.

Giang Ý Phi cười, sắc mặt không vui không buồn: “Ừm, phần lớn thời gian đều như vậy, nhưng mà hôn nhân cứ tốt đẹp mãi cũng không nên, nếu bị đối phương quản lý quá gắt gao sẽ cảm thấy mình như bị nhốt vào một cái lồng lớn, cảm thấy mất tự do, rất muốn được ra khỏi đó để hít thở bầu không khí bên ngoài”.

Vương Y Bối cất tiếng trêu: “Hoá ra hiện giờ em đang ra ngoài hít thở cho thoáng khí hả?”.

Bị nhốt trong lồng sắt cũng chưa chắc là chuyện xấu, dẫu sao thì phần lớn mọi người đều thích chui vào đó, thích bị ràng buộc.

Nơi ở của hai người ở Tây Lý điều kiện khá tốt, công việc cũng nhẹ nhàng, đúng là đãi ngộ hậu hĩnh của công ty.

Ở chung được một thời gian, Vương Y Bối nhận thấy Giang Ý Phi có thể sống cùng được, cô ta rất hiếm khi làm phật ý người khác, hề có ý kiến bất đồng, cô ta sẽ không cố ý làm khó người khác, nhưng cũng không hoàn toàn nghe theo ý đối phương, cô ta biết giữ vững quan điểm của mình đồng thời tôn trọng người khác. Hai người ở cùng cũng khá vui vẻ.

Vương Y Bối vừa dọn dẹp phòng vừa nhìn Giang Ý Phi ngồi ăn mì gói, khoe miệng bắt giắc cong lên. Dù trong mắt người khác, Giang Ý Phi có là một người ngồi tít trên cao, nhưng thật ra cô ta cũng sống một cuộc sống bình thường như bao người khác mà thôi, không có bất cứ điểm gì khác biệt. Sau khi kết hôn với Lộ Ôn Diên, cô ta vẫn có thể giữ nguyên tính cách của mình, hơn nữa còn không hề tỏ ra kiêu căng hay làm cao. Với Vương Y Bối, cô ta làm được như vậy đã là rất khó rồi.

“Chị ra ngoài đi dạo, cô muốn đi cùng không?” Ở chung ít ngày nhưng Y Bối đã rất quý Giang Ý Phi, chủ động lên tiếng mời.

Tuy rằng đối với người khác chuyện này chẳng có gì khó khăn, nhưng riêng với Vương Y Bối thì lại không thể dễ dàng. Cô rất ít khi mời người khác làm gì cùng mình, dù từ sau khi đi làm, tác phong làm việc ấy đã ít nhiều thay đổi. Nếu không cần thiết, cô vẫn luôn thích một mình hơn, ngoại trừ bạn thân.

Giang Ý Phi hơi ngạc nhiên: “Vâng, em cũng muốn đi dạo một lát”.

Hai người cùng nhau ra ngoài, đến một khu trung tâm thương mại và mấy nơi có cảnh đẹp. Vương Y Bối phát hiện ra mình và Giang Ý Phi có khá nhiều điểm chung. Cô luôn cho rằng, du lịch thật sự không phải là đến những thành phố xa xôi, những địa danh nổi tiếng, mà đơn thuần là giữ cho tâm tư yên tĩnh, cho dù chỉ đi tới một ngọn núi vô danh nào đó cũng đã là du lịch rồi. Cô và Uông Thiên Ngữ từng đi tới một vùng nông thôn xa xôi của Yên Xuyên, nơi mà đường đi cũng không nhìn thấy rõ vì bị cỏ dại che lấp, nơi đó có những con suối nước nóng trong thẳm sâu, nơi có những dãy núi nối liền nhau không biết đầu là tận cùng... Hai người đứng trên đỉnh núi không người, giữa rừng cây cối rậm rạp mà hét to, đi dạo những củ khoai lang dại để ăn. Còn nhớ lúc đăng ảnh chụp lên mạng weibo, có người vào hỏi cô đi tu à, khiến Vương Y Bối cười nghiêng ngả.

Giang Ý Phi cũng có khả năng đi giày cao gót được rất lâu, hai người thoả thích đi thật xa. Trước đây mỗi lần đi mua sắm với Uông Thiên Ngữ, vào tới trung tâm thương mại, y như rằng việc đầu tiên cô ấy làm là tìm một băng ghế dài ngồi nghỉ, khuyến khích Vương Y Bối đi mua giày, như thế cô ấy sẽ có thể ngồi lâu một chút.

Giang Ý Phi xách giỏ đi mua rất nhiều đồ, sau khi thu hoạch được khá khá rồi, tâm tình cũng hào hứng hẳn lên: “Chị có muốn vào trong trường đại học này chơi chút không?”.

Vương Y Bối chợt thay đổi sắc mặt, cô bước đi rất nhanh, đang định cứ thế lướt qua cổng sau ngôi trường này, giả vờ như không trông thấy, thế nhưng lại bị Giang Ý Phi gọi lại. Thứ mà trong lòng cô cố ý lảng tránh, cô không hề muốn nó lại bị vạch trần ra.

Y Bối nhìn Giang Ý Phi, thấy vẻ mặt cô ấy tràn ngập chờ mong.

“Ngày trước em từng muốn thi vào trường đại học này.” Giang Ý Phi hỏi ngược, vẻ mặt tràn đầy sự ám áp: “Nhưng mà về sau lại không có cơ hội”. Điểm thi đại học của Giang Ý Phi cao hơn hẳn điểm tuyển sinh của trường này, nhưng vì học phí, tiền xe cộ và các loại chi phí khác ở đây quá cao nên cô đành phải lựa chọn một ngôi trường hạng hai khác. Ngôi trường này sẵn sàng miễn học phí cho cô cả bốn năm đại học, hơn nữa còn có trợ cấp sinh hoạt phí.

Vương Y Bối vốn không muốn đi, nhưng thấy ánh mắt chờ mong của Giang Ý Phi lại bất giác lùi bước lại: “Được, chị cũng muốn đi xem xem rốt cuộc thi trường đại học nổi danh toàn quốc này có điểm gì đặc biệt”.

Giang Ý Phi mừng rỡ gật đầu. Thấy cô ấy vui vẻ như vậy, Vương Y Bối cũng tự nhiên nhớ lại quá khứ của mình. Ngày ấy cô khao khát thi đỗ vào Đại học Yên Xuyên, nhưng rồi chính Đại học Yên Xuyên lại trở thành vết thương không thể xóa mờ trong lòng cô, mỗi khi có người nhắc tới nó, cô đều vô thức bức bối. Về sau thi lại đại học, cô lại không muốn thi vào đó nữa, cô lựa chọn một ngôi trường khác không đến nổi tệ. Đối với những thứ mà bản thân không đạt được, Vương Y Bối không cố sức giành lấy bằng được, mà cô áp dụng biện pháp lảng tránh, chỉ cần không ai nhắc tới nữa là dần dần cô

cũng có thể quên.

Giang Ý Phi nhìn về phía ngôi trường kia đầy say mê, ánh mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ dành cho những nhóm sinh viên đang ôm sách vở đi lại bên trong sân trường. Vương Y Bối lặng yên dẫn đường, đưa Giang Ý Phi tới một vài chỗ nổi bật của ngôi trường này. Biểu hiện của Giang Ý Phi thật sự chẳng khác nào một sinh viên năm nhất, nhìn thấy cái gì cũng tò mò, Vương Y Bối chỉ biết lắc đầu bất lực, bản thân cô cũng không đến nỗi háo hức như thế.

Ngày ấy, tất cả những sự quan tâm của cô đều dành cho người con trai kia, ngay cả việc cô tìm hiểu về ngôi trường này cũng là vì anh học ở đây. Nhiều năm trôi qua, dường như nơi này không có gì thay đổi.

Cô nhớ lại năm đó vào sinh nhật anh, hai người đều muốn tạo bất ngờ cho nhau, để rồi cuối cùng lại thành sai lệch. Cô nhớ lại năm lớp mười hai thi phân lớp, cô vì muốn được học cùng anh mà nỗ lực đạt được kết quả vượt xa tưởng tượng, còn anh lại sơ xuất để bị xếp vào lớp 12/2. Cô nhớ lại lúc mình chủ động tới gặp giáo viên xin chuyển sang 12/2 thì Trần Tử Hàn lại cũng vì một nguyên nhân khác mà được vào 12/1. Cô cứ nghĩ rằng đó chỉ là những sai sót ngẫu nhiên, thậm chí còn cho rằng ông trời đang tạo cơ hội cho họ rèn luyện, trải nghiệm, nhưng bây giờ thì cô đã hiểu, đó là dấu hiệu trời xanh muốn nói rằng họ có duyên mà không có phận.

Bước chân của cô chậm dần, nỗi ưu tư chợt thoáng hiện lên mặt. Giang Ý Phi quan sát Vương Y Bối rất lâu, rồi cuộc lắc lắc tay cô: “Chị đang nghĩ gì thế?”.

Vương Y Bối cười: “Không có gì”.

Năm đó cô tới đây gặp anh, vì không muốn xa anh ngay nên cô đã tìm cơ ở lại. Cô nói với anh, muốn đi thăm hết ngôi trường này, bằng không lúc về bạn bè hỏi lại không biết trả lời thế nào, không thể chứng minh được là mình đã tới thăm trường đại học nổi tiếng nhất này. Trần Tử Hàn bắt đắc dĩ chiều ý cô, hôm nay đưa cô đi thăm chỗ này, ngày mai lại đưa cô đi xem chỗ kia, chẳng khác nào hướng dẫn viên du lịch của cô. Cuối cùng, Trần Tử Hàn cũng phải chịu thua cô, nhìn cô đầy sùng nịnh: “Nếu chân anh bị tàn phế vì đi cùng em thế này, em có bỏ anh không đấy?”.

Em có bỏ anh không đấy?

Hai chúng ta, cuối cùng là ai bỏ ai?

Vương Y Bối lắc đầu cười. Quảng thời gian ấy, cô khẳng định đi phía sau anh, một mực tin tưởng rằng người đàn ông ngay trước mắt sẽ là người ở bên mình cả đời, tin tưởng rằng mình sẽ chẳng bao giờ cảm thấy chán anh.

Giang Ý Phi không hề vạch trần tâm trạng đang che giấu của Vương Y Bối mà làm bộ vô tình hỏi: “Chị hình như rất quen thuộc nơi này?”.

Bị người khác phát giác, Vương Y Bối cũng không hề ảo não, trái lại rất nhiệt tình trả lời: “Ừ, trước đây đã tới một lần, để chị làm hướng dẫn viên cho cô nhé”.

Giang Ý Phi gật đầu.

Vương Y Bối gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, nghiêm túc giới thiệu với Giang Ý Phi cảnh vật nơi này.

Hai người tới hành lang triển lãm, mặt trên trưng bày tác phẩm của những sinh viên xuất sắc, nhằm khích lệ các thế hệ sinh viên đi sau.

Ánh mắt Vương Y Bối dừng lại rất lâu trước một tác phẩm. Góc dưới bên phải có dòng chữ viết theo lối chữ thảo: Trần Tử Hàn.

Cô đưa tay lên chạm vào cái tên đó, nhưng chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo của thủy tinh. Cô quên không để ý, tất cả các tác phẩm trưng bày ở đây đều được bảo vệ bởi một lớp kính trên bề mặt.

Giây phút này, dường như cô đang được quay trở về năm xưa, thời điểm anh liên tục vẽ những hình thù cô không bao giờ hiểu, cô chỉ biết đứng một bên cười anh có niềm đam mê thật kỳ lạ...

Giang Ý Phi có lẽ hiểu được tâm trạng hiện tại của cô, kiềm chế đi ra chỗ khác xem, để cô đứng một mình tại đó.

Vương Y Bối thu cánh tay lại, lặng nhìn cái tên ấy.

“Bạn cũng học chuyên ngành XX à?” Có người đi qua thấy cô nhìn vào tác phẩm kia, tưởng cô học về nó nên tiến tới hỏi.

“Không phải, xem bừa thôi.”

Đối phương tỏ ra thất vọng, nhưng một lúc sau lại hào hứng trở lại: “Thế có phải bạn cũng thấy bản vẽ này rất được không?”.

Về mặt cô gái hiện lên vẻ chờ mong, pha chút hồn nhiên của tuổi trẻ, đôi mắt ánh lên một chút ngây ngô, một chút ngượng ngùng. Vương Y Bối không nỡ nói những câu khiến cô ấy thất vọng, thậm chí dài trong lòng rồi đáp: “Ừ rất tốt”.

“Mình cũng thấy vậy!” Cô gái hưng phấn hẳn lên: “Mình nói cho bạn biết nhé, anh ấy không chỉ giỏi chuyên môn...”.

Vương Y Bối yên lặng đứng nghe mất vài phút đồng hồ: “Bạn quen anh ấy à?”.

Về mừng rỡ trên gương mặt cô gái chợt biến mất, thay thế bằng một sự hụt hẫng, đôi môi cũng mím lại: “Minh dù có muốn cũng không được ý. Anh ấy đã tốt nghiệp lâu rồi”.

Vương Y Bối cười: “Thế sao trước kia không tóm lấy cơ hội?”.

Cô gái bắt giắc đồ bừng mặt: “Anh ấy có bạn gái rồi”.

Lòng Vương Y Bối chợt quặn thắt: “Có thể đợi họ chia tay mà”. Nói xong câu này, cô mới nhớ tới một lời thoại kinh điển của một cô bạn nào đó: Tấn công đi! Có bạn gái chứ đâu phải đã kết hôn, dù kết hôn cũng có thể đợi người ta ly hôn mà...

Sắc mặt cô gái lại biến đổi, lời nói cũng cuống quýt cả lên: “Không thể... Minh cũng không có ý đó... Hai người họ rất yêu nhau, anh ấy đối xử với bạn gái tốt lắm”. Cô gái nói tới đây rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, về mặt cũng đẩy kiên định: “Họ sẽ ở bên nhau mãi, nhất định sẽ ở bên nhau mãi”.

Vương Y Bối vô thức bật cười, trong lòng thầm nói: Họ chia tay rồi, không còn ở bên nhau nữa rồi.

“Sau bạn biết họ còn yêu nhau? Biết đâu đã chia tay từ lâu rồi ấy chứ.”

Cô gái lắc đầu: “Không đâu, anh ấy tốt với người yêu lắm, chia tay sao được. Anh ấy nhất định không nỡ chia tay đâu, người yêu anh ấy lại càng không nỡ”.

Vương Y Bối cười đầy mỉa mai, quả nhiên chúng ta đều thích một cái kết cổ tích, cho dù chuyện đó chẳng liên quan gì tới mình.

Cô gái nhận thấy vẻ châm chọc trên mặt Vương Y Bối, cho rằng cô đang tỏ ra xem thường. Cô gái cảm thấy là vì Vương Y Bối không biết tình cảm tốt đẹp giữa anh và bạn gái nên mới có thái độ như vậy.

“Anh ấy rất tốt với người yêu, dù có bận đến mấy cũng vẫn dành thời gian gọi điện nói chuyện với người yêu. Mỗi lần đi ăn, anh ấy đều chọn món rẻ nhất, quần áo cũng rất ít mua, đây là vì muốn tiết kiệm tiền để tới trường của chị kia và mua quà tặng chị ấy. Anh ấy học rất xuất sắc, có công ty lớn mời anh ấy về làm việc, bao nhiêu người muốn có cơ hội đó mà không được, thế mà anh ấy từ chối, là vì anh ấy muốn về làm việc ở thành phố mà người yêu anh ấy đang sinh sống. Nếu có bạn trai tốt với mình như vậy, bạn có bỏ không?”

Cô gái nói liền một hơi, cảm thấy mình quá nhiều lời rồi, tự dưng nói với một người xa lạ nhiều thứ như vậy mà chẳng phải là chuyện của mình. Huống hồ, những tin tức này đều là cô tốn rất nhiều công sức mới thu nhập được, vì thế, nói xong cô liền quay đầu đi thẳng.

Vương Y Bối nhìn theo cô sinh viên kia. Những điều đó thật sự đã xảy ra ư? Cô cho rằng bản thân đã ôn tập đi ôn tập lại những chuyện này n lần rồi, nhưng trong bài ôn tập của cô lại hoàn toàn không có những nội dung ấy. Cô tuyệt đối không biết một chút nào về những sự việc được thốt ra từ miệng người kia. Mọi người đều rõ ràng, nhưng cô lại không hề biết.

Lần thứ hai tới khu vực trưng bày tác phẩm này, Vương Y Bối lại nhìn vào cái tên rồng bay phượng múa kia, rốt cuộc không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Dự án khu nghỉ dưỡng Lam Sơn rốt cuộc cũng bắt đầu khởi công, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong. Hường Vũ Hằng gọi điện yêu cầu Vương Y Bối quay về, dù sao thì dự án này cô cũng phụ trách từ đầu, bây giờ mà giao cho người khác thì có vẻ như không tôn trọng cô. Chỉ có điều, Vương Y Bối tỏ ra không mấy hứng thú, cũng nói rõ không ngại người khác tranh công đoạt vị gì cả. Nói chuyện với cô xong, Hường Vũ Hằng chỉ biết lắc đầu cười. Sao anh lại quên được chứ, cô không phải là người đặt công việc lên trên hết. Tính cách của cô có rất nhiều chỗ tùy hứng, cho dù cô có cố gắng che giấu đi thành thạo vẫn cứ bị rò rỉ ra ngoài.

Hường Vũ Hằng buông di động xuống, day day trán, có lẽ bản thân anh đã để tuột mất điều gì đó. Thực ra từ trong ánh mắt của một người, anh có thể nhìn thấy sự xuất hiện thoáng của cô, nhưng anh không còn là chàng thanh niên sẵn sàng theo đuổi tình yêu nữa. Hoá ra, con người ta một khi đã qua độ tuổi ấy, rất nhiều thứ chỉ có thể để trôi đi, không còn sức lực và lòng nhiệt tình để mà đuổi theo nữa.

“Tổng giám đốc! Phó giám đốc Trần của Hoàn Quang muốn gặp anh.” Thư ký nói qua điện thoại nội bộ.

Hường Vũ Hằng sững sờ mất vài giây, sau đó mới bảo thư ký để Trần Từ Hàn vào phòng làm việc của mình. Anh không hiểu Trần Từ Hàn đột ngột tới đây làm gì, nhưng về mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Trần Từ Hàn ở Hoàn Quang được hai, ba năm đã leo lên tới vị trí ngày hôm nay, lúc ấy, rất nhiều người tò mò về thân phận anh ta, cho rằng chắc chắn có ô dù. Đến lúc có được đáp án, ai nấy cũng đều thất vọng, bởi vì Trần Từ Hàn hoàn toàn dựa vào thực lực của mình, anh ta là người có thiên phú, so với phần lớn mọi người lại càng dễ dàng đạt được thành công hơn.

Trần Từ Hàn cũng rất thân nhiên, về mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc nào. Anh chỉ nêu ra một vài ý kiến về dự án Lam Sơn.

Nếu Trần Từ Hàn đã nói như vậy, Hường Vũ Hằng cũng đành phải xốc lại tinh thần thôi. Nghe giọng điệu của Trần Từ Hàn, anh cũng phải cảm thấy khâm phục. Chỉ nói đơn giản có mấy câu mà đã thể hiện rõ Trần Từ Hàn đang giành lợi ích về cho Hoàn Quang, nếu như Hường Vũ Hằng không chú ý, nhất định sẽ bị Trần Từ Hàn dắt mũi.

Cách đây khá lâu, Hường Vũ Hằng từng nghe nói, khi Trần Từ Hàn còn ở Quảng Vũ, có một lần tới Hoàn Quang để thương lượng ký kết hợp đồng với Lộ Ôn Diên khi ấy đã lừng lẫy bốn phương. Trần Từ Hàn đã khiến cho Lộ Ôn Diên phải thoả hiệp, cũng vì thế mà về sau Lộ Ôn Diên rất xem trọng Trần Từ Hàn, không màng tới việc sẽ đắc tội với Quảng Vũ để sẵn đón bằng được Trần Từ Hàn về bên mình.

Trần Từ Hàn tới nhanh, đi cũng nhanh, từ đầu tới cuối không hề khiến Hường Vũ Hằng có bất cứ nghi ngờ gì. Mãi cho tới một ngày, thư ký đột nhiên hỏi anh một câu: “Sao anh Trần kia lại tới Hoa Thịnh chúng ta nhỉ?”.

Hương Vũ Hằng đang định trả lời là về dự án Lam Sơn thì chợt dừng lại suy nghĩ. Cứ coi như là về dự án Lam Sơn đi, cũng đâu cần phải đích thân anh ta tới? Huống hồ, đây cũng chỉ là một việc nhỏ nhặt, hoàn toàn không cần tới phó giám đốc như anh ta nhọc công.

“Hay là... anh ta thấy công ty chúng ta đãi ngộ nhân viên tốt?” Hương Vũ Hằng làm nhảm hồ đồ.

Sau đấy, anh bắt đầu chú ý hơn tới Trần Từ Hàn. Lần tiếp theo lại là Trần Từ Hàn tới. Đợi anh ta ra về, Hương Vũ Hằng mới đi ra bàn thư ký hỏi: “Vừa nãy anh ta nói gì với cô?”.

“Anh ta hỏi trợ lý Vương phụ trách dự án Lam Sơn có đang ở công ty không, anh ta có việc cần bàn bạc với chị ấy.”

Trong đầu Hương Vũ Hằng chợt nổi lên về mặt của Vương Y Bối trong lần hai người ra bờ sông hóng gió. Lúc ấy, trong đôi mắt cô tràn ngập tâm tình phức tạp. Giờ khắc này, anh đã hiểu ra lý do.

Lần thứ ba Trần Từ Hàn tới, Hương Vũ Hằng làm như vô tình nói ra miệng rằng, trợ lý Vương phụ trách dự án sắp từ Tây Lý trở về, anh có vấn đề nào không hiểu có thể đợi cô ấy về nói chuyện.

Và sau hôm ấy, Trần Từ Hàn không xuất hiện ở Hoa Thịnh nữa.

Vương Y Bối và Giang Ý Phi ở Tây Lý chơi vui đến quên cả trời đất, còn rủ nhau đi nhảy bungee[2], mãi tới khi phải rời khỏi đây quay về công ty mà vẫn còn luyến tiếc. Hai người trên chóc lẫn nhay, chẳng ai thấy nhớ nhà cả, đúng là “mất gốc”! Thế nhưng, dù có “mất gốc” đi chăng nữa thì các cô vẫn phải ngoan ngoãn mua vé máy bay trở lại Yên Xuyên.

[2] Thất dây an toàn và nhảy từ trên cao xuống.

Vừa xuống khỏi máy bay, Vương Y Bối lập tức cảm nhận được nhiệt độ Yên Xuyên còn thấp hơn cả ở Tây Lý rất nhiều. Có lẽ, mùa đông cũng sắp tới rồi!

Mùa thu của Yên Xuyên, đôi khi có thể bị xao nhãng bỏ quên. Mới hôm qua còn mặt trời chói rọi trên đỉnh đầu, hôm sau nhiệt độ lập tức đã tụt hơn mười độ mà chào đón mùa đông, ngay cả một bước chuyển ngoặt dần dần cũng không có.

Trước đây, Vương Y Bối luôn cảm thấy thời tiết Yên Xuyên thật là kỳ quái đến chết! Nhưng lúc này cô lại cảm thấy biến đổi nhanh như vậy giống một đôi tình nhân dứt khoát, không dây dưa, một ngày trước còn mặn nồng, nhưng ngày hôm sau đã có thể mỗi người mỗi ngả.

Vương Y Bối nói suy nghĩ này của mình cho Giang Ý Phi nghe. Giang Ý Phi không nhịn được cười cô giở liên tưởng. Hình như... lời này trước đây cũng từng có người nói. Trần Từ Hàn cũng đã hình dung về cô như vậy lúc cô nhàn rỗi đi nghiên cứu thời tiết trong những đợt thi đại học...

Chia tay với Giang Ý Phi, Vương Y Bối liền đi thẳng tới nhà Ưng Thiên Ngữ, mang quà đến tặng cô ấy. Ưng Thiên Ngữ ngó nghiêng nhìn qua, làm ra vẻ miễn cưỡng có lòng tốt mời Vương Y Bối ở lại nhà chơi một đêm, miễn phí tiền cơm.

Ngày hôm sau, Vương Y Bối đến công ty điểm danh. Cô cũng không ngờ, mình vừa mới quay lại đây đã nhận được thiệp hồng. Vương Y Bối kinh ngạc nhìn Hương Vũ Hằng, thấy hàng lông mày anh nhíu lại: “Em không cho rằng anh kết hôn đây chứ?”.

Vương Y Bối đáp lại bằng vẻ mặt “lại còn không ư?”.

Mở thiệp cưới ra, thấy tên cô dâu chú rể, Vương Y Bối vẫn còn chưa hết băn khoăn. Cô làm sao có thể ngờ được chứ? Hương Thần và Thân Thiệu An kết hôn, họ còn lại mời cô tới dự.

Hương Vũ Hằng đưa cho cô một số điện thoại, nói là của Hương Thần để lại, nhắc cô liên lạc lại với cô ta.

Vương Y Bối vừa mới liên lạc thì lập tức dính vào một mối phiền phức: Hương Thần mời cô làm phù dâu! Cô khẳng khái từ chối, nhưng Hương Thần không ngừng khích cô, buộc cô phải đồng ý.

“Tôi không hiểu, vì sao cậu cứ phải muốn tôi làm phù dâu bằng được?” Vương Y Bối nghĩ mà thấy buồn cười, quan hệ giữa cô và Hương Thần chẳng tốt tạo nào, không phải là cự kỳ tệ mới đúng.

“Cậu cứ tới đi, nhất định sẽ không hối hận đâu.”

Vương Y Bối nhìn điện thoại vừa ngắt, hình như đối phương đang dùng chiêu đánh vào lòng hiếu kỳ của cô bằng một bí mật nào đó mà cô không biết.

Buổi tối, Vương Y Bối gọi điện thoại về nhà cho mẹ, kể về chuyện đi tới Tây Lý của mình, khi nào có dịp nhất định sẽ đưa bố mẹ đi tới đó chơi. Chuyện đi chuyện lại, cuối cùng nhắc tới việc Lương Nguyệt kết hôn, bây giờ lại thêm một người bạn cũ hồi cấp ba cũng sắp kết hôn, còn mời cô làm phù dâu.

Phương Di Vi lại bắt đầu khuyên cô nên tìm một người mà ổn định cuộc sống, cũng không còn trẻ nữa, đến lúc phải lo nghĩ tới chuyện chung thân đại sự rồi. Trước đây mỗi khi nghe mẹ nói cô đều thoải mái, nhưng lần này cô lại buồn xuôi, còn nhờ bố mẹ để ý xung quanh giúp mình kéo đỡ một người đàn ông tốt.

Cúp máy, Vương Y Bối ngã nhào lên giường. Cô đưa tay lên đặt ở ngực. Đột nhiên, cô cảm thấy, nơi ấy không còn đau nữa, chỉ còn lại một chút, một

chút xót xa mà thôi.

Vương Y Bối suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tới dự hôn lễ của Hường Thần. Cô không quá hứng thú với cái bí mật kia của Hường Thần, một bí mật nằm trong tay người mà cô từng rất ghét chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới cô cả. Huống hồ, bản thân cô hiểu rõ, hiện tại đã chẳng còn bất cứ điều gì ảnh hưởng tới cô quá nhiều nữa rồi.

Lúc nhỏ, cô luôn cho rằng đen trắng phân minh, đúng sai rõ ràng, về sau, có người nói với cô, trên thế gian này không có đúng sai thật sự. Đến khi trưởng thành rồi, cô cuối cùng cũng hiểu rõ, cái gọi là đúng sai, phải trái phụ thuộc vào vị trí lựa chọn. Thế nhưng bây giờ, cô lại ngưỡng mộ cái rạch ròi năm xưa của mình.

Đến giờ phút này, cô thật sự đã hiểu, bản thân không có cách nào thay đổi thế giới này cả, chỉ có thể cố gắng tránh để cho thế giới tác động vào mình khiến mình thay đổi mà thôi, phải kiên định với suy nghĩ của mình, không được để người khác làm ảnh hưởng.

Vương Y Bối đã trang điểm, thay quần áo xong xuôi. Cô quyết định tới dự lễ cưới của Hường Thần vì dấu sao cũng là bạn học cũ, cô không nhận lời làm phù dâu, đơn giản chỉ là vì không muốn, chứ chẳng có nguyên nhân nào khác. Cô kiên quyết từ chối, Hường Thần cũng không miễn cưỡng nữa.

Tới nơi, còn chưa vào bên trong khách sạn, Vương Y Bối đã có thể ngửi thấy hương hoa hồng thơm nồng, trên mặt đất trải đầy cánh hoa, những quả bóng bay màu hồng bay phất phới thu hút ánh mắt của rất nhiều người qua đường. Bầu không khí hạnh phúc có lẽ thật sự cần được khuếch tán rộng thêm.

Giẫm lên con đường trải cánh hoa hồng, Vương Y Bối theo Hường Thần đi vào. Bên trong khách sạn trang hoàng theo phong cách mộng ảo, toàn bộ đại sảnh giống như được bao bọc bởi một lớp ngọc lưu ly, ánh đèn khúc xạ ra thứ ánh sáng lung linh đủ màu sắc tựa cầu vồng. Đứng trong này khiến người ta có cảm giác như đứng trong một toà thành cổ tích.

“Ông xã của cậu nhất định rất yêu cậu.” Vương Y Bối chân thành nói. Một lễ cưới xa hoa có lẽ chỉ là vì thể diện, nhưng một lễ cưới lãng mạn như mơ thế này chắc chắn là một món quà quý giá mà người đàn ông muốn dành tặng cho người phụ nữ của mình.

Hường Thần một tay nâng váy cưới, vừa đi vừa quay đầu lại cười với Vương Y Bối: “Tôi đâu thể khiến cậu ganh tỵ được chứ”.

Vương Y Bối mỉm môi không đáp. Hiện tại ai có thể khiến cô ước ao đồ kị cũng là một loại bản lĩnh rồi. Người khác có được hạnh phúc, cô sẽ chúc phúc họ, nhưng sẽ không ước ao, không đồ kị. Cô tin tưởng, mọi người rồi sẽ đều tìm thấy hạnh phúc thuộc về mình, miễn là chúng ta đủ hài lòng với cuộc sống.

Hường Thần đưa Vương Y Bối vào đại sảnh rồi mới đi tiếp đón các vị khách khác. Vương Y Bối ngồi một chỗ, lặng im quan sát xung quanh. Từ nhỏ cô đã thích những thứ đồ trang trí sáng và trong suốt, cô cảm thấy nó giống như tình yêu thuần khiết và mỹ lệ.

Phù dâu của Hường Thần có tới mấy người, Vương Y Bối đảo mắt qua một lượt, chợt dừng lại khi thấy một người. Trùng hợp, đối phương cũng nhìn thấy cô.

Vương Y Bối vẫn thản nhiên ngồi nhìn Lục Dĩnh. Gặp Lục Dĩnh ở đây cũng không có gì ngạc nhiên, cô ta là em họ của Thân Thiệu An thì đương nhiên không thể vắng mặt. Hiện tại, Vương Y Bối đã chẳng còn bận tâm tới những người từng xuất hiện trong quá khứ nữa rồi. Có thể đối diện với quá khứ mới là thách thức chân thực nhất dành cho bản thân.

Vương Y Bối tươi cười nhìn bộ váy phù dâu trên người Lục Dĩnh: “Rất đẹp!”.

Vài tờ tiền xếp lớp màu trắng, có cảm giác như vô tận không có điểm dừng. Lục Dĩnh không mấy vui vẻ với lời khen của cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt nửa cười nửa không: “Nhất định cô không biết được tôi căm ghét cô đến mức nào!”.

Vương Y Bối vẫn duy trì điệu bộ ban đầu. Ghét thì ghét, ai có thể khiến người khác mãi yêu thích được đây? Hơn nữa, bị người khác ghét cũng chẳng thiệt gì, đâu cần phải bận tâm.

Hàng lông mày cau có của Lục Dĩnh chậm rãi dần ra, cô ta ngồi xuống bên cạnh Vương Y Bối, nụ cười ẩn hiện nổi chua chát, rồi lại thấp thoáng sự nhẹ nhõm: “Tôi đã từng muốn có một hôn lễ, cho dù là không to, không đẹp, không tinh tế, nhưng mà có thể nắm tay người mà tôi yêu đã rất hạnh phúc rồi. Tôi cứ tưởng giấc mộng ấy của mình sắp thành hiện thực, không ngờ lại bị một cú điện thoại của cô cắt đứt!”.

Vương Y Bối tròn mắt nhìn Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh nhìn thẳng cô: “Tôi đã khóc xin anh ấy đừng đi, khóc lóc giữ anh ấy lại, nhưng anh ấy cũng không thèm quay đầu nhìn tôi lấy một cái. Tôi vì anh ấy mà nhận hết mọi đau khổ, cuối cùng cũng không so bì được với một cuộc điện thoại mà anh ấy biết rõ là một trò lừa đảo”.

Thua, thua một cách triệt để.

Vương Y Bối không biết nên nói gì, nếu là hiện tại, cô nhất định sẽ không làm cái trò ngu ngốc ấy. Thế nhưng không ai biết rằng, ngày hôm ấy cô ngồi trong phòng tắm, thật sự có ý định cắt đứt mạch máu trên cổ tây, thật sự muốn người đàn ông kia phải hối hận cả đời, khiến ngày hạnh phúc của anh biến thành ngày giỗ của cô.

Bao nhiêu không can tâm, bao nhiêu tâm tình chôn giấu dưới đáy lòng, tất cả đều đã bị thời gian tàn nhẫn ăn mòn, cuối cùng tan thành mây khói mà bay đi.

“Đã là quá khứ rồi.” Nụ cười chậm rãi hiện lên trên gương mặt Vương Y Bối, mọi thứ đã trở thành quá khứ, dù bây giờ có không cam lòng, có khó chịu thì cũng sẽ trôi qua, lẽ dĩ nhiên giống như ngày mai nhất định rồi sẽ tới.

Lục Đình bật cười: “Đúng, đã là quá khứ”. Cô đứng dậy, chần chừ mấy giây cuối cùng cũng không nói cho Vương Y Bối biết một chuyện. Điều khiến cô thật sự nghĩ thông suốt chính là sự việc xảy ra trong khách sạn năm đó. Cô cố tình đưa Trần Tử Hàn tới khách sạn thuê phòng, nhưng anh khẳng định chắc nịch rằng anh hoàn toàn không chạm vào người cô. Lúc ấy cô đã bị ánh mắt kiên nghị của anh làm cho say mê. Đến khi hồi tưởng lại, cô mới hiểu được, một người đàn ông phải yêu bạn gái của mình nhiều đến cỡ nào mới có thể khẳng định rằng bản thân sẽ không bao giờ chạm vào người phụ nữ khác?

Đôi khi, thua chỉ đơn giản là thua, đâu không can tâm cũng đành phải chịu.

Mọi người đến hôn lễ mỗi lúc một đông. Vương Y Bối nhìn theo Hường Thần và Thân Thiệu An đang bắt chuyện với khách khứa, những người xa lạ kia khiến cô đột nhiên nghĩ, mình cũng nên tìm một người thuộc về sinh mệnh của mình thôi. Mùa đông sắp tới rồi, mùa đông Yên Xuyên lạnh lẽo lắm! Cô cần một cái ôm ấm áp...

Hôn lễ kéo dài tới tận khuya, Vương Y Bối chẳng mấy khi ở lại một lễ cưới từ đầu tới cuối như vậy. Hường Thần đi đến bên cạnh cười một cách gian trá: “Tôi đã tự dặn mình ngay từ đầu, nếu cậu mà ra về sớm thì sẽ không nói gì cho cậu hết!”.

Vương Y Bối thản nhiên cười: “Tôi chỉ cảm thấy làm việc gì cũng nên đến nơi đến chốn thôi!”.

Hường Thần kéo Vương Y Bối lên ban công tầng ba, vừa mở cửa ra, gió lạnh lập tức ùa vào ôm lấy toàn thân cô. Gió Yên Xuyên, lúc nào cũng mang theo hơi ẩm ướt và lạnh lẽo, vừa mới chạm tới đã thấy tê buốt.

“Thực ra cũng chẳng có gì cần nói với cậu cả. Tôi chỉ muốn tâm sự với cậu một chút thôi.” Hường Thần lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo, cô quay sang quan sát sắc mặt Vương Y Bối. Giờ phút này, cô không thừa nhận cũng không được, cô gái mà quá khứ cô cho rằng là một người ngu ngốc, ấu trĩ, đã thật sự thay đổi rồi.

Vương Y Bối chống hai tay lên lan can, hơi lạnh lan toả khắp bàn tay, nhưng cô lại chẳng có bất cứ cảm giác gì. Cô không sợ lạnh, cô chỉ sợ nóng. Nhưng nếu có lạnh cô cũng mong đừng lạnh quá, yêu cầu ấy thật sự là vô lý đến kỳ quái.

“Tâm sự chuyện gì?” Cô cất tiếng.

“Ngày ấy, cũng ở một ban công như thế này...” Hường Thần tựa người vào lan can, ngược mắt lên nhìn bầu trời xám trắng, giống như có ai đó dùng sơn mây tro quét lên từng lớp, từng lớp, che phủ đi những đám mây trắng xoá và nền trời xanh lam. “Tôi và Trần Tử Hàn cũng đứng ở đó như thế này.”

Hàng mi của Vương Y Bối khẽ chớp động, cô cúi đầu, đường nhìn rơi xuống con đường tấp nập bên dưới, xe cộ qua lại không ngớt, dường như mãi mãi chẳng dừng lại.

Hường Thần hít sâu, không bận tâm tới sự trầm mặc của cô: “Tôi hỏi cậu ấy, tôi có cơ hội hay không, cậu ấy có thể cho tôi một cơ hội được không. Đó là lần duy nhất tôi có dũng khí làm như vậy, bởi vì tôi cần có một đáp án chính xác, có thể tôi mới có thể tiếp tục đi lên phía trước mà không lưỡng lự, không tiếc nuối, có thể dứt khoát mà từ bỏ mọi hy vọng. Tôi cần cậu ấy cho tôi câu trả lời, kể cả đó là sự cự tuyệt”. Hường Thần quay sang nhìn Vương Y Bối: “Cậu biết cậu ấy đã nói gì với tôi không?”.

“Nói gì?”

Sự phối hợp lấy lệ của Vương Y Bối khiến Hường Thần không nhìn được mà bật cười: “Cậu ấy nói, cậu ấy chưa từng nghĩ tới việc sẽ ở bên tôi”.

Ánh mắt của Hường Thần quá sáng, Vương Y Bối dù có muốn giả vờ như không thấy cũng không được, đành phải nhìn lại cô ấy: “Ừm, vì thế nên cậu từ bỏ?”. Câu chuyện rồi vẫn sẽ cần một cái kết hoàn chỉnh.

Hường Thần lắc đầu: “Tôi hỏi cậu ấy lý do. Trần Tử Hàn nói: Từ trước tới giờ tớ không hề có bất cứ ý nghĩ nào về việc sẽ đi quá giới hạn tình bạn với cậu, bởi vì cậu cũng biết đấy, Tiểu Bối không thích cậu! Cho dù có một ngày tớ và Tiểu Bối chia tay, trở thành những người xa lạ, tớ cũng không chọn người mà cô ấy ghét làm người yêu. Vì tớ không muốn khiến cô ấy sau khi chia tay vẫn còn điều khó chịu cạnh tranh trong lòng...”.

Toàn thân Vương Y Bối đột ngột cứng ngắc. Cô không ngờ anh lại lo lắng cho cô nhiều như thế, hoàn toàn không ngờ.

“Cuối cùng, tôi buông tay. Tình yêu say đắm mà tôi dành cho cậu ấy chẳng khác nào một câu chuyện cười đặc sắc nhất thế gian này. Ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã thua triệt để.”

Những điều Hường Thần nói vẫn còn lóe vờn trong đầu Vương Y Bối, khiến cho mặt hồ tĩnh lặng trong lòng cô đột nhiên dậy sóng. Cô vốn tưởng mình sẽ không còn bị bất cứ điều gì tác động nữa nhưng lúc này lại bị chấn động kịch liệt như xưa.

Vương Y Bối trở lại công ty tiếp tục làm việc bình thường, nhìn qua chẳng có điểm gì bất thường. Cô vẫn theo Hường Vũ Hằng đi dự tiệc, họp hành, cùng nhau tán gẫu, đùa giỡn. Hường Vũ Hằng nói cô thay đổi, nhưng thay đổi cái gì thì anh không thể nói ra được. Chỉ có mình Vương Y Bối biết, tâm trạng của cô đã thay đổi, cô không còn cảm thấy không cam lòng, cũng không còn khó chịu nữa.

Hơn hai tháng sau, Hoàn Quang và Hoa Thịnh cùng tổ chức tiệc rượu mừng công, cũng coi như đây là phúc lợi cuối năm dành cho nhân viên đã vất vả

làm việc vì dự án hợp tác lần này. Bữa tiệc sẽ tổ chức thêm nhiều trò chơi, phần thưởng đều do công ty chi trả, mọi người ai ấy đều hào hứng.

Trai tài gái sắc trở thành trung tâm của bữa tiệc. Vương Y Bối đi theo Hường Vũ Hằng, nhưng lúc anh tiếp chuyện với lãnh đạo cao cấp của Hoàn Quang thì cô tránh quá một bên, trộm lườm nhác một lần. Bây giờ cô càng ngày càng thích yên tĩnh một mình, không phải cô tự coi mình là Thượng Đế có thể nhìn rõ lòng người, chỉ là có thể thấy rõ nhiều mặt của mọi người hơn mà thôi. Cô cầm ly rượu trong tay, ánh mắt từ từ di chuyển. Bên kia, tổng giám đốc Lộ Ôn Diên đang kéo tay Giang Ý Phi đi về một chỗ. Vương Y Bối nở nụ cười nhẹ, mỗi người đều có một cách sống riêng, chỉ cần mình thích là được.

Cô tiếp tục di chuyển đường nhìn đi chỗ khác, nhưng lần này đã gặp phải ánh mắt của một người khác. Cô nheo mắt. Từ sau khi đi Lam Sơn về, cô chưa từng gặp lại Trần Từ Hàn, nghe nói anh giải quyết xong dự án khi nghỉ dưỡng Lam Sơn thì lại được Lộ Ôn Diên cử ra nước ngoài công tác.

Cô lặng im dõi theo bước chân anh mỗi lúc một gần mình. Anh mặc bộ comple đứng kiêu, đôi giày bóng loáng dường như có thể phản chiếu lại bóng người, mái tóc của anh cũng được cắt sửa cẩn thận. Ý nghĩa đầu tiên hiện lên trong đầu cô lúc này là, rốt cuộc thì tóc của anh có thể đâm thủng bóng bay được hay không?

Khi anh tới bên cạnh, cô mới phát hiện ra mình đang cười với anh.

Trần Từ Hàn rất hiếm khi thấy cô bình thản như vậy: “Rốt cuộc cũng đành quay về rồi đấy à?”. Anh nghe nói cô ở Tây Lý chơi vui đến quên cả trời đất, ngay cả Hường Vũ Hằng cũng bất lực không làm cách nào kéo cô về được.

Vương Y Bối nâng chiếc ly trong tay lên, chạm vào ly của anh: “Câu này phải để em nói chứ nhỉ?”.

Trần Từ Hàn cười: “Anh đi công tác đấy chứ”. Câu này là đang trá hình nói cô đi Tây Lý chỉ vì sở thích cá nhân.

Vương Y Bối chẳng hiểu sao lại rất vui vẻ: “Hôm Hường Thần kết hôn hình như anh không tới, em còn tưởng anh nhất định sẽ tham gia cơ”.

Trần Từ Hàn khẽ chau mày, vì chuyện giữa anh và Lục Đình, anh tới dự đám cưới của Hường Thần và Thân Thiệu An có vẻ không hay cho lắm. Anh cời cúc áo cổ ra, có lẽ trong này nhiệt độ hơi cao: “Vi sao anh nhất định phải tới?”. Anh nheo mắt nhìn cô, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu nội tâm của cô.

Vương Y Bối không nhìn thẳng vào mặt anh, mà nhìn xuống lớp áo sơ mi bên trong của anh. Cô thích anh mặc đồ trắng để thỏa mãn nội tâm thiếu nữ, trong lòng, cô luôn coi anh là một chàng thanh niên anh tuấn, nhanh nhẹn bước ra từ truyện tranh: “Dù sao cũng là bạn học cũ”.

Cô nhấp chút rượu, trong lòng cảm thấy bình yên lạ. Chẳng bao giờ cô nghĩ tới sẽ có một ngày có thể cùng anh nói chuyện vô tư như vậy, những chuyện xảy ra trong quá khứ đã không còn là cái cớ để cô né tránh anh nữa.

Trần Từ Hàn chăm chú quan sát cô, vừa mới mở miệng định nói thì Lộ Ôn Diên đi tới vỗ vai anh: “Tôi còn tưởng anh không về kịp”.

Đàn ông nói chuyện với nhau đương nhiên chỉ có chuyện công việc, người ngoài tự khắc sẽ ngồi một bên lắng nghe. Vương Y Bối lặng yên nghe hai người họ nói chuyện, cũng không phải chuyện gì cơ mật, mà dường như chỉ là đang tìm chủ đề để tiếp tục tán gẫu. Lúc trước, Lộ Ôn Diên là người bị vây quanh nhiều nhất, hiện tại, tâm điểm chú ý đều đã dời lên người Trần Từ Hàn.

Tiết mục trò chơi bắt đầu, mọi người đều cố gắng chúc rượu người khác bằng mọi cách, nhất định không say không về. Vương Y Bối chẳng mấy khi nổi hứng tham gia chơi với mọi người như hôm nay, gặp đồng nghiệp cũng đứng lại tán gẫu mấy câu, biết được nhiều bí mật thú vị, đồng thời cũng bị chúc kha khá rượu.

Trần Từ Hàn chẳng thể chạy đi đâu được mà phải đi cùng Lộ Ôn Diên. Lộ Ôn Diên bóng gió rằng anh ta muốn có con rồi, Trần Từ Hàn lập tức hiểu ra anh ta muốn anh uống thay. Thế nên không những phải uống phần của mình mà Trần Từ Hàn còn phải chống đỡ cả phần của Lộ Ôn Diên.

Cả bữa tiệc rượu, ai nấy cũng uống đến say mềm chỉ tiếc một nỗi không thể đi chúc say được tất cả những người mình quen biết, đi làm quanh năm suốt tháng mới có được một cơ hội hiếm hoi này, coi như được trút hết nỗi lòng bực tức với công việc ra ngoài.

©STE.NT

Vương Y Bối uống cũng nhiều, đầu óc bắt đầu vẩn vác nhưng cô vẫn còn khác hơn nhiều người, biết tự mình phải về nhà. Vừa ra khỏi đại sảnh, không khí lạnh lẽo bên ngoài ủa vào khiến cô khẽ rùng mình, cũng tỉnh táo hơn một chút. Hường Vũ Hằng, đuổi theo ngay phía sau cô, kéo tay cô lại: “Để anh đưa em về!”.

Y Bối còn chưa kịp trả lời thì một chiếc xe khác đã dừng ngay trước mặt họ, cửa kính từ từ hạ xuống để lộ ra khuôn mặt Trần Từ Hàn.

Hường Vũ Hằng rất nhanh hiểu ra mọi chuyện, buông tay Vương Y Bối, còn cười đầy mờ ám với Trần Từ Hàn.

“Anh đưa em về.” Trần Từ Hàn lạnh lùng lên tiếng, giọng nói kiên định khiến người ta không thể thờ ơ.

Vương Y Bối uống rất nhiều nhưng lại cảm thấy đầu óc mình đột nhiên tỉnh táo. Lúc này cô dường như quay trở lại quá khứ, không hề có một chút năng lực kháng cự nào đối với lời nói của anh, bất cứ điều gì anh nói cô đều hoàn toàn nghe theo. Cô ngoan ngoãn bước lên xe anh.

Ngồi vào trong xe rồi cô vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, cô không biết anh đi lấy xe lại đây từ khi nào, không biết quan hệ hiện tại giữa họ là gì, buồn cười

nhất chính là cô lại không muốn biết rõ ràng những điều đó.

“Đưa em về nhà?”

Vương Y Bối giờ một ngón tay lên lắc lắc trước mặt anh, bộ dạng cô giống người say thật sự: “Không!”, cô bật cười: “Đến chỗ anh đi, em muốn xem xem nơi ở của phó giám đốc Hoàn Quang trông như thế nào?”.

Trần Từ Hàn lắc đầu, còn thể nào được chứ, vẫn là một căn hộ đi thuê thôi, chẳng có gì đặc biệt cả.

Mặt cô ửng hồng, ánh mắt mơ màng. Rốt cuộc cô ấy đã uống bao nhiêu rượu? Trước đây rõ ràng mỗi lần đi họp hành hay dự tiệc cô ấy đều tận lực tránh bị chuốc rượu, hôm nay vì sao ai mời cũng không từ chối?

Dừng xe, Trần Từ Hàn đỡ cô xuống. Y Bối tựa vào người anh, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh, nụ cười chợt hiện lên trên mặt cô: “Anh thật sự đưa em tới đây...”.

“Không phải thì sao?”

Cô không nói tiếp, cứ thế tùm tùm cười, cười đến nổi... nước mắt trào ra. Trần Từ Hàn không biết hiện giờ tâm trạng cô ra sao, chỉ đơn thuần nghĩ rằng cô say rượu. Anh nhớ lại quá khứ, chưa bao giờ anh trông thấy cô trong bộ dạng này, có lẽ là do cô đã uống quá nhiều, không biết có cần ra ngoài mua thuốc giải rượu cho cô không.

Vương Y Bối không hề mượn rượu làm càn, chỉ yên lặng dựa vào người anh, khiến anh cảm nhận được trước ngực mình có thứ gì đó mềm mại. Anh lấy chìa khóa ra mở cửa vào trong nhà, một tay ôm cô, một tay bật đèn. Ánh đèn vừa sáng lên, Vương Y Bối lập tức ngẩng đầu nhìn anh. Trần Từ Hàn cũng nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt cô còn lấp lánh hơn cả ánh đèn. Khuôn mặt cô càng lúc càng gần lại, khiến anh có cảm giác như trước mặt mình là một đóa hoa kiều diễm đang từ từ nở rộ.

Cô cười, gờ bàn tay bé nhỏ của mình lên chạm vào mặt anh: “Anh không thấy đưa một cô gái say rượu về nhà rất nguy hiểm à?”.

Ánh mắt cô ấy sáng quá! Rốt cuộc cô ấy có say thật hay không? Trần Từ Hàn đành nửa đùa nửa thật đáp: “Anh tưởng người bị nguy hiểm phải là em chứ”.

Cô bật cười thành tiếng rồi đột ngột ôm lấy anh, cô nhón chân lên, ghé sát môi mình vào bên tai anh, thì thầm: “Có thể thử một lần”. Trần Từ Hàn cảm thấy như có một con sâu lông lá xù xì bò vào trong tai, nhưng kỳ lạ chính là anh không hề muốn lời nó ra. Cảnh tượng trước mắt phát triển vượt quá dự liệu của anh, anh không thể phán đoán được mình sẽ có phản ứng thế nào.

“Sao! Không dám?” Cô thôi nhẹ vào mặt anh.

Mùi rượu vang thơm nồng tản ra luẩn quẩn trước chớp mũi khiến Trần Từ Hàn chợt thấy mình cũng đang say.

Cho dù người đàn ông có giỏi kiềm chế bản thân thế nào đi nữa, khi đối mặt với sự khiêu khích của đối phương cũng không thể trấn tĩnh được.

Trần Từ Hàn nuốt khan: “Thế nào mới được coi là “dám”?”.

Anh thật khó mà tin được đó là giọng nói của mình. Âm u mà dịu dàng, thậm chí còn là sự trầm thấp của giọng mũi.

Y Bối choàng tay qua cổ anh. Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, hình như có thứ gì đó đang không ngừng dẫn dắt...

Không rõ là ai chủ động, đôi môi hai người chạm vào nhau, triển miên thật lâu, càng lúc càng mãnh liệt. Trần Từ Hàn ôm đi cô thẳng vào phòng ngủ, không khí đột ngột tăng cao, dường như thân thể cũng không chịu nổi nhiệt độ này.

Vừa ngã xuống giường, họ xé rách quần áo trên người đối phương. Khi da thịt anh dán lên người cô, cô đột nhiên đưa tay lên ngăn khuôn mặt anh đang định cúi xuống hôn mình. Cô cười: “Từng làm chưa?”, nửa vế sau cô không nói ra miệng là: Từng làm chưa? Với người khác?

Trần Từ Hàn như bị kích thích, động tác của anh đột nhiên trở lên mãnh liệt, nụ hôn cuồng dã như cắn môi cô. Hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề.

Cô cười khê, để mặc anh rong ruổi trên người mình.

Giữa những tiếng thở dốc không ngừng, chợt vang lên một câu trả lời hỗn loạn: “Chưa từng! Trước giờ chưa từng có người khác”.

Cô ôm anh chặt hơn, dùng toàn bộ sức lực của mình mà ôm lấy anh. Khoé mắt lạng lẽ rơi một giọt nước mắt...

Cô không chấp nhận người khác, là bởi vì cô muốn đợi anh lập gia đình rồi mới đi tìm hạnh phúc. Đáy lòng cô cất giữ một nỗi sợ hãi, sợ nếu như vội vã tiếp nhận một người đàn ông khác, nhờ đâu anh trở về thì cô phải làm sao?

Cô không biết rằng, trong khi cô ôm ý nghĩ ấy, anh cũng lại lo lắng như vậy. Anh thật sự sợ mình đi nhầm một bước rồi không thể quay về chỗ cũ, sợ hai người không thể tìm lại nhau giữa biển người xa lạ, sợ anh và cô không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa...

Ngày hôm sau Trần Từ Hàn tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Anh không hề say, anh biết rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Theo bản năng, anh quơ tay lần mò

sang bên cạnh. Trống trơn! Anh hoảng hốt ngồi dậy, không thể tin nổi vào mắt mình. Trong phòng chỉ còn lại mình anh, dường như tất cả những chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân. Trên đầu giường, bộ quần áo đêm qua anh cởi ra đã được gấp gọn gàng.

Anh nhú mày nhìn bộ quần áo, trong lòng càng lúc càng lo sợ. Ngay cả quần áo cũng không kịp mặc, anh lao xuống giường. Phòng khách, ban công, phòng tắm tất cả đều không có bóng dáng cô. Anh day trán, không khí phảng phất mùi hương xa lạ khiến anh thật sự hoài nghi, tất cả đều là những thứ anh đã từng phán đoán.

Anh thật sự muốn tìm ra một manh mối chân thực, anh đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng bất lực ngồi xuống giường. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh nhìn chằm chằm xuống giường. Ga trải giường đã bị thay bằng một tấm khác. Anh nắm chặt một góc. Sự phát hiện này khiến anh hoàn toàn bị kích động.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Trần Từ Hàn lái xe tới Hoa Thịnh. Từ Hường Vũ Hằng, anh mới biết cô đã gửi đơn thôi việc cách đây mấy ngày, mọi thủ tục đã làm xong xuôi, hiện giờ cô không còn là nhân viên của Hoa Thịnh nữa.

Chuyện nam nữ, nhiều khi lại xảy ra hiện tượng trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Lúc người đàn ông cho rằng tất cả mới chỉ là bắt đầu thì người phụ nữ lại nghĩ đã đến lúc kết thúc.

Sau khi ăn cơm cùng với một đối tượng xem mắt, Vương Y Bối và anh ta để lại cách thức liên lạc cho nhau. Người đàn ông này đã được bà Phương tuyển chọn kỹ lưỡng từ rất nhiều đối tượng, gặp mặt rồi Vương Y Bối cũng nhận thấy anh ta rất khá. Anh ta có bằng cấp, có công việc ổn định, ăn nói biết chừng mực. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì hai người có thể tiến thêm một bước. Người đàn ông này là người mà cô thấy hài lòng nhất trong số những người cô đã xem mắt gần đây.

Từ sau khi đi Tây Lý về, cô đã chuẩn bị xin thôi việc.

Đúng vậy, đêm hôm đó cô không hề say, cô nhớ rõ từng chi tiết. Thậm chí, cô còn cố tình tìm cơ hội thúc đẩy sự việc đó xảy ra.

Năm đó sau khi kết thúc kỳ thi đại học, cô và Trần Từ Hàn tới quán net xem Sắc giới. Lúc ấy cô đã nghĩ, cô nhất định sẽ không hành động như nữ chính, sẽ không bao giờ tuý tiện trao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông bất kỳ. Cô muốn dành toàn bộ cho người mà mình yêu.

Nghĩ tới quá khứ, gương mặt cô lại thấp thoáng nụ cười, cánh tay cầm túi xách vung vẩy đáng yêu, bước chân thoăn thoắt.

Bây giờ cô rất hài lòng, bộ phận từng bị khuyết trong trái tim đã được lấp đầy rồi. Bao nhiêu năm qua cô cứ canh cánh trong lòng một điều, giữa cô và anh, cô mới là người yêu anh nhiều hơn. Vì thế cô mới luôn không can tâm, không cam tâm vì mình cứ nhớ về anh, cứ yêu anh, không cam tâm nhìn thấy anh sống hạnh phúc sau khi rời bỏ mình, không cam tâm để anh hoàn toàn quên mất cô.

Nhưng những điều bản thân học được cho tới bây giờ đã giúp cô lật đổ hoàn toàn những suy nghĩ trong quá khứ. Hoá ra trong khi cô toàn tâm toàn ý yêu anh, anh cũng toàn tâm toàn ý yêu cô. Chỉ vì cô luôn coi tình cảm của mình là chủ đạo, không ngừng quan trọng hoá cảm xúc của bản thân, để rồi bị chính tình cảm của mình che mắt, đến nỗi không nhìn thấy một sự thật hiển nhiên: Anh yêu cô, toàn tâm toàn ý.

Cô thậm chí còn cảm thấy hành động của mình thật ấu trĩ. Cô mang tất cả những chuyện anh đã làm ra để ôn lại, nhằm chứng minh bản thân coi trọng đoạn tình cảm giữa mình và anh biết bao nhiêu. Nhưng anh lại không bao giờ kể với cô những việc anh đã làm vì cô, anh sẽ không nhắc tới chuyện mình đã tiết kiệm từng khoản chi tiêu để đủ tiền đi tàu tới gặp cô, anh sẽ không nhắc tới chuyện vì một câu “không muốn rời xa Yên Xuyên” của cô, anh đã từ bỏ công việc tốt ở công ty mà anh ngưỡng mộ.

Nghĩ tới những điều đó, cô cảm thấy như vậy đã đủ rồi. Cô không ngừng ảm ức chỉ vì nghĩ rằng tình yêu của họ không cân xứng, không công bằng. Hiện tại, đã rất công bằng!

Cán cân tình cảm cuối cùng cũng về vị trí thăng bằng, từ nay về sau có thể hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của nhau.

Ngày hôm nay, rốt cuộc cô đã có thể từ bỏ anh, thậm chí một câu chia tay cũng không cần nói, tự ý rời xa. Bởi vì hai người đều bình đẳng, nếu anh rời khỏi cô mà có thể sống hạnh phúc, thì vì sao cô không thể chứ? Cô đã không còn là con bé ngốc nghếch muốn tìm đến cái chết vì mất đi Trần Từ Hàn nữa rồi. Cô hiện giờ là một người phụ nữ độc lập, bất kể mất đi ai, cô đều có thể kiên định sống tiếp, dù có bao nhiêu tiếc nuối, bao nhiêu đau khổ cũng vẫn sống mạnh mẽ.

Vương Y Bối hít thở không khí tràn ngập mùi cây cỏ, tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trên đường về nhà, cô nghĩ xem lát nữa sẽ bảo mẹ làm món gì, đồ ăn mẹ làm vừa ngon lại vừa hợp khẩu vị của cô. Cô đã có kế hoạch rồi, thời gian tới sẽ ở nhà với bố mẹ, từ sau khi bắt đầu đi làm, cô không có nhiều thời gian dành cho họ. Đợi qua Tết, cô mới đi tìm việc khác.

Chân cô giẫm trên đường đá phát ra những tiếng động giòn tan rất vui tai. Càng về tới gần nhà, bước chân cô càng nhanh, thậm chí muốn chạy về như ngày con bé, nhưng cúi xuống nhìn đôi giày cao gót, cô liền từ bỏ ý định đó, sợ mẹ nhìn thấy lại bảo con gái mà không biết giữ hình tượng. Trước đã bị một lần rồi, lúc ấy mẹ còn cốc đầu cô nữa. Cô đưa tay lên xoa vào chỗ trán từng bị cốc, khoe miệng bất giác nở nụ cười.

Đi qua một con phố nhỏ nữa là tới nhà, Y Bối thoăn thoắt bước chân, vừa mới rẽ vào khúc ngoặt, nụ cười trên mặt lập tức bị quét sạch.

Gặp được anh ở đây là điều mà cô không nghĩ tới.

Cô không căng thẳng đến nỗi tim đập loạn nhịp, không mất kiểm chế đến nỗi hơi thở trở nên gấp gáp. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cảm thấy mình bất thường.

Cô chậm rãi lê từng bước về phía anh, chẳng nào thì đây cũng là lối đi duy nhất dẫn về nhà cô.

Khuôn mặt anh không chút biểu cảm, lặng yên nhìn cô đi về phía mình. Anh chẳng còn hơi sức đâu mà nói cho cô biết anh đã tới Hoa Thịnh bao nhiêu lần mới xác định được thật sự cô đã bỏ việc, đã đi tìm gặp Ông Thiển Ngữ bao nhiêu lần mới thật sự tin cô không ở nhà cô ấy, đã tới nhà cũ của mới biết gia đình cô chuyển đi nơi khác.

Anh đã đi qua bao con đường, hỏi thăm bao nhiêu người, vội vã bao nhiêu, rốt cuộc cũng tìm thấy cô. Nhưng anh không muốn nói ra, nỗ lực nhiều như vậy chẳng qua là vì cảm thấy đáng giá để mình đánh đổi, chứ không phải để chứng minh rằng mình đã cố gắng thế nào.

Vương Y Bối đã tới rất gần anh, nhưng vẫn không chịu dừng chân lại. Giọng nói đầy kiên định của Trần Tử Hàn vang lên: “Vương Y Bối, anh cho em thời gian suy nghĩ bằng một trăm bước, nếu em thật sự muốn đi, anh sẽ vĩnh viễn không đuổi theo!”.

Bước chân của cô vẫn chưa dừng lại.

Anh quay đầu lại nhìn theo cô, bóng dáng cô mỗi lúc một xa dần...

Y Bối bắt đầu đếm nhẩm trong đầu: Một bước, hai bước, ba bước...

Bước đầu tiên, lần đầu cô gặp anh là lúc anh đang đứng vừa ăn thịt nướng vừa nhìn đám thanh niên đánh nhau...

©STE.NT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Bước thứ hai, anh đứng trên bục giảng đọc tên từng bạn một vào chỗ ngồi, cô nghĩ, anh đúng là một người nghiêm túc...

Bước thứ ba, cô trốn buổi tự học, anh đi tìm cô, và từ đó cô nhận ra anh đặc biệt hơn những người con trai khác...

Bước thứ tư, giáo viên yêu cầu anh kèm cô học Vật lý, cô lén lút quan sát khuôn mặt anh, lần đầu tiên cảm thấy: Anh thật rất đẹp trai...

...

Từng bước, từng bước giống như cuộc sống này mãi mãi không bao giờ ngừng.

Đến bước thứ chín mươi chín, cô đột ngột dừng lại, xoay người về phía sau, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nụ cười lấp lánh trên gương mặt cô. Cô đưa hai bàn tay lên kề bên miệng làm thành hình cái loa và bắt đầu hét lớn: “Em chỉ đi chín mươi chín bước!”.

Cô chỉ đi chín mươi chín bước, nên anh cũng phải đuổi theo cô chín mươi chín bước. Cô có thể chấp nhận mình mất nhiều thời gian hơn anh để đi đoạn đường này, nhưng không thể chấp nhận độ dài đoạn đường mình đi dài hơn của anh.

Cuộc sống có lẽ cũng là một trăm bước chân, cô dùng chín mươi chín bước để chứng minh tình yêu của mình với anh, còn một bước cuối cùng, cô muốn thấy tình yêu của anh dành cho mình.

Thứ cô muốn chỉ đơn giản như vậy, chỉ vẹn vẹn là: Cô yêu anh, anh cũng yêu cô.

Trần Tử Hàn chạy tới phía cô, ôm cô vào lòng, cảm nhận được đôi tay cô đang ôm lấy anh.

Giữa cơn gió lạnh buốt của mùa đông, chỉ một vòng tay ấm áp cũng dễ dàng xua tan đi cái giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hương vị của hạnh phúc

Hạnh phúc giống như những bông hoa, mỗi người thích một màu sắc khác nhau nhưng chỉ khi bông hoa ấy nở trong tim, nó mới trở thành bông hoa đẹp nhất. Em không cần thiên trường địa cửu, cũng không cần lấy lại những thứ em đã từng có... Em chỉ mong người phụ nữ bên cạnh anh chính là em, đó là đoá hoa nở rộ trong lòng em rồi...

Về sau, anh hỏi cô: “Nếu anh không đi tìm em, em thật sự sẽ lấy người khác à?”.

Y Bối kiên định gật đầu: “Gặp được người thích hợp đương nhiên phải lập gia đình chứ!”.

Nghe cô nói vậy, Trần Tử Hàn tức giận cũng không phát ra được, trừng mắt lườm cô cả ngày đến khi hết giận mới thôi. Vương Y Bối hiện tại đặc biệt có tài chọc giận người khác. Cô sẽ không ngừng khen ngợi đối tượng xem mắt kia hoàn hảo thế nào, bằng cấp, nhân cách ra làm sao. Mãi đến khi trông thấy sắc mặt anh không ngừng biến đổi, cô mới hài lòng bật cười.

Hôm ấy, Vương Y Bối không chút do dự đưa Trần Tử Hàn về nhà mình. Vợ chồng Vương Bác Siêu và Phương Di Vi vừa nhìn thấy Trần Tử Hàn liền giật mình kinh ngạc. Họ kinh ngạc như vậy cũng là bởi vì Vương Y Bối chẳng gọi điện báo trước lấy một câu.

Phương Di Vi trước đây mới chỉ gặp Trần Tử Hàn một lần nhưng vẫn còn ấn tượng, Vương Bác Siêu thì tỏ ra vô cùng hứng thú với anh, dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên con gái đưa một người khác giới về nhà, chẳng cần suy nghĩ cũng biết quan hệ không bình thường.

Bà Phương không ngớt trách mắng con gái không báo sớm để bà đi mua thức ăn về làm cơm.

Đợi mẹ đi chợ về, Y Bối cùng vào bếp giúp mẹ nấu cơm. Vương Bác Siêu và Trần Tử Hàn ngồi ngoài phòng khách nói chuyện, ông hỏi thăm về gia đình, công việc của Trần Tử Hàn, thật chẳng khác nào đang điều tra hộ khẩu.

Vương Y Bối vừa rửa rau vừa nghĩ lại hôm cô đứng trước cửa sổ nhìn mẹ mình và Trần Tử Hàn nói chuyện, cô không kim được ngẩng đầu lên nhìn mẹ: “Mẹ không có gì hỏi con à?”.

Bà Phương bình tĩnh nói: “Làm mẹ đương nhiên muốn tìm hiểu tất cả, muốn biết người đàn ông ở bên con gái mình suốt quãng đời còn lại có tính cách ra sao, gia đình thế nào, có thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình hay không. Nhưng những điều này mẹ có biết cũng chỉ đứng ở vị trí người ngoài cuộc mà thôi, thật sự có hạnh phúc hay không còn phụ thuộc vào cảm nhận của con”.

Chỉ cần không phải điều kiện cậu ta quá kém, hoàn toàn không thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình, người làm cha mẹ sao có thể nhẫn tâm đi huỷ hoại hạnh phúc của con mình đây?

Y Bối tự nhiên bật cười: “Vì sao mẹ lại quan tâm người đàn ông mà con gái mẹ tìm về có tốt hay không, mà lại không nghĩ tới chuyện dạy con gái mình biết cách bảo toàn tính mạng chạy thoát khi gặp đàn ông xấu xa?”.

Nghe thấy vậy, bàn tay đang bóc tỏi của bà Phương run lên, viền mắt bà giống như bị xông khói, chột hoe đỏ. Bà nhìn Y Bối, thờ dãi: “Hoá ra con gái tôi đã trưởng thành rồi!”.

Những người làm cha mẹ luôn coi con cái mình là đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng lại không biết rằng sau khi chúng rời xa mình, chúng sẽ được thế giới bên ngoài rèn giũa trưởng thành rất nhanh, biến thành người có thể kiên cường đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Y Bối tươi cười, hiện giờ cô không muốn suy nghĩ qua nhiều. Nếu giờ khắc này đã hoàn mỹ, đã mang đến sự yên định về tương lai, thì hà tất phải tự hù dọa bản thân?

Hôm đó, Vương Y Bối nói với mẹ thế nào thì tới tận hôm nay cô vẫn làm y như vậy. Quá khứ cô coi Trần Tử Hàn quá quan trọng nên đã đánh mất chính mình, cũng mất luôn cả phương hướng cuộc đời. Hiện giờ, không phải là cô đã bớt quan tâm tới anh, mà là song song với việc quan tâm anh, cô cũng có cuộc sống của riêng mình. Cho dù những thử thách sập đổ, nhưng cuộc sống của cô mãi mãi sẽ bình yên.

Trần Tử Hàn xin nghỉ phép khá dài, lúc nói chuyện qua điện thoại, Lộ Ôn Diên còn khẳng khái không chịu thả người đi. Trần Tử Hàn không quá để tâm tới thái độ của anh ta, quả thực từ khi vào Hoàn Quang, anh luôn làm việc “bán mạng”, chưa khi nào nghỉ ngơi.

Trần Tử Hàn tỏ thái độ kiên quyết, Lộ Ôn Diên liền nửa đùa nửa thật nói: “Không phải vấn đề cá nhân thì không được phép xin nghỉ!”.

Trần Tử Hàn đáp lại anh ta bằng cách cúp điện thoại. Anh nhìn di động, khoe miệng nở nụ cười tươi rói. Lộ Ôn Diên vẫn là Lộ Ôn Diên, bất kể làm việc gì, anh ta cũng thích moi móc được điều gì đó từ miệng đối phương, ngay cả việc Trần Tử Hàn xin phép cũng vậy. Lộ Ôn Diên muốn biết Trần Tử Hàn định làm gì, anh cũng không ngại mà nói cho anh ta biết.

Lần này trở về nhà, Trần Tử Hàn cũng tranh thủ nói với bố mẹ chuyện giữa mình và Y Bối. Không ngờ mẹ anh còn nhớ Y Bối, hỏi anh có phải chính là cô bạn gái hồi cấp ba hay không. Câu hỏi của mẹ khiến Trần Tử Hàn bị rơi vào một tâm trạng kỳ lạ. Cảm giác này đã xuất hiện từ sau khi anh và Vương Y Bối gặp lại nhau. Hai người rõ ràng đã chia tay lâu như vậy, nhưng từ lúc nắm tay nhau một lần nữa, anh lại có cảm giác như khoảng thời gian kia bị cắt bỏ, tất cả đều thuận lợi, nước chảy thành sông, khiến anh lắm lúc thấy thật khó tin. Thế nhưng chẳng ai có thể nói rõ được chuyện diễn ra như vậy là tốt hay không.

Năm nay anh đã hai mươi sáu tuổi, nếu nói bố mẹ không lo lắng cho chuyện riêng tư của anh thì nhất định là nói dối, hiện tại anh chủ động đề cập tới, bố mẹ bắt anh đưa bạn gái về nhà ra mắt ngay lập tức. Trần Tử Hàn không quên dặn dò mẹ đừng tỏ ra nhiệt tình thái quá, sợ cô bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Trong thâm tâm, anh không hề lo lắng bố mẹ có ấn tượng đầu tiên không tốt về Y Bối. Anh tin tưởng, chỉ cần là cô gái mà anh coi trọng, thì nhất định người nhà anh cũng sẽ chấp nhận.

Trước khi Trần Tử Hàn trở lại Hoàn Quang làm việc, anh và Y Bối hẹn nhau quay về thăm trường cũ. Từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ, hai người chưa trở lại trường cấp ba. Vương Y Bối coi nơi này là nỗi bi thương của mình, Trần Tử Hàn lại không phải là người thích hồi tưởng quá khứ, thế nên cũng không có ý định một mình trở về trường cũ, dù rằng cách nhà anh không xa lắm.

Vương Y Bối tới nơi đã thấy Trần Tử Hàn đứng ở cổng trường chờ cô. Cô từ xa nhìn về phía anh, cảm thấy thời gian thật thú vị, trước kia ở nơi này cũng có một chàng thanh niên đứng như thế, cũng là một người, vậy mà sao lại khác nhiều đến thế. Cô đem hình ảnh trong ký ức chồng lên bóng người đang đứng đằng kia, bắt bẻ là ai đi nữa, cũng vẫn là người đàn ông tên Trần Tử Hàn.

Y Bối chậm chậm chạy tới bên anh, vẫn không thể giống như ngày xưa, bỏ nhào vào người anh được nữa. Mùa đông bàn tay cô rất lạnh, Trần Từ Hàn vô thức nắm lấy tay cô, đặt giữa hai tay mình xoa xoa.

“Chờ em lâu chưa?”

“Không lâu lắm.”

Đường nhìn của cô bị thu hút vào làn hơi thoát ra theo câu nói. Mùa đông đã thật sự tới rồi!

“Anh phải nói là vì em, chờ bao lâu cũng đáng chứ!”

Trần Từ Hàn bật cười: “Em còn ‘tự sướng’ hơn được nữa không hả?”.

Cô định véo anh, nhưng quần áo mùa đông rất dày, nếu véo thì chỉ có tay mình bị đau nên từ bỏ ý định.

Vẫn đang trong giờ học, bảo vệ không cho họ vào. Hai người giải thích mãi rằng mình là cựu học sinh, hôm nay về thăm trường cũ, bảo vệ lúc ấy mới cho vào.

Bàn tay cô được anh nắm lấy, cô nhìn trái ngó phải, mấy năm không về đây, cảnh vật thay đổi nhiều quá! Một khu nhà dạy học mới được xây dựng, rất bắt mắt, không rõ là dành cho khối lớp mấy. Những dãy phòng học cũ vẫn còn được giữ lại, kinh khủng nhất là khu lớp mười hai, lúc nào cũng khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác áp lực nặng nề. Từ ô cửa sổ, họ có thể nhìn thấy những chồng sách cao chất ngất trên bàn.

Y Bối đi tới đứng dưới một tán cây, bỗng không muốn đi nữa, ánh mắt cô không rời khỏi cái cây đó. Cô nhớ lại một chuyện rất kỳ lạ, năm cô học lớp mười một và mười hai, phòng học của cô nhìn thẳng ra cái cây này, dù rõ ràng là ở hai toà nhà khác nhau. Có lẽ là duyên phận chăng? Vì thế mà đã đốt cuốn sổ nhật ký của mình ở ngay dưới gốc cây này.

Cô còn nhớ rất rõ, ngày ấy, cô ôm quyển nhật ký một mình ngồi xe tới trường học. Suốt chuyến xe, nước mắt cô không ngừng rơi, giống như là khóc trước chuyện bi thương trước lúc cô sắp làm. Khoảng khắc ấy, cô tự nhủ, cô phải đốt bằng hết, đốt bằng sạch quá khứ, dùng hành động thực tế để chứng minh, trong ngày sinh nhật hôm nay, nhất định phải đốt hết những tháng ngày đã qua để bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô thậm chí không dám mở nhật ký ra xem lại. Bên trong, mỗi một trang đều là một cái tên duy nhất. Lúc cô lần lượt xé rách từng trang giấy, trong lòng cô là nỗi căm hận, là sự không can tâm.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Khi ấy, cô chẳng bao giờ nghĩ, thời gian trôi đi, đến một ngày nào đó, cô còn có thể đứng bên cạnh cái cây này, hơn nữa, còn là nắm tay người con trai ấy, người con trai có cái tên xuất hiện vô số lần trong nhật ký của cô.

Quá khứ, cuối cùng cũng chỉ là một con gió, lúc nó đến, ta rõ ràng có thể cảm nhận được, nhưng rất nhanh nó sẽ bỏ ta mà đi nếu như đó chỉ là những hình ảnh do bản thân huyền tưởng ra.

“Cái cây này có gì đẹp à?” Trần Từ Hàn khó hiểu khi thấy dáng vẻ hứng thú của cô đối với cái cây.

Cô hất cằm, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười: “Đẹp hơn anh!”.

Cô không yêu cầu anh phải hiểu hết nỗi lòng của cô, không hiểu thì thôi đi, quá hiểu nhau, có lẽ sẽ phản tác dụng, làm mất đi thứ gì đó.

Ngôi trường không quá rộng, hai người đi một lúc đã hết. Vương Y Bối túm túm cười chỉ tay ra phía chiếc xà đơn, những lúc buồn bực cô hay một mình ngồi ở đó. Cô đứng dưới cổng ký túc xá nữ, đếm số tầng, nói với anh năm xưa cô ở tầng nào, phòng nào. Khi đến dưới cổng ký túc xá nam, cô cũng bắt anh phải chỉ vào phòng mà trước đây anh ở.

Những chuyện rất nhỏ, rất nhỏ thôi, nhưng khi ở bên cạnh người ấy, chúng lại chẳng tẻ nhạt chút nào, chẳng đơn điệu chút nào, thậm chí còn khiến cô cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Hai người không ngờ sẽ được gặp lại cô giáo Tường, cô vẫn còn dạy Ngữ văn ở đây. Trông thấy hai người họ nắm tay nhau, ngay cả ánh mắt của cô cũng thấp thoáng nụ cười. Hai người đi tới chào cô, cô Tường chỉ xuống tay của họ: “Không tuân thủ nội quy trường học!”.

Trần Từ Hàn ho khan một tiếng, đẩy Y Bối lên trước: “Đây mới là học sinh ngoan của cô ạ”.

Cô Tường lườm anh một cái, đứng là quý linh tinh[1], còn dám đẩy Y Bối ra để chặn họng cô. Học sinh xuất sắc nhất môn Ngữ văn mà cô phụ trách lại dám yêu đương sớm, cô còn có thể nói được cái gì nữa chứ!

[1] Khôn khéo, giao hoạt.

Cô Tường trong lòng cũng thầm mừng cho họ. Dù thế nào thì đây cũng là học trò cũ nên cô đứng lại chuyện trò hồi lâu, hỏi thăm họ trước đây học đại học nào, hiện tại đang làm việc ở đâu. Có thể nhận ra rõ ràng cô rất hài lòng về họ, khuôn mặt không ngừng tươi cười. Suy nghĩ một lát, cô nhờ hai người giúp một việc, vào lớp của cô nói chuyện đại học và sau khi tốt nghiệp với những học sinh đang bước trên con đường gian nan chuẩn bị thi đại học.

Trần Từ Hàn và Vương Y Bối liếc nhìn nhau, sau đó đồng ý lời đề nghị của cô Tường. Hai người theo cô Tường vào lớp học, giống như đang tham gia một cuộc diễn thuyết nhỏ nhỏ, chỉ có điều là các em học sinh sẽ đưa ra câu hỏi để hai người họ trả lời. Bởi vì mọi vấn đề đều không liên quan tới chuyện bài vở nên ai nấy đều tỏ ra rất nhiệt tình.

Ban đầu, đám học sinh hỏi những câu rất có quy củ, phép tắc về cuộc sống sinh viên. Biết được ở đại học, bảy giờ hơn mới phải dậy, chúng đều tỏ ra ước ao, bởi vì hiện tại học cấp ba, ngay cả mùa đông rét căm căm mà sáu giờ đã phải dậy, thế nên cuộc sống sinh viên kia quả đúng là thiên đường với chúng.

Dần dần cục diện trở nên hỗn loạn, một cậu học sinh bạo dạn đứng dậy hỏi: “Anh chị có phải một đôi không?”.

Vương Y Bối chột đờ bừng mặt. Đám học sinh rất tinh ranh, lập tức nhận ra phản ứng khác lạ của cô, lập tức la hét: “Anh chị rất đẹp đôi!”.

Có ai đó có ý nhìn về phía cô Tường nói lớn: “Yêu sớm nhé!”.

Cô Tường có lẽ cũng quen với cảnh tượng này, cô đi đến bên cạnh hai cựu học trò mà mình rất tự hào. Cô chỉ vào Trần Từ Hàn, nói: “Đàn anh này của các em trước đây thi lần nào cũng xếp thứ nhất!”. Cô lại chỉ vào Vương Y Bối: “Đàn chị này thi điểm Văn luôn trên 120 điểm. Đợi đến khi các em cũng làm được như anh chị này thì yêu đương không cần vụng trộm, quang minh chính đại được thầy cô hoan nghênh”.

“Oa...” Đám học sinh reo lên đầy ngưỡng mộ.

Thấy nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, Y Bối gượng gạo ho khan: “Thực ra là chị học không giỏi nên mới không thể đỗ vào một trường đại học tốt, vẫn phải học lại một năm”. Cô liếc mắt qua Trần Từ Hàn khiến anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi. “Nói cho các em biết, chính vì chị học không tốt nên sau khi thi đại học liền chia tay. Vì thế chị muốn nhắc nhở các bạn nữ, nếu như các bạn có thâm mến ai thì cũng phải chịu khó học tập cho tốt, bằng không nhất định sẽ bị người ta chê bai.”

“Thề vì sao hai người vẫn yêu nhau?”

Y Bối nháy mắt tinh nghịch: “Thời gian đi học lại thay đổi hoàn toàn, nỗ lực học tập, thi vào một trường đại học thật tốt, anh ấy có lẽ là cảm thấy xứng với mình rồi nên không chê chị nữa. Các em phải học cho giỏi, đừng để phải đi học lại như chị, rất lãng phí thời gian. Hơn nữa, một năm đó, biết đâu người mà mình thích lại bị người khác cướp đoạt mất...”.

Cả phòng học cười vang. Trần Từ Hàn nheo mắt lườm cô, nghe cô nói cứ như anh là kẻ bạc tình không bằng!

Buổi nói chuyện rất vui vẻ, lúc cô Tường bảo kết thúc, còn cố ý nói thêm với học sinh: “Muốn yêu sớm, cứ thi xếp thứ nhất đi đã, cô đảm bảo không ngăn cấm! Còn không có bản lĩnh đó thì hãy ngoan ngoãn học hành đi, lên đại học yêu vẫn chưa muộn”.

Trần Từ Hàn và Vương Y Bối nhìn nhau. Cô Tường tuổi già nhưng tâm không già, luôn là một người thú vị như thế, chẳng bao giờ cố gắng ép học sinh, mà sẽ dùng cách thức khác khích lệ tinh thần học tập của học trò.

Ra khỏi lớp học, Y Bối không nhịn được khẽ than: “Em cảm thấy mình tự nhiên trẻ ra rất nhiều!”.

“Hoá ra em đã già rồi à?” Trần Từ Hàn giả bộ kinh ngạc nhìn cô.

Cô lập tức giơ tay lên đòi đánh anh, cách một lớp áo dày, chắc hẳn chẳng đau tí nào.

“Bản tiểu thư vẫn luôn trẻ!”

Trần Từ Hàn nựng hai má cô: “Vâng ạ! Đồ ngốc!”.

“Anh mới ngốc!”

“Anh ngốc mà em còn yêu à?”

“Ừ! Đúng thế đấy! Có phải anh rất cảm động không?”

“Anh ngốc, thế em nghĩ em thế nào?”

“Đương nhiên là chị gái thông minh đến cứu vớt kẻ ngốc nghếch như anh rồi.”

Nói xong, cô lập tức chạy, Trần Từ Hàn đuổi theo đằng sau cô. Anh cố ý giữ một khoảng cách giữa hai người, để mặc cô chạy đến lúc mệt phờ, phải đứng lại thở hổn hển. Nhìn theo anh đang tiến lại gần mình, cô cười, không hiểu mình đang cười cái gì nữa. Hơn nữa lúc này cô có thể khẳng định, trong mắt chỉ còn hình bóng của anh.

Đợi anh đứng trước mặt mình rồi, cô mới chìa tay ra: “Này, dắt em đi!”.

Hoá ra hai người đã chạy tới sân vận động. Bao quanh sân là một hàng rào sắt chỉ thấp chừng ba xentimet để phân rõ khu đá bóng, ngày trước, thỉnh thoảng cô lại ra đây đi trên cái gờ sắt này.

Anh nắm lấy tay cô, cô bước lên gờ sắt, chậm rãi đi từng bước một. Cô chỉ đặt nhẹ tay lên tay anh, không cần anh dùng sức kéo, mà cô đi về phía trước bằng chính khả năng của cô. Cái nắm tay kia, chỉ là để cho cô vững tâm mà thôi.

Mười phút nghỉ giải lao, rất nhiều học sinh trông thấy ngoài sân vận động có một đôi đang nắm tay nhau đi về phía trước. Họ không trò chuyện, không cười đùa, nhưng lại khiến người khác có một sự liên tưởng kỳ lạ, họ sẽ cứ như vậy, vĩnh viễn bước đi bên nhau.

Cuộc sống chẳng phải chính là như vậy ư? Từng bước, từng bước một đi lên phía trước, còn phía trước là cái gì thì đâu cần lo lắng, chỉ cần chúng ta nắm tay đúng người là được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự tồn tại đặc biệt nhất

Nếu không yêu Vương Y Bối thì anh sẽ ra sao

Nếu không yêu Vương Y Bối thì anh sẽ ra sao?

Đây chỉ là một giả dụ, nhưng Trần Từ Hàn phải thừa nhận rằng, không cần mất thời gian, mất công sức suy nghĩ, anh lập tức có thể hình dung cuộc sống của mình đằng sau cái giả dụ ấy.

Anh sẽ ở bên cạnh một cô gái nào đó, giống như mọi đôi tình nhân khác hẹn hò, qua lại, khi tiến triển đến mức thích hợp anh sẽ cầu hôn, sẽ làm lễ cưới, rồi sống bên nhau tới lúc chết đi. Giản đơn đến mức không thể giản đơn hơn được nữa. Đương nhiên, tất cả kết quả này chỉ là do cái tiền đề phía trước tạo ra.

Trần Từ Hàn đặt thiệp cưới lên bàn Lộ Ôn Diên. Lộ Ôn Diên nheo mắt nhìn anh rồi mới lười biếng mở tấm thiệp ra. Tên cô dâu không hề xa lạ. Tuy rằng nhìn về mặt xuân phong đắc ý của Trần Từ Hàn, Lộ Ôn Diên cũng đoán được hỷ sự của anh sắp đến, thế nhưng tốc độ này có phải là hơi nhanh không?

“Trần Từ Hàn, cậu đúng là ghê gớm thật.” Lộ Ôn Diên lắc đầu, ném thiệp mời lên bàn, bờ môi mím lại thành một đường thẳng: “Cậu nói xem có cần lên tầng thượng toà nhà công ty treo một dải băng biểu ngữ “trân ái sinh mệnh, biệt khinh dịch khinh sinh[1] không?””.

[1] Hãy trân trọng và yêu quý mạng sống, không được tùy tiện làm hại bản thân.

Lộ Ôn Diên nói vậy có vẻ quá khoa trương rồi, cho dù trong công ty có nhiều đồng nghiệp nữ thầm thương trộm nhớ Trần Từ Hàn nhưng tuyệt đối sẽ không có ai vì chuyện anh kết hôn mà tự sát cả.

Trần Từ Hàn cúi đầu, anh biết Lộ Ôn Diên cố tình nói vậy. Anh ta khá coi trọng Hạ Lợi, Hạ Lợi không những có tài mà gia thế cũng rất tốt, nếu như Trần Từ Hàn và Hạ Lợi có thể tiến xa về mặt tình cảm thì đây là một chuyện rất có lợi cho Hoàn Quang. Dù gì thì anh ta cũng là thương nhân, đương nhiên mong muốn càng nhiều lợi ích càng tốt.

Lộ Ôn Diên hiểu rõ Trần Từ Hàn là người ngoài mặt không tranh giành nhưng trong lòng vẫn ôm tâm tư riêng, hơn nữa lại rất kiên định, vì thế cũng đành chịu, đầu sao cũng không thể nhận thiệp mời cưới của người ta mà lại khuyên người ta chia tay được, huống hồ anh ta cũng chẳng có tư cách làm việc đó.

Sau khi thiệp mời của Trần Từ Hàn được phát đi, cả công ty vẫn không tránh khỏi một trận kích động nho nhỏ, ai cũng tỏ ra bất ngờ. Trong lòng các đồng nghiệp nữ, Trần Từ Hàn tuyệt đối là người đàn ông được đánh giá cao, đi xã giao ra chẳng mấy khi uống rượu, biết hút thuốc nhưng không nghiện, làm việc nghiêm túc, không bao giờ tỏ ra kiêu căng hợm hĩnh. Chẳng thấy ai đồn thổi anh có người yêu bao giờ, vậy mà dùng một cái ở đâu chui ra một cô dâu, làm sao không khiến người ta kinh ngạc cho được?

Mọi người tò mò nhất vẫn là về Hạ Lợi, cô ta tốt nghiệp đại học danh tiếng, lại từng đi du học, trước giờ lòng mến mộ dành cho Trần Từ Hàn chẳng hề giấu giếm, hôm nay đột ngột biến thành nhân vật chính của bi kịch “người tôi yêu đi lấy vợ nhưng cô dâu không phải là tôi” khiến quần chúng đứng xem cũng thấy đồng cảm.

Đương sự Hạ Lợi này đang cầm tấm thiệp đỏ, lật đi lật lại xem tí mỉ, ánh mắt dừng lại rất lâu trên cái tên xa lạ Vương Y Bối kia, cái tên nghe chẳng thuận tai, dòng họ cũng rất phổ biến, thế nhưng... cô gái ấy lại làm được chuyện mà cô mong ước từ lâu.

Đâu phải Hạ Lợi chưa từng bóng gió thăm dò về đời sống riêng tư của Trần Từ Hàn chứ, lần nào đáp án nhận được cũng là: Trần Từ Hàn còn độc thân. Cô cũng từng nghiêm túc hỏi chuyện tình cảm trong quá khứ của anh, anh chỉ đơn giản đáp, từng có người yêu, sau đó đã chia tay. Giọng điệu của anh lạnh nhạt như vậy khiến cô cảm thấy chẳng cần thiết phải hỏi về cô người yêu cũ kia nữa, chắc chắn anh không còn một chút tình cảm nào với cô ấy nên mới tỏ ra hờ hững như vậy.

Nhưng Hạ Lợi không hiểu rằng, đôi khi người ta dùng phương thức thờ ơ lấy lệ để che lấp đi suy nghĩ thật trong lòng mình, có những thứ không cần thiết phải chia sẻ với người khác.

Hạ Lợi cảm chặt thiệp mời, chỉ là một tấm thiệp hết sức bình thường nhưng cô cứ nhìn mãi, nhìn thật lâu. Cô rất muốn được gặp người con gái kia, muốn biết rốt cuộc cô gái đó xinh đẹp hay thông minh hơn cô, muốn biết bản thân thua kém cô ta ở điểm nào?

Đương nhiên ý nguyện của Hạ Lợi cũng trở thành hiện thực, cô ta gặp được người con gái kia, ở hôn lễ của Trần Tử Hàn. Ánh mắt cô ta không rời khỏi đôi vợ chồng mới, trong lòng cô ta cũng phải thừa nhận, cô gái kia đúng là rất xinh đẹp. Thế nhưng dù thừa nhận như vậy nhưng lòng đố kỵ của phụ nữ vẫn khiến cô phải tìm ra bằng được khuyết điểm trên người đối phương, cuối cùng cô ta rút ra kết luận: Cô dâu hoàn toàn không xứng với Trần Tử Hàn.

Hạ Lợi không ngừng dõi theo cô dâu chú rể. Trần Tử Hàn liên tục thay Vương Y Bối uống rượu, đương nhiên uống thay cũng có luật của uống thay, phải uống gấp đôi bình thường. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng có cái giá của nó. Nhận thấy sự yếu đuối, thâm tình trong ánh mắt Trần Tử Hàn dành cho cô gái kia, Hạ Lợi nắm chặt ly rượu trong tay, ngã người xuống bàn tiệc, trong lòng thật khó chịu!

“Không ngờ hai người họ sẽ lấy nhau. Chẳng phải trước đây đã chia tay rồi sao?”

“Ai mà biết được, tốt nghiệp xong cũng đâu có liên lạc với họ.”

“Đôi kim đồng ngọc nữ của lớp mình ngày trước đây mà. Giáo viên chủ nhiệm cũ của chúng ta cũng tới chúc mừng nữa kìa.”

Hạ Lợi yên lặng nghe. Hoá ra là mối tình đầu của anh! Hoá ra là “người yêu cũ” trong miệng anh nói ra! Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía họ, vì sao lần trước nghe anh nói lại cho rằng anh không còn tình cảm với cô gái ấy chứ?

Khi cô dâu chú rể đi tới mời rượu, Hạ Lợi nghe thấy mọi người nhất quyết bắt hai người họ phải uống phạt bởi vì quay lại với nhau mà im im không cho ai hay, rõ ràng không coi mọi người là bạn bè. Bọn họ nói rất nhiều thứ, ôn lại chuyện thời cấp ba, rồi trách Trần Tử Hàn giấu giếm tới tận lúc kết hôn.

Trần Tử Hàn không từ chối rượu của bất cứ ai, cô dâu cũng tỏ ra lo lắng cho anh, nhất định không để anh uống thay nữa.

Hạ Lợi lục lọi trong ký ức của mình, chợt nhớ tới một chuyện cũ. Lần đó cô và Trần Tử Hàn đi công tác ở một thành phố ven biển. Dù nơi ở của họ cách biển khá xa nhưng trong lúc công việc ngập đầu, Trần Tử Hàn vẫn dành ra chút thời gian đi ngắm biển. Hạ Lợi cảm thấy rất khó hiểu, vì sao một người trầm ổn như anh lại có lúc có chấp hết trẻ con đến thế.

Cô vui vẻ hỏi anh, vì sao nhất định muốn đi ngắm biển?

Ánh mắt anh trở nên u ám, anh đáp: “Cô ấy thích...”.

Cô lại hỏi: “Ai thích?”, nhưng anh đã vội vàng nói tránh sang chuyện khác.

Lúc này, Hạ Lợi đột nhiên tỉnh ngộ, ven biển có rất nhiều vỏ sò, mà “cô ấy” kia trong tên có một chữ “Bối”. Những điều rồi ren khó hiểu trong lòng Hạ Lợi bây giờ đã được gỡ bỏ, lòng ngực lấp kín nỗi buồn dường như cũng được thông thoáng.

Khi cô dâu chú rể tới mời rượu, Hạ Lợi vô tư cười thật lớn, uống cạn ly rượu trong tay. Xưa nay cô luôn là một người dứt khoát, vậy thì cũng nên dứt khoát rút lui thôi!

Tiệc cưới kéo dài tới tối muộn, đám bạn học cũ bám lấy Trần Tử Hàn không tha. Hạ Lợi vẫn ngồi chờ, cô hy vọng có được một đáp án! Nhưng đáp án thế nào cô cũng không rõ nữa.

Sau khi tiễn bạn học ra về, Trần Tử Hàn đi tới chỗ Hạ Lợi. Hai người không hề hẹn trước, cũng không phải ăn ý, chỉ vì ánh mắt Hạ Lợi nói rõ ràng, cô đang đợi Trần Tử Hàn.

Trần Tử Hàn đưa cô ra ban công, sau đó hất cằm ra hiệu.

Ban đầu Hạ Lợi cứ nghĩ mình sẽ căng thẳng, nhưng giờ khắc này cô lại thấy lòng mình rất bình tĩnh: “Anh đã từng suy nghĩ tới việc gặp gỡ với người khác chưa?”.

Nếu thật sự câu trả lời của Trần Tử Hàn là “không ai ngoài cô ấy” thì coi như cô đã thua triệt để.

Câu hỏi này không phải lần đầu tiên Trần Tử Hàn được nghe, trước Hạ Lợi, Hướng Thần cũng đã hỏi anh. Lúc ấy anh không biết trả lời thế nào, cũng không có đáp án cụ thể. Nếu nói “không ai ngoài cô ấy” thì có vẻ giả tạo quá, chẳng ai không thể sống thiếu khi thiếu ai được cả. Chia tay rồi cuộc sống vẫn tiếp diễn, vẫn cứ phải ngày ba bữa cơm, vẫn phải làm việc sáng đi tối về, sẽ không có chuyện chúng ta không sống nổi nếu đánh mất một người.

“Từng suy nghĩ rồi.” Thậm chí anh còn đi xem mắt. Nhưng lúc ấy, khi nhìn qua ô cửa kính, thấy một cô gái đi lướt qua, anh đã vội đứng dậy rồi đuổi theo. Đơn giản chỉ là vì dáng người của cô gái ấy khiến anh tưởng là Y Bối.

Anh từng cân nhắc tới việc sống một cuộc sống như đại đa số mọi người tìm một cô gái phù hợp rồi kết hôn, bình yên vô sự sống bên nhau cả đời. Có thể cô ấy sẽ là một người trưởng thành, chính chắn hơn Y Bối, xinh đẹp hơn Y Bối, biết đối nhân xử thế hơn Y Bối.

Khi anh từ trong quán cà phê lao ra ngoài đường, cô gái kia đã mất hút. Anh chợt thấy lòng mình trống trải, chợt thất huyệt hẫng. Anh hoàn toàn không biết mình muốn gặp cô hay là không muốn gặp cô, chỉ đơn giản muốn biết cô sống thế nào hay là vẫn còn nặng lòng nhớ cô...

“Vậy thì sao cuối cùng vẫn là cô ấy?” Hạ Lợi nhỏ giọng hỏi.

Quá khứ anh không đưa ra được đáp án, hiện tại cũng không rõ ràng lắm. Thậm chí những lời hứa hẹn năm xưa cũng không trở thành sợi dây trói buộc được anh, cô bắt anh tặng mình hoa hồng, bắt anh đưa mình về nhà, nhưng cuối cùng, khi cô một mình rời đi, anh lại không hề tiễn cô.

Trước đây anh không hiểu, còn bây giờ anh đã có thể đưa ra một câu trả lời hoàn chỉnh rồi. Trần Từ Hàn quay sang cười với Hạ Lợi: “Thích ăn táo tàu không?”. Anh miêu tả loại quả đó, trong siêu thị bán bao nhiêu tiền một cân, mùi vị ra làm sao.

Hạ Lợi lắc đầu, rồi lại gật đầu, chung quy vẫn không hiểu sao anh lại hỏi điều đó.

“Em họ của tôi rất thích ăn táo tàu. Lúc còn bé, nó thỉnh thoảng lại tích góp tiền để mua táo ăn, một hào một túi nhỏ. Lần nào nó cũng rất vui về tích tiền, vui về đi mua táo về ăn hết với vẻ rất thoả mãn. Bây giờ khi đã lớn, nó có nhiều tiền rồi, táo tàu bốn tệ một túi bán đầy trong siêu thị, nó có thể mua thứ tao bốn tệ này dễ dàng hơn rất nhiều so với túi táo một hào năm xưa. Nhưng mà nó đi ngang qua quầy táo cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái dù táo rất ngon. Con bé nói, thứ nó thích thực ra không phải là mùi vị của táo mà là cảm giác khi tiết kiệm từng đồng xu, là hương vị hạnh phúc khi mua được táo về ăn.”

Hạ Lợi nghe vậy, dường như đã hiểu ra, cô nhìn Trần Từ Hàn không chớp mắt.

Trần Từ Hàn cười, Hạ Lợi cũng cười đáp lại.

“Chúc anh và... “quả táo tàu” trong lòng anh mãi mãi hạnh phúc!” Hạ Lợi nghĩ, mình cũng cần phải đi tìm người đàn ông coi mình là “quả táo tàu” của anh ấy thôi.

Đúng vậy, Vương Y Bối chính là quả táo tàu có thể mua được bằng một hào, nhưng đó là một hào tiền phải tích góp từng chút một mới có được. Trong siêu thị có rất nhiều táo tàu ngon, nhưng chúng không phải thứ táo cần anh đổ mồ hôi công sức ra để có được, không phải thứ vật phẩm duy nhất không thể thay thế, không phải thứ đồ một khi đã mất sẽ không thể tìm lại. Bởi vì, khi nó mất đi cùng một hào tiền kia cũng có nghĩa là nó đã thuộc về quá khứ.

Trần Từ Hàn nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của mình, người con gái kia, đối với anh mà nói, là sự tồn tại như thế nào?

Chỉ có mình anh biết rõ nhất.

Anh có thể yên ổn sống đến cuối đời với một người phụ nữ khác, có thể tâm sự nỗi lòng với nhau qua điện thoại, nếu cô gái ấy buổi tối gặp chuyện mà anh không ở bên cạnh, thì ngày hôm sau anh sẽ tới gặp cô ấy. Thế nhưng, nếu cô gái ấy là Vương Y Bối, anh biết chắc, anh nhất định sẽ lao ra khỏi nhà dù bên xe đã ngừng hoạt động, anh sẽ lập tức bắt taxi tới bên cạnh cô...

Thực ra, cô không phải là một bộ phận quan trọng không thể tách rời trong sinh mệnh của anh, cô chỉ là người khiến anh “hành động tức khắc” mà thôi. Thế nhưng, trên đời này, chỉ có một người như vậy, duy nhất một người, như vậy cũng đã là quá đủ.

Anh nhìn không rời mắt khỏi chiếc nhẫn trên tay, nụ cười hạnh phúc lấp lánh trên bờ môi.

Vương Y Bối đã đổi một bộ trang phục khác nhẹ nhàng hơn, đi đến bên cạnh anh, khẽ vỗ vào bờ vai rắn chắc kia: “Mọi người đang tìm anh đấy, tự nhiên chạy ra đây đứng cười như dờ hoi. Đang nghĩ gì thế?”.

Trần Từ Hàn quay lại nhìn cô, nâng bàn tay trái đeo nhẫn lên chạm vào mặt cô: “Nghĩ về em!”.

== End ==

Bạn đang đọc truyện *Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.